

Csernicskó István – Karmacsi Zoltán –
Dudics Katalin – Hires-László Kornélia

Hangtan

Jegyzet
a II. Rákóczi Ferenc Kárpátaljai Magyar
Főiskola filológus hallgatói számára

Закарпатський угорський інститут ім. Ф. Ракоці ІІ
Кафедра філології
II. Rákóczi Ferenc Kárpátaljai Magyar Főiskola
Filológia Tanszék, Magyar Tanszéki Csoport

Csernicskó István – Karmacsi Zoltán –
Dudics Katalin – Hires-László Kornélia

Hangtan

Jegyzet a II. Rákóczi Ferenc Kárpátaljai Magyar Főiskola
filológus hallgatói számára

Beregszász, 2021

УДК: 81'34(072)

Ч-62

Csernicskó István – Karmacsi Zoltán –
Dudics Katalin – Hires-László Kornélia

HANGTAN

Jegyzet a II. Rákóczi Ferenc Kárpátaljai Magyar Főiskola
filológus hallgatói számára

Черничко С. – Кормочи З. – Дудич К. – Гіреш-Ласлов К.

КУРС ЛЕКЦІЙ З ФОНЕТИКИ ТА ФОНОЛОГІЇ

Збірник лекцій для студентів філолог

Закарпатського угорського інституту ім. Ф. Ракоці II

A könyv a mai magyar nyelv rendszeréből a *Hangtan* című részt öleli fel. A kiadvány részletesen taglalja a beszédhangokat, azok képzési tulajdonságait, egymásra hatását a beszédben, továbbá fonotaktikai szabályszerűségeit. Minden téma után találunk a begyakorló feladatokat ajánlott szakirodalmi tételeket.

A *Hangtan* című kiadvány elsősorban a II. Rákóczi Ferenc Kárpátaljai Magyar Főiskola filológus, azon belül is elsősorban magyar nyelv és irodalom szakos hallgatói számára készült. A diákok a könyvet hasznosan lapozhatják a gyakorlati órákra, illetve a vizsgára való készüléskor. Továbbá a benne található számos feladat segít a tanulóknak lemérni tudásukat.

У навчальному посібнику розроблено теми лекцій з фонетики та фонології сучасної угорської літературної мови. Після кожної теми даються рекомендована література, а також завдання для практичних занять.

Видання розраховане на студентів першого курсу Закарпатського угорського інституту ім. Ф. Ракоці II за спеціальністю «Мова і література (угорська)».

Jóváhagyta a Filológia Tanszék Magyar Tanszéki Csoportjának 2021. február 3-án összehívott tanszéki értekezlete, illetve a II. Rákóczi Ferenc Kárpátaljai Magyar Főiskola Tudományos Tanácsának 2021. február 24-ei ülése.

Затверджено на засіданні кафедри філології від 3-го лютого 2021 року та Вченої ради ЗУІ від 24-го лютого 2021 року

© II. Rákóczi Ferenc Kárpátaljai Magyar Főiskola, 2021

© A Szerzők, 2021

© Закарпатський угорський інститут ім. Ф. Ракоці II, 2021

© Авторы, 2021

TARTALOM

Előszó	7
I. A HANGTAN FOGALMA, TÁRGYA, FELADATAI	9
1. A hangtan felosztása: fonetika és fonológia	9
1.1. A fonetika (vagy beszédhangtan)	10
1.2. A fonológia (vagy nyelvi hangtan)	11
1.3. Fonémák és allofónok	12
2. A beszédhang	14
II. A BESZÉDSZERVEK ÉS MŰKÖDÉSÜK	18
1. A beszéd mint akusztikai jelenség	22
2. A beszéd észlelése	28
III. A BESZÉDHANGOK OSZTÁLYOZÁSA	34
1. A magán- és mássalhangzó fogalma	34
2. A magyar magánhangzók rendszere	37
2.1. A nyelv függőleges irányú mozgása	39
2.2. A nyelv vízszintes irányú mozgása	40
2.3. Az ajakműködés	40
2.4. Az időtartam	42
3. A magyar mássalhangzók	49
3.1. A képzés módja	49
3.2. A képzés helye	53
3.3. A hangszalagok működése	54
3.4. A mássalhangzók időtartama	55
IV. HANGSTATISZTIKA ÉS FONOTAKTIKA	60
1. Az írás	64
1.1. A magyar ábécé	64
V. A HANGOK ROKONSÁGI (KORRELATÍV) RENDSZERE	70
1. A magánhangzók rokonsági viszonyai	71
2. A mássalhangzók rokonsági viszonyai	73

VI. A HANGOK EGYMÁSRA HATÁSA A BESZÉDBEN	75
1. A magánhangzók egymásra hatása	75
1.1. A hangrendi harmónia	76
1.2. Az illeszkedés	77
1.3. A magánhangzó-kivetés (elisio)	80
1.4. A mássalhangzó-betoldás vagy hiátus	80
2. A mássalhangzók egymásra hatása	83
2.1. Az igazodás (accomodatio)	83
2.2. A hasonulás (assimilatio)	84
2.3. Összeolvadás (kollízió)	88
2.4. Hangkiesés (elízió)	89
2.5. Rövidülés	89
2.6. Nyúlás	90
VII. A SZÓTAG (SZILLABA). A SZÓTAGOLÁS	93
1. Az erősség és hangzósság (szonoritás)	93
2. A hangnyomás	97
3. A hagyomány elve	98
4. A szótagolás legfontosabb szabályai	99
5. A szótag szerkezete	100
VIII. SZUPRASZEGMENTÁLIS HANGJELENSÉGEK	106
IX. A MAGYAR HANGRENDSZER FONOLÓGIAI SZEMPONTÚ OSZTÁLYOZÁSA. A RELEVÁNS ÉS IRRELEVÁNS KÉPZÉSI JEGYEK	111
Irodalom	118

Előszó

Ez a jegyzet elsősorban a II. Rákóczi Ferenc Kárpátaljai Magyar Főiskola magyar nyelv és irodalom, illetőleg – kiegészítő olvasmányként – az angol és az ukrán, továbbá a tanító és óvodapedagógia szakos hallgatói számára készült.

A *Mai magyar nyelv* című tantárgy keretein belül oktatott hangtan (fonetika és fonológia) előadások anyagát összefoglaló jegyzet a főiskola követelményeinek megfelelően, a magyar és a nemzetközi fonetikai és (kisebb mértékben) fonológiai irodalom tapasztalatainak felhasználásával tartalmazza a mai magyar nyelv hangrendszerének rövid leírását. Mint-hogy a Mai magyar nyelv című felsőoktatási tantárgy szinkrón szempontból írja le a mai magyar nyelv sztenderd változatának rendszerét, az itt közölt előadásvázlatok is leíró szempontúak, és csak kivételesen utalnak történeti vonatkozásokra. Néhol azonban (az additív nyelvszemlélet és a kontrasztív módszer jegyében) a standard norma mellett hivatkozunk más nyelvváltozatok normáira is.

Az anyagot az egyes órák részeinek megfelelően tagoltuk kisebb, tudományos és módszertani alapon összetartozó fejezetekre, természetesen a hangtanra fordítandó félévi óraszám figyelembe vételével. Az egyes fejezetek végén a témakörhöz kapcsolódó feladatok, illetve az ajánlott irodalom található. A kötetet végül az összesített irodalomjegyzék zárja.

A jelen kötetben összefoglalt előadások anyagát jól kiegészíti a hangtani fogalmakat magyarázó, illetve a szemináriumi foglalkozások feladatait összefoglaló füzetanyaga.

Reméljük, hogy munkánk hozzájárul majd ahhoz, hogy a hallgatók eredményesen elsajátíthassák az alapvető hangtani ismereteket.

Kellemes olvasást, jó tanulást, sikeres vizsgázást kívánunk!

I. A HANGTAN FOGALMA, TÁRGYA, FELADATAI

A hangtan a nyelvtudománynak az a része, amely a hangokkal, egészen pontosan az emberi beszédhangokkal foglalkozik. Tárnya az emberi beszédhang. Feladatai közé tartozik a hang fogalmának tisztázása, a beszédhangok képzésében szerepet játszó beszédszervek működésének tanulmányozása, a beszédhangok rendszerének áttekintése, a hangok nyelvi szerepének meghatározása, egymásra hatásának vizsgálata stb. Mindemellert általában a hangtan keretein belül (is) tárgyaljuk a szótag, valamint a hangsúly és a hanglejtés kérdését.

1. A hangtan felosztása: fonetika és fonológia

Az emberi beszédhangokat számos oldalról vizsgálja a hangtan. Tanulmányozhatja képzésük pontos mikéntjét, a beszédszervek felépítését és szerepüket a hangképzésben, a beszédmegértés folyamatát, valamint azt, hogy hogyan használja a nyelv a hangokat az egyes szóalakok megkülönböztetésére, milyen szabályszerűségek szerint kapcsolódhatnak egymáshoz a hangok stb.

A hangokkal foglalkozó tudományág, a hangtan két nagy részre osztható aszerint, hogy milyen szempontból közelíti meg tárgyát, a beszédhangot. Ez a két rész a fonetika és a fonológia.

A hangtan fonetikára és fonológiára való felosztása az egyik

legismertebb strukturalista nyelvészeti iskolától¹, a prágai nyelvészektől² ered.

1.1. A fonetika (vagy beszédhangtan)

A fonetika elnevezése a görög *φωνη* (phone) ‘hang’ szóból ered. A fonetika tárgya szűkebb értelemben a beszédhang. Tágabb értelemben a fonetika a nyelv hangzó oldalával foglalkozik. Szoros összefüggés van a beszédhangok hangzásbeli (akusztikai) és képzésbeli (artikulációs) tulajdonságai között. A kétféle tulajdonságokat együttesen a hangok *fonetikai tulajdonságainak* nevezzük.

A fonetikának több ágát különböztethetjük meg.

- Az *artikulációs* fonetika a hangok létrehozásával, a hangképzéssel foglalkozik. Mi elsősorban a fonetikának ezzel az oldalával fogunk ismerkedni. Ez a terület a fonetika és általában a hangtan legrégebben kutatott része.
- Az *akusztikai* fonetika a beszédet, a hangokat mint fizikai jelenségeket vizsgálja.
- A *percepció*s fonetika azzal foglalkozik, hogyan észleljük, dolgozzuk fel a fülünket érő akusztikai jelenségeket, hangokat.
- A *neurofonetika* azokat az agyi folyamatokat tanulmányozza, amelyek a beszéd és a beszédértés során játszódnak le.

A fonetika tehát elsősorban nem mint nyelvészeti fogalmat vizsgálja a hangokat, hanem mint fizikai, akusztikai jelenségeket, inkább alkalmazott nyelvészeti tudományág.

---

¹ Strukturalizmus: a Ferdinand de Saussure utáni leíró nyelvészeti irányzatok, iskolák összefoglaló elnevezése. Ezen irányzatok közös törekvése a nyelvnek mint rendszernek az ábrázolása. Összeköti még őket a Saussure-i szinkronia–diakronia dichotómia elfogadása és szétválasztása. Különbözőségük az általuk használt módszerekben van.

² A prágai nyelvészektől egyike a legjelentősebb strukturalista nyelvészeti iskoláknak. 1926-ban jött létre Prágában, szervezői az orosz fonológiai iskola hívei, R. Jakobson, Ny. Trubeckoj és V. Mathesius. Legfontosabb eredményeiket a fonológia terén a fonéma meghatározásával, az opozíciók és a megkülönböztető jegyek feltárásával érték el.

Mivel a hangtan számos oldalról közelítheti meg vizsgálata tárgyát, vannak olyan „segédtudományai”, amelyek tapasztalatait, eredményeit felhasználja, s vannak olyan tudományok is, amelyeknek éppen a hangtan a segédtudománya.

A fonetikának általában véve két fő működési területe van: az általános fonetika és az egyes nyelvek fonetikája. Előbbi általános, minden nyelvre érvényes univerzálék megállapítására törekszik, illetve az emberi beszédszervek működését, a beszédészlelést, a beszédhang fizikai, akusztikai tulajdonságait, tehát általános emberi és természet-tudományi területeket vizsgál. Utóbbi az egyes konkrét nyelvek hangképzési megoldásaival foglalkozik.

Néhány szóban említést kell tennünk a fonetika és a nyelvtudomány viszonyáról, ez a kapcsolat ugyanis máig vitatott. Sokan úgy vélik, hogy a hangtan fonetikai ága önálló tudományág, mégpedig a természet-tudományok közé tartozik, amennyiben a beszédhanggal elsősorban és szinte kizárólagosan mint fizikai, akusztikai jelenséggel, illetve létrehozásának, képzésének anatómiájával foglalkozik. Mások szerint azonban a fonetika a nyelvtudomány része kell legyen, hiszen nem minden hanggal, csupán az emberi beszédhangokkal foglalkozik, illetve nyelvi kérdések megválaszolására törekszik.

1.2. A fonológia (vagy nyelvi hangtan)

A hangtan másik ága, a fonológia a hangokat nem mint a fizikai világ konkrét jelenségeit vizsgálja, hanem a hangok nyelvrendszerben betöltött szerepét tanulmányozza, a nyelvek hangrendszerének leírásával foglalkozik. Tárgya a fonéma.

Számos fonológiai iskola alakult ki. Ilyen például a lexikális, az autoszegmentális, a szegmentális, a metrikus, a strukturális, a természetes fonológiastb.

1.3. Fonémák és allofónok

Az emberi hangképző szervek igencsak sokféle hang kiejtésére képesek, ám ezeknek csupán töredékét használjuk beszéd közben. S még a beszédben használt hangoknak is csak egy részét használja fel egy-egy nyelv szavak, szóalakok építésére, megkülönböztetésére.

Vegyük például azt a *cc!-*re emlékeztető hangot, amit általában akkor használunk, amikor bosszúságot, türelmetlenséget fejezünk ki. Ez a hang a magyar nyelvben gyakorlatilag csak ebben a szóban, vagy méginkább mondatban fordul elő, más szavakban nem találkozhatunk vele. Olyan két szót pedig, amelyet éppen ez a hang különböztet meg egymástól, a magyar nyelvben egészen biztosan nem találunk. A *d* és *t* hang ellenben olyan hangok a magyar nyelvben, amelyek számos szóban fordulnak elő, s több magyar szó is csak ebben a két hangban tér el egymástól, pl. *dér* – *tér*, *dél* – *tél*, *bánt* (*valakit*) – *bánd* (*meg tettedet*) stb.

Szavak, szóalakok megkülönböztetésére számos hangot használunk. Például a *kék* és *pék*, *az* és *ez*, *tíz* és *tűz*, *hab* és *bab* stb. szó között azért tudunk különbséget tenni, mert a *k* és *p*, *a* és *e*, *i* és *ű*, *h* és *b* stb. hang jelentés-megkülönböztető szereppel bír.

A jelentés-megkülönböztető szereppel bíró beszédhangokat fonémának nevezzük. A fonéma a fonológiai elemzés tárgya.

Ám ezek a jelentés-megkülönböztető, vagyis konkrét nyelvi szereppel bíró hangok (fonémák) is számos változatukban élnek és fordulnak elő a beszédben. Figyeljük meg pl. a *j* hangot. Szintén jelentés-megkülönböztető szerepű, azaz fonéma, hiszen megkülönbözteti egymástól pl. a *jár* – *bár*, a *jut* – *fut*, a *háj* – *hát* stb. szavakat. Ugyanakkor szabad füllel is jól hallható, műszeres vizsgálattal pedig egyértelműen bizonyítható, hogy másként hangzik ez a hang a *játék* és a *lépj* szóban. De ugyanezt tapasztaljuk, ha mondjuk a /n/ fonémát vesszük szemügyre: másként hangzik a *nap*, mint a *harang*, a *len* és a *leng* vagy az *inog* és

inga szóban. Hasonlóképpen különbözik egymástól kiejtve a *hamu* és a *potroh* *h* hangja, a *hamu* és a *hamvas* *m* hangja stb. Mi történik ezekben az esetekben? A hangok a környezetükben lévő más hangok hatására némileg megváltoznak, idomulnak egymáshoz. Ennek ellenére nem tekintjük őket külön fonémának, hanem egyazon hang változatainak vesszük őket. Írásban sem jelöljük különbözöképpen a *nap* és a *harang* szó *n*-jét. Ennek az az oka, hogy ezek a változatok nem megkülönböztető szerepűek: nincs olyan két magyar szó, amelyeket például éppen az a két, *m*-szerű hang különböztetne meg egymástól, amelyet a *hamu* és a *hamvas* szóban ejtünk. Vagyis a fonémák a valóságban, a beszédben változatokban élnek. A fonémák beszédben előforduló variánsait allofónnak vagy fonémavariánsnak nevezzük.

A fonológiai elemzés alapja éppen az a felfedezés, hogy a beszédhangok mint fizikai jelenségek sokfélesége mögött minden nyelvben megtalálhatók azoknak a hangrendszerbeli egységeknek a kis csoportjai, amelyek a szavak mint nyelvi jelek egymástól való megkülönböztetését szolgálják.

A fonéma tehát elvont, jelentés-megkülönböztető szereppel bíró beszédhang, az allofón (fonémavariáns) pedig a fonéma kiejtett változata.

A fonémák és variánsaik között írásban nem teszünk különbséget, a fonológia egyazon fonéma változatainak tekinti őket. A magyar írásrendszerben a betűk a fonémákat jelölik, nem pedig a beszédhangokat.

Ahhoz, hogy egy hangról megállapítsuk, hogy önálló fonéma-e, avagy csupán egy fonéma variánsa, allofónja, minimális párokat kell keresnünk, azaz olyan szavakat, amelyek csak minimálisan, egy hangban, mégpedig az éppen vizsgált hangban különböznek egymástól. Ha például nem tudnánk eldönteni, hogy a *b* és a *p* két külön fonéma-e, avagy egymás allofónjai, akkor olyan szavakat keresnénk, amelyek csak ebben a két hangban térnek el egymástól: *bor–por*, *panda–banda* stb. Láthatjuk, hogy a *b* és *p* hangnak jelentés-megkülönböztető szerepe van, hiszen ha felcseréljük őket, megváltozik a szó jelentése.

Ezek a szavak csak minimálisan, egyetlen hangban különböznek egymástól. Minden fonéma esetében tudunk ilyen minimális párokat találni, a fonémavariánsok esetében viszont nem.

A *beszédhang* és a *fonéma* között tehát jelentős különbség van. A *beszédhang* konkrét fizikai jelenség, hanghullám, amely több dologtól függően változhat is, pl. a környezetében álló hangoktól, a beszélő hangképző szerveinek állásától (az emberek kiejtésében is vannak kisebb-nagyobb eltérések) stb. A *fonéma* ezzel szemben jelentés-megkülönböztető szereppel bíró, elvonatkoztatott nyelvi kategória, amelynek nyelvi funkciója van.

A fonémákat hangtani átírásban ferde zárójelek közé tesszük, így jelöljük, hogy fonémáról van szó: /a/, /g/, /t/ stb.

2. A beszédhang

A hangtan tárgya tehát a beszédhang, amely a beszéd legkisebb, tovább már nem osztható, de vizsgálható egysége. A beszédhangoknak négy alapvető tulajdonságuk van:

- a *minőség*,
- az *időtartam*,
- az *erő* és
- a *magasság*.

A hang *minőségét* a hang képzési helye és módja határozza meg. Nagyrészt ezektől a tulajdonságoktól függ, hogy milyen hang jön létre.

A hangképzés minőségbeli megváltozása következtében minőségileg más hang jön létre.

A hangok ezen szempont szerint lehetnek például zárhangok, részhangok stb. A zárhangok mindegyikének képzésében közös, hogy a hangképzés során kiáramló levegő egy zár feloldásával jut ki a szájüregből. (Erről részletesebben lásd alább.)

A hangok *időtartama* a hangképzés időtartamára utal. Eszerint egy

hang lehet hosszú vagy rövid. A rövid-hosszú hangpárok általában különböző hangokat fednek, azaz a hang időtartamának megváltozása sok esetben más hangot eredményez. (A magyar magán- és mássalhangzók időtartamáról lásd alább.)

A *hangerő* a minden hang képzéséhez szükséges erő, amelynek segítségével a levegő átjut a hangképző szerveken. A hangerő fokozható vagy csökkenthető. A hangerő megváltoztatása a minőség és időtartam megváltozásával szemben nem változtatja meg a hangot. Akár erősebben, akár kevesebb hangerővel ejtjük ki, ugyanaz a hang marad.

A *hangmagasság* a hangok zenei tulajdonsága, s mint ilyen, csak a zenei hangok, zöngehangok sajátja, tehát csak a magánhangzókra és zöngés magánhangzókra jellemző tulajdonság, a zöngétlen mássalhangzókra nem.

A hangok tulajdonságai közül tehát a minőség és időtartam olyan, hogy megváltoztathatja a hang minőségét, új fonémát hozhat létre, a hangerő és hangmagasság megtartja az eredeti hangot. (Az előbbi tulajdonságokat *kvalitatív*, az utóbbiakat *kvantitatív* tulajdonságoknak nevezzük.) Amíg azonban a magyar nyelvre ez jellemző, sok olyan nyelv is van, amelyekben a hangerő és hangmagasság is megváltoztathatja a fonéma jellegét. Ilyen például az izoláló nyelvtípusba tartozó kínai nyelv. (Lásd alább a hanglejtésről, illetve a tonális nyelvekről szóló részt.)

A hangok tulajdonságairól mondottaknak látszólag ellentmondani látszik, hogy bizonyos esetekben a magyar nyelvben is megváltoztathatja egy-egy szó jelentését a hangsúly, hangerő. Az *egy* szó pl. a hangsúlytól függően lehet számnév vagy határozatlan névelő a mondatban:

Egy tehén legel a réten.

De a hangsúllynak és a hanglejtésnek, azaz tulajdonképpen a hangerőnek és hangmagasságnak nem a hangtanban, hanem a mondatokban van jelentés-megkülönböztető szerepe a magyar nyelvben, ezért a hangsúly és a hanglejtés részletes vizsgálatával nem is a hangtan, hanem a mondatban foglalkozik.

Mint minden nyelvi jelenségnek, a hangnak is van alakja és funkciója. A hang alakja kissé spekulatív fogalom, azt a fogalmi képet értik alatta, ami a hang kiejtésekor bennünk felidéződik. A hang funkciója az a szerep, amelyet a nyelvi rendszerben betölt.

FELADATOK

1. feladat Jusson el az egyik magadott szótól a másikig úgy, hogy lépésenként csak egy-egy fonémát cserélhet ki másikra, amelynek eredménye egy új értelmes szó. Több elérési út is lehetséges!

HÁZ→VÍZ	BÁL→LOP	VÉR→TOL
GÁZ→KOR	HÍD→GÁT	CSATT→GIDA
CSABA→DUGÓ	PIROS→RÁMOL	PIROS→BABOS

2. feladat Az alábbi szavakból a fonémák felcserélésével, kicserélésével egy (esetenként több) új szót kapunk. Egy-egy lépésben legfeljebb két fonémát cserélhet fel, illetve ki.

veréb→	ver→	kert→	orom→
bor→	korház→	gép→	bál→

3. feladat A pontok helyére helyettesítsen be magánhangzókat úgy, hogy a lehető legtöbb értelmes szót kapja! Szedje külön-külön oszlopba azokat a szópárokat, amelyek között csupán egy fonéma a különbség, s amelyek között kettő!

b . l .	k . ny . r	p . r . l	sz . r . t
r . b . t	p . p .	k . n . l	b . r

4. feladat Alkosson olyan szóláncot, amelynek következő láncszeme az előzőtől csupán egy fonémában különbözik!

láp→	bor→	Riga→	szalad→
------	------	-------	---------

5. feladat A pontok helyére helyettesítsen be mássalhangzókat úgy, hogy a lehető legtöbb értelmes szót kapja! Szedje külön-külön oszlopba azokat a szópárokat, amelyek között csupán egy fonéma a különbség, s amelyek között több!

(A pontok helyére kettőzött mássalhangzó nem helyettesíthető!)

. e . e .	. a . a .	. e . a .	. i . a .
. i . e .	. o . o .	. a . o .	. e . é .

6. feladat Az alább megadott betűhalmazokból alkosson minél több értelmes magyar szót! *(Minden betűt csak egyszer használhat fel és a mássalhangzók kettőzöttként nem alkalmazhatók!)*

n, a, e, m, s, l, o, k	t, i, k, e, r, p, á, j
i, o, e, ö, p, s, m, v, k,	

7. feladat Olvassa el az alábbi szöveget folyamatos olvasással!

A tgrneei kkiöbeötn sok haalt fotogt a tpszaalat tgréneesz. Az ielyn oaválssi mód az erbemi agy sepáliics kpésgeése.

IRODALOM

A hangtan fogalmáról, tárgyaról, feladatairól, felosztásáról lásd Tompa szerk. (1969: 57–58), Benkő–Mucsi (1987: 3–11), Kassai (1998: 13–17), Laziczius (1979: 5–6), Telegdi (1984: 129–132), Kiefer szerk (1994: 581–583), Bolla (1995: 9–15), valamint Adamikné szerk. (1991: 75–79). A fonológiai iskolákkal itt nincs módünk foglalkozni. Részletes ismertetésüket lásd Kiefer szerk. (1994: 30–41)-ben, Durand–Siptár (1997: 91–161)-ben, ill. Kassai (1998: 235–251)-ben. A beszédhangról és tulajdonságairól olvashatunk Benkő–Mucsi (1987: 11–20) és Tompa szerk. (1969: 63–64) alatt.

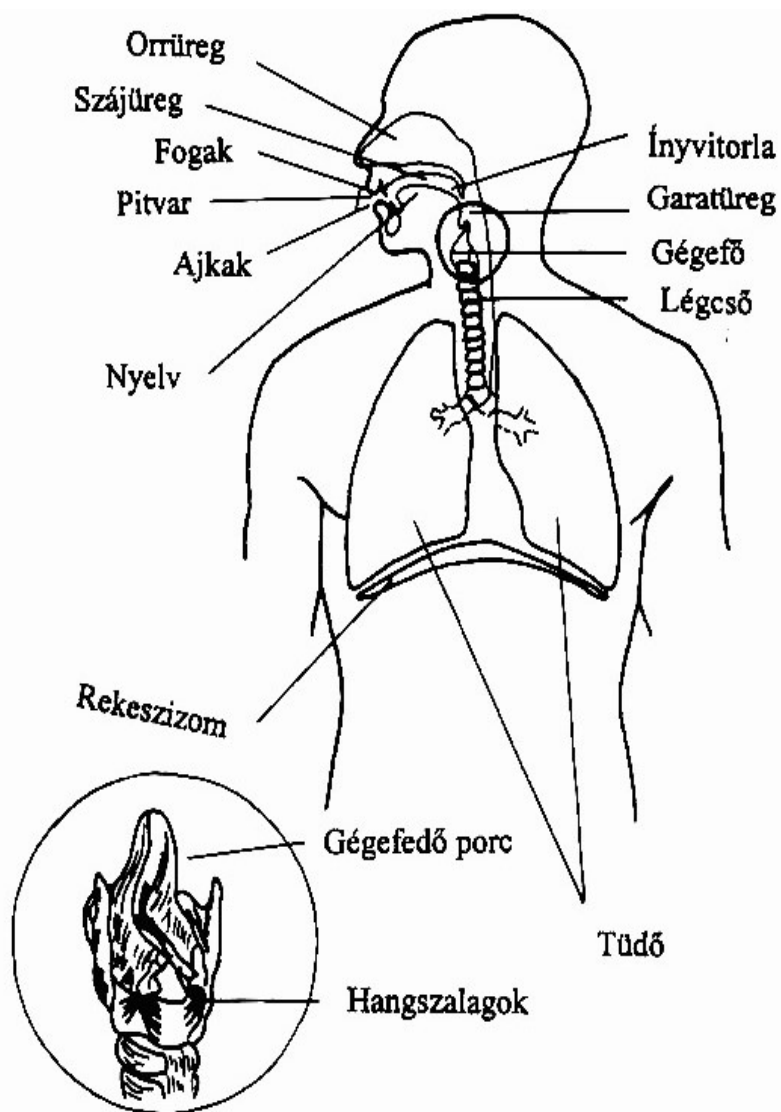
II. A BESZÉDSZERVEK ÉS MŰKÖDÉSÜK

A beszédhangokat a beszédszervek vagy hangképző szervek segítségével képezzük. Az embernek nincsenek külön szervei a beszéléshez, a hangképző szervek elsődleges funkciója élettani, s csak másodlagosan, a nyelv megjelenésével alakult ki artikulációs szerepük.

Az emberi beszédszervek a következők: a mellkasban elhelyezkedő tüdő (pulmo), a légcső (trachea) és a tetején található gégefő (larynx), a gége feletti üregrendszer, az ún. toldalékcső (garatüreg, szájüreg és orrüreg). Ezek nagyjából vízszintes fekvésű rugalmas izomkötegek. Az egyes részeknek természetesen további osztása lehetséges.

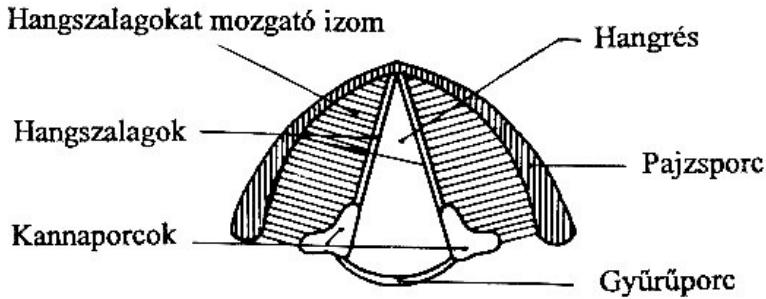
A tüdő a hangképzés első szakaszánál játszik lényeges szerepet, funkciója a hangképzéshez szükséges levegőmennyiség biztosítása. A pusztán élettani légzés nem biztosít elegendő levegőt a hangképzéshez. Így megkülönböztetünk élettani légzést és beszédlégzést. Utóbbihoz külön fel kell erősítenünk a tüdő természetes működését. A tüdőnek a hangadásban a kilélegző (expiratív) munkája játszik fontos szerepet.

A gégefő a hangképzés második szakaszában kap szerepet, itt képződik a hang. A toldalékcsőben alakul ki maga az a hang, amelyet ejtünk, itt nyeri el végleges "formáját", minőségét. A gégefőben helyezkedik el a hangszalagok nyalábja. A hangszalagok (chordae vocales) rugalmas, mozgékony izomkötegek, amelyek a tüdőből kiáramló levegővel együttesen hangot keltenek. A két hangszalag között alakul ki a hangrés (glottis), melynek hossza nőknél 17–26 mm, férfiaknál 21–27 mm.

1. ábra. A beszédszervek

Forrás: Kiefer szerk. (1994: 584).

2 ábra. A gégefő keresztmetszete

Forrás: Kiefer szerk. (1994: 585).

A következő hangszalagállásokat különböztetjük meg.

- Tág lélegző állás. A hangszalagok a gége falához simulnak. Ez a gégeállás akkor jellemző, amikor beszédhez készülve lélegzünk be.
- Fúvó állás. A hangszalagok kb. 30°-os szöget zárnak be, a levegő kiáramlása akadálytalan. A zöngétlen mássalhangzók képzésére, ill. nyugalmi állapotban lévő légzésre jellemző.
- *H*-állás. A hangszalagok 10°-os szöget zárnak be. A kiáramló levegő a hangrés falába ütközve súrlódó zörejt kelt. Ebben a hangszalagállásban képezzük a *h* hangot.
- Zöngéállás. A hangszalagok zárva vannak. A kiáramló levegő felpattintja a zárat, majd a bekövetkező nyomáskiegyenlítődéskövetkeztében a hangszalagok ismét zárt alkotnak, amit a levegő ismételt felpattint, s a hangszalagok megint összezáródnak. A hangszalagok szabályos időközönként végbemenő zárása–nyitása következtében szabályos rezgés következik be. Így keletkezik a zöngé, a magánhangzók alapeleme, a mássalhangzók egy részének(a zöngéseknek) kísérő jegyé.

- Zárállás. A hangszalagok feszesen zárnak. A kiáramló levegő felpattintja a zárat, s átjut a nyíláson. Az eredmény kattánásszerű hang, amely a magyar nyelvben nem fonémaértékű (de egyes nyelvekben, pl. az arabban fonéma).
- Suttogó állás. A hangszalagok lazán zárnak, a gége alatti részből érkező levegő a kannaporcok közötti résen és a hangszalagokon át préselődik ki, s ez a forrása a suttogó hangoknak.

A gégefőből a légáramlat a garat- és szájüregbe (cavitas oralis) jut. E kettős üreg a hangképzésben rezonátorként működik. A szájüregben helyezkedik el a legfontosabb artikuláló szerv, a nyelv (lingua). A nyelvnek megkülönböztetjük a hegyét (apex), a peremét (corona) és a hátát (dorsum). A nyelv segítségével változtathatjuk (növelhetjük vagy csökkenthetjük) a szájüreg térfogatát, a kiáramló levegő útjába zárt vagy akadályt képezhetünk stb.

A nyelv mellett akadályalkotó szerv még a szájpadlás. A szájpadlást elől a fogak (dentes) határolják. A fogakhoz közel eső területen képzett hangokat foghangoknak (dentálisoknak) nevezzük. A magyar hangtani hagyomány szerint a foghangok közé soroljuk a kissé hátrább, a fogmeder (alveolus) táján képzett és a közvetlenül emögött létrehozott (postalveoláris) hangokat is. Ez az alapja az elülső és hátulsó foghangok megkülönböztetésének (lásd alább). A szájpadlás nagyobb területét kitevő kemény íny (palatum durum) érintésével vagy megközelítésével képzett hangokat ínyhangokként emlegetik, a magyar hangtani szakirodalomban viszont ezeket a hangokat szájpadlás- hangoknak (palatalisoknak) nevezik. A szájpadlášhangokon belül is megkülönböztetik az elülső és hátulsó szájpadlášhangok csoportját részletesebben lásd alább).

A szájüregben található további hangképző szervpár a két ajak (labium). E szervpár a rezonátorüregként szolgáló szájüreg kijáratának nagyságát szabályozza, de önállóan is alkothat akadályt, amely feloldása önálló hangforrás is lehet. Az ilyen hangokat nevezzük ajakhangoknak (labiálisok).

A hangképző szervek munkája folyamat jellegű. Ennek ellenére szakaszokra osztható. Az első a neurális, idegi szakasz, amely során a beszédszervek “megkapják az utasítást” az agyból a hangképzésre. A tüdő képviseli a következő, respirációs (légzési) szakaszt, a gégefő a fonációs szakaszt, vagyis a zöngéképzést, a toldalékcső pedig az artikulációs periódust, vagyis maguknak a beszédhangoknak a képzését.

A hangképző szervek jellemző mozgásainak, helyzeteinek az összességét, amelyekkel egy-egy nyelv a nyelvi rendszer elemeit a beszédben megvalósítja, artikulációs bázisnak nevezzük. Kialakulásának kezdete az első életév második felére tehető, ekkor jelennek meg a kisgyerek hangadásában az első nyelvspecifikus hangzási jegyek. A folyamat lezárulása a pubertáskor végén történik. Ettől kezdve spontán nyelvtanulás útján már csak kivételesen képes az ember valamely idegen nyelv kiejtését akcentus nélkül elsajátítani.

1. A beszéd mint akusztikai jelenség

A beszédszervek működésének eredménye akusztikai jelenség. Mint ilyen, leírható a hangrezgés paramétereivel.

A hang fizikailag rezgés. A rezgés valamely rugalmas közeg (gáz, folyadék és némely szilárd anyag) állapotának egyensúlyi helyzete körüli ingadozása, amely egy hordozó közegben tovaterjed. Fizikailag minden rezgés három mennyiséggel jellemezhető: a frekvenciával, az intenzitással és az időtartammal.

Az egyszeri rezgés egy ciklus, az egy másodperc alatt lejároló ciklusok száma a hang rezgésszáma, frekvenciája. A frekvencia tehát azt jelzi, hogy adott időegység alatt hányszor ismétlődik az egyensúlyi helyzetből való kitérés és visszatérés. Mértékegysége a Hertz (Hz). A rezgésszámok azon tartománya, amelyet egy fiatal, nem halláskárosult felnőtt hall, nagyon széles: kb. 20-tól 20 ezer Hz-ig terjed. Ennél alacsonyabb hangot (ez az infrahang) és magasabbat (ultrahang) az ember nem képes meghallani. A hallástartomány két szélének nincs jelentősége a beszéd szempontjából. A beszéd legfőbb rezgésszámai 100 és 4 ezer Hz közé esnek. A legkihasználtabb frekvenciasáv a 300–3000 Hz közötti.

Az intenzitás felületegységen áthaladó hangteljesítmény. A hangnyomás a rezgés által a hordozó közegben keltett nyomás. Mértékegysége a pascal (Pa). Az időtartam az az időegység, amely a rezgés kezdetétől a végéig eltelik.

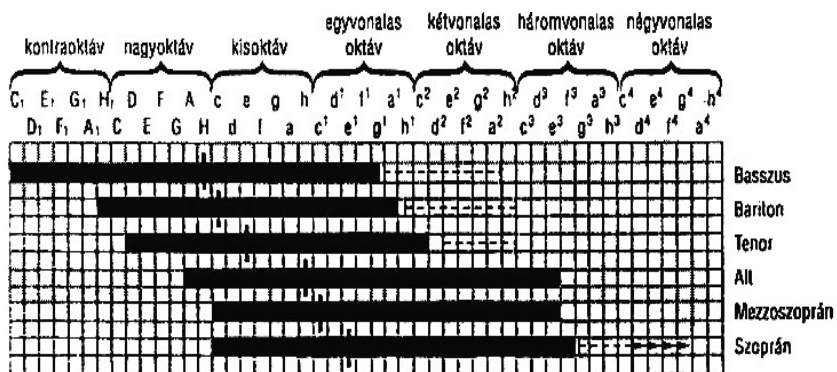
A hangszalagok 1 másodperc alatt történő nyitódása-záródása határozza meg az alaphangot. Ha például egy másodperc alatt 140-szer nyitódnak-záródnak a hangszalagok, a keletkező zöngé alaphangja 140 Hz.

A különböző beszélők alaphangja nem egyforma, s a nők, a férfiak és a gyerekek alaphangja is különböző. Ennek magyarázata, hogy a hangszalagok hossza eltérő. A férfiaké a leghosszabb, a gyerekeké a legrövidebb. Az emberi alaphang magassága tehát anatómiailag meghatározott. Statisztikai átlagban a férfiak zöngéjének alaprezgése 80–140 Hz, a nőké 160–260 Hz, a gyerekeké 500 Hz-ig is terjedhet.

Minél magasabb a hang rezgésszáma, annál “magasabbnak” halljuk a hangot, és ellenkezőleg.

Az emberi hangot hat altípusba szokták sorolni: szoprán, mezoszoprán, alt, tenor, bariton és basszus. Mindegyik típus hangterjedelme körülbelül két oktávot fog át. Az alábbi diagram a különböző hangfajták átlagos hangterjedelmét mutatja be. A

függőleges vonalak azt jelzik, hogy a beszéd az ének hangmagasságának alsó szakaszába esik.

Hangfajok

Az emberi hangot valószínűleg a legegyszerűbb hangalaptípusba – szoprán, mezzoszoprán, alt, tenor, bariton és basszus – sorolni. Mindegyik típus hangterjedelme körülbelül két oktávot fog át, ám az igazán jó énekesek akár három vagy még annál is több oktávot képesek „kiénekelni”. Olyan kivételes eseteket is rögzítettek már, ahol egy koloratűrszoprán az e⁴ hangot (2637 Hz), egy basszus pedig a „kontra” F¹ hangot (44 Hz) is elérte. A diagram a különböző hangfajok átlagos hangterjedelmét mutatja be (M. Nadoleczny, 1923). A beszéd hangmagassága általában az ének hangmagasságának alsó szakaszába esik, ahogy azt a függőleges vonalak mutatják.

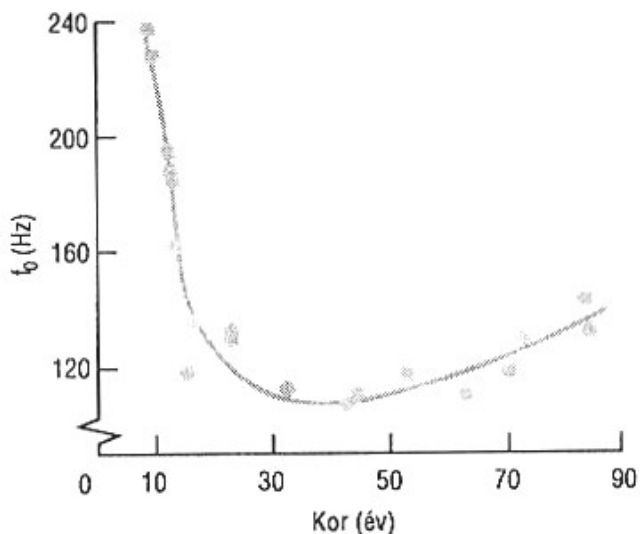
zítettek már, ahol egy koloratűrszoprán az e⁴ hangot (2637 Hz), egy basszus pedig a „kontra” F¹ hangot (44 Hz) is elérte. A diagram a különböző hangfajok átlagos hangterjedelmét mutatja be (M. Nadoleczny, 1923). A beszéd hangmagassága általában az ének hangmagasságának alsó szakaszába esik, ahogy azt a függőleges vonalak mutatják.

3. ábra. Az emberi hang altípusai

Forrás: Crystal (1998: 30).

Érdekes módon a hang alaprezgésszáma a koraal együtt változik. A férfiaknál a gyermekkorihoz képest az rezgésszám felnőttkorra jelentősen esik, s tovább csökken a középkorú időszakig, majd öregkorban ismét emelkedik (lásd az alábbi diagramot). A nőknél a rezgésszám szintje átlagban 40 éves korig állandó, majd később csökken.

Az öregedő hang

A hang alaprezgésszáma (23. fej.) a korral együtt észrevehetően változik. A grafikon a férfiaknál tapasztalható változást ábrázolja: a rezgésszám felnőttkorra jelentősen esik, és tovább csökken egészen a személy középkorú időszakáig, majd az öregkorban újra emelkedik. A grafikon pontjai különböző publikált vizsgálatok átlagaiból állnak össze. A nőknél a rezgésszám szintje körülbelül 40 éves korig állandó, majd később csökken.

(R. D. Kent – R. Burkard, 1981)

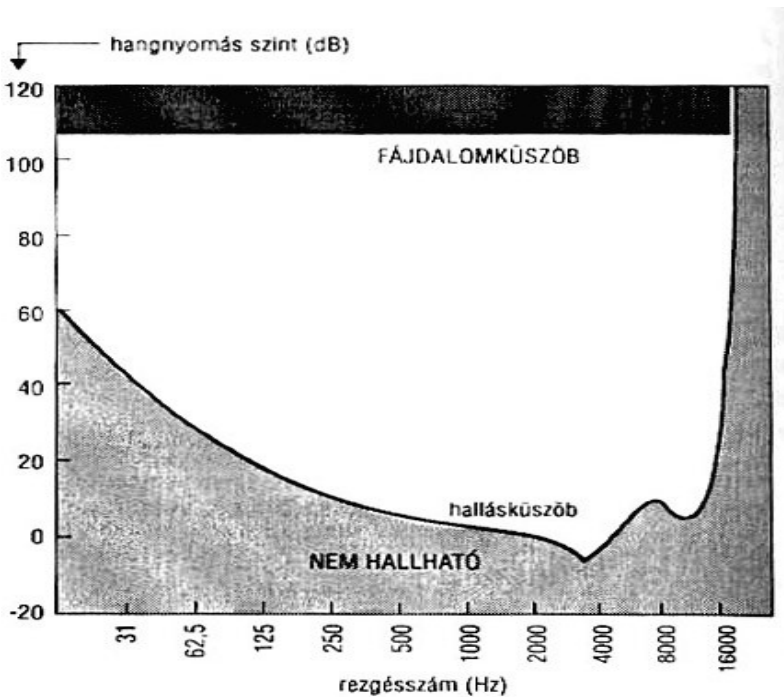
4. ábra. A férfihang alaprezgésszámának változása a kornak megfelelően

Forrás: Crystal (1998: 31).

A korbeli, nembeli és testalkatbeli különbségektől függetlenül végbemenő jelenség a mutálás (hangváltás), amely a pubertás folyamán a másodlagos nemi jelleg kifejlődésének egyik velejárója. Ebben az időszakban válik szét a gyermekek hangja nemük szerint női, illetve férfi hangra, ami a gége gyors növekedésével magyarázható. A fiúknál ez a jelenség sokkal észrevehetőbben zajlik. A fiúk hangszalagjai ilyenkor kb. 1 cm-rel megnyúlnak, a lányok hangszalagjai csak kb. 3–4

mm-rel. Ennek következtében a fiúk hangterjedelme megközelítőleg egy oktávval nő és mélyül. A lányoknál nem következik be “oktáv váltás”.

Egészséges fiatal emberek hallásküszöbét ábrázoltuk az alábbi, U alakú görbét mutató grafikonon. A függőleges beosztás a hangnyomás szintjét mutatja decibelben (dB). A vízszintes tengelyen a hang rezgésszámát ábrázoljuk Hz-ben. Az ábrából kitűnik, hogy fülünk a 250 Hz-es hangot 15 dB körül érzékeli, és ettől kezdve hallja az ún. fájdalomküszöbig (kb. 120 dB). A fül legnagyobb érzékenysége 500 és 5 ezer Hz körül van.

5. ábra. Az emberi hallás- és fájdalomküszöb

Forrás: Crystal (1998: 174).

Az alábbi listában a beszéd relatív hangerőssége látható egy skálán a mindennapi hangok átlagos erősségéhez viszonyítva.

1. táblázat. A beszéd és a mindennapok hangjainak egymáshoz viszonyított (relatív) hangerőssége

Forrás: Crystal (1998: 175) alapján.

A hallott hang	Értéke a képzeletbeli skálán
Hallásküszöb	0
Lombsusogás	10
Ketyegi óra a fülhöz téve	20
Csendes kert; suttogás	30
Lakott terület forgalom nélkül	40
Csendes iroda; írógép	50
Beszéd 1 m-ről; autó 10 m-ről	60
Nagyvárosi forgalom 30 m-ről	70
Kiabálás; telefoncsörgés 3 m-ről	75
Hangos zene rádióból	80
Fűró 1 m-ről	90
Autóduda 5 m-ről; zenekari fortissimo	100
Zajos gyári műhely	110
Légkalapács 1 m-ről; kiersített rockzenekar	120
Négyhajtóműves lökhajtásos repülő 30 m-ről	130

2. A beszéd észlelése

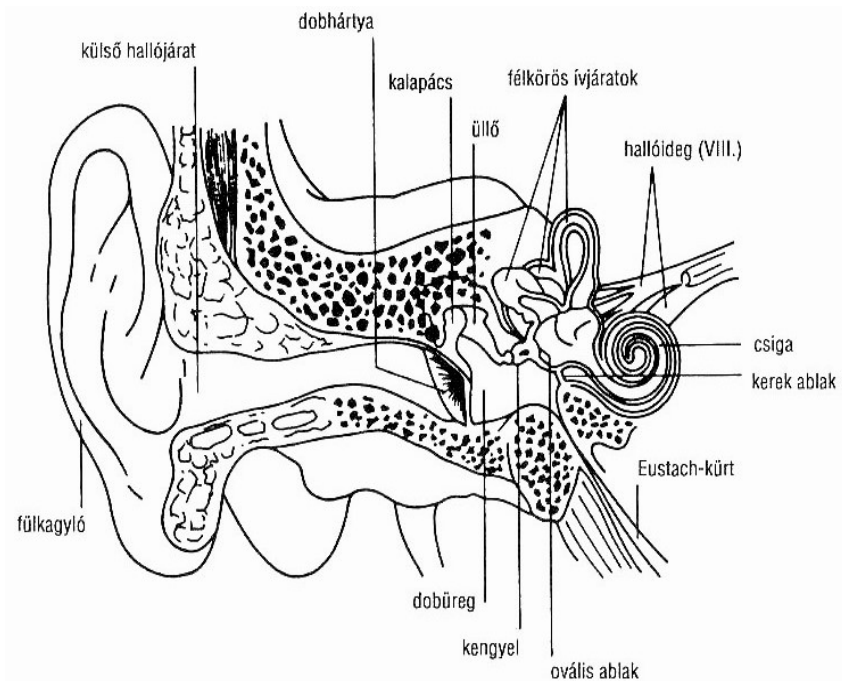
A beszéd észlelője a hallgató. Feladata kettős: egyrészt fel kell fognia a levegőrezgések által továbbított jeleket, másrészt meg kell fejtenie az ezekben kódolt üzenetet. A fizikai hanginger nem azonos az általa keltett élettani hangérzékellettel és lélektani hangészlelettel. A megértési folyamat kezdete, a hangrezgések hallási elemzése a hallás élettani bázisán alapul. A vége, a jelentés megfejtése már a nyelvi rendszer által meghatározott idegi működés. Ma még nem tudjuk pontosan, mi is történik az agyban a beszédértés folyamán.

Az, hogy a hallgató hogyan észlel egy adott hangsort, nagyban függ attól, mely nyelvközösséghez tartozik. Az anyanyelvi rendszer ugyanis alapvetően meghatározza az észlelési mechanizmust. Az az apparátus, amely a nem beszédhangokat nagyon finoman képes differenciálni, a beszédhangok sokszínűségével szemben eltompul, így vagyunk képesek az egymástól sokszor jelentősen különböző hangjelenségeket egyazon beszédhangként azonosítani.

A beszédészlelés több szinten játszódik le. Első lépéseként a hanghullámok a fülhöz érkeznek, majd innen a hallóideg segítségével az agyba továbbítódnak. Ily módon a fül szerepe kulcsfontosságú a beszédészlelésben.

A beszédészlelés szintjei a fül anatómiai felosztásának felelnek meg. A fül két részre osztható: külső és belső fülre. Az előbbi szemmel is látható része a fülkagyló, mely segít a hanghullámokat a fülbe gyűjteni, illetve segítségünkre van a hangforrás irányának megállapításában, védi a hallójáratot a túlságosan nagy intenzitású hangoktól, sérülésektől. A külső fülből a külső hallójárat vezet a dobhártyáig. A hallójárat az erősítő szerepét is játssza, amikor felerősíti a halk hangokat, illetve védi a dobhártyát a portól, kisebb rovaroktól, a hőmérséklet hirtelen változásaitól stb. (Nem tudja

viszont megvédeni a gyerekek találékony próbálkozásától, hogy mindenféle eszközt dugjanak a fülükbe.) A középső fület a dobhártya határolja, amely rostos, rugalmas izomszövetekből áll, amelyeket a hanghullámok megrezegtetnek. A középfül feladata, hogy a dobhártyához érkező hangrezgéseket mechanikus rezgésekké alakítsa, melyeket a hallócsontocskák a folyadékkal teli belső fülbe továbbítanak. Mivel a belső fül folyadékkal telített, s ebben a rezgés elhalna, a fülbe érkező hangrezgéseket a belső fülbe érkezés előtt a fül sokszorosára erősíti. A belső fülben a hangrezgések bonyolult folyamatok során idegingerekké alakulnak, amelyeket a hallóideg az agytörzsön és a középagyon keresztül a halántéklebenybe továbbít.

6. ábra. A fül szerkezete

Forrás: Crystal (1998: 184).

A hanghullámokból tehát idegi impulzusok lettek. Ám máig nem tudjuk pontosan, hogyan is zajlik a beszédértés, vagyis az üzenet megfejtése, dekódolása.

Tudjuk, hogy az egész mondatot nem különálló hangok sorozataként fogjuk fel. A beszédértésben a nyelvtan és a jelentés erősen befolyásolja az egyes nyelvi egységek azonosítását. A köznapi beszédben ugyanis a kiejtés olyan gyors és fesztelen, hogy a szavak nagy részét különálló egységként nem ismerjük fel, a hallgatónak viszont – természetesen bizonyos határok között – nem okoz gondot a megértés. A felismerés nagyon aktív folyamat tehát, amely során a hallgató a beszédben külső zajok, hangok elnyelése, elhagyása és más okok miatt jelentkező hiányokat “kijavítják”, sőt gyakran észre sem veszik, mert a nyelvi szerkezet, téma, stb. mind segíti a felismerést. Például egy kísérlet során négy különböző személy hallott egyet-egyét az alábbi mondatok közül úgy, hogy minden esetben egy hangot zajjal (pl. köhögéssel) elfedtek, majd megkérték a hallgatókat, azonosítsák azt a szót, amelyből hiányzott egy hang.

- *Kiderült, hogy a szállodában *ár van.*
- *Kiderült, hogy az ajtón *ár van.*
- *Kiderült, hogy a hegytetőn *ár van.*
- *Kiderült, hogy a cseresznyén *ár van.*

A hiányos, *ár szó azonosításakor mindegyik hallgató képes volt azonosítani a szót, mégpedig a kontextusnak (szövegkörnyezetnek) megfelelően *bár, zár, vár* és *szár* alakban.

A szövegkörnyezet tehát döntő szerepet játszik a beszédpercepció folyamatában.

1. feladat Milyen lehet egy hang?

lány, ...

2. feladat Számoljon el többször 10-ig úgy, hogy mindig más érzelmet fejezzen ki hangjával!

Öröm, félelem, harag, döbbenet, bánat, iszonyat,

3. feladat Mondjuk el a *Holnap reggel nyolckor.* mondatot úgy, hogy a közlés örömet, bánatot, boldogságot, féltékenységet, szerelmet, büszkeséget, szomorúságot, elégedettséget, együttérzést fejezzen ki!

4. feladat Mondja el társának az alábbi szöveget legalább ötféle érzelmet kifejezve úgy, hogy társa ne tudja előre, hogy milyen érzelmeket akar közvetíteni! Felismeri-e, mit akar közvetíteni?

Ma este szüleimmel moziba megyünk. A Rómeó és Júlia című filmet fogjuk megnézni. Holnap viszont a Terminátor 3-at vetítik.

5. feladat Helyezze magát kényelembe! Kezét helyezze a hasára. Légzés közben váltakoztassa a hasi és mellkasi légzést! Kezével ellenőrizze a levegő áramlását!

6. feladat Hasi légzéssel vegyen 2 másodpercig levegőt, majd 15 másodpercig a z hang hangoztatásával fújja ki a levegőt! Ugyanígy az l, sz, zs és f hangokkal is.

7. feladat Számoljon el 100-ig úgy, hogy minden huszadik szám után vesz alaplevegőt!

8. feladat Mondja el az alábbi mondatokat olyan hangsúllyal, érzelmkifejezéssel, ahogy azt a tartalmuk megköveteli!

Csukd csak be!

Csukd be!

Csukd be, ha akarod!

Jól van, hát akkor csukd be!

Csukd be, ha mered!

Becsukhatod.

Be kell csuknod!

Be kellene csuknod!

Légy szíves, csukd be!

9. feladat Mondja el az alábbi mondatok úgy, hogy a kijelentés tartalmának megfelelő érzelmeket fejezzen ki!

éhes vagyok

álmos vagyok

unatkozom

nem érdekel

fáj a fejem

kíváncsi vagyok

lusta vagyok

fázom

lázasan vagyok

megy a hasa

10. feladat Meséljen el egy történetet, eseményt, amely egy tetszés szerinti témáról szól! Úgy adja elő, hogy a társai meg tudják állapítani, milyen a viszonya az adott történethez, eseményhez!

11. feladat Igaz-e a következő állítás?

A hangszalagok nem a levegő rezgésétől, hanem annak nyomásától jönnek rezgésbe.

A beszédszervek és működésük témakörben a következő irodalmat ajánljuk: Crystal (1998: 164–171), Kassai (1998: 43–59), Kiefer szerk. (1994: 583–590), Tompa szerk. (1969: 58–62), Adamikné szerk. (1991: 83–90), illetve részletesebben Bolla (1995: 57–76). A beszéd akusztikai jellemzőiről és a beszédészlelésről lásd Crystal (1998: 172–191), Kassai (1998: 61–97), Kiefer szerk. (1994: 591–606), Adamikné szerk. (1991: 90–99), Bolla (1995: 77–85, ill. 221–303) és Gósy (1989).

III. A BESZÉDHANGOK OSZTÁLYOZÁSA

Amióta az ember felfedezte a beszédhangokat, azaz hangokra, további önálló egységekre tagolta a szavakat, szóelemeket, próbálkozik a hangokosztályozásával is.

A hangokat hagyományosan a képzési mozzanatok alapján osztályozzák, csoportosítják, vagyis azt vizsgálják, hogy mely szervek milyen tevékenysége hozza létre az egyes hangokat. A képzés szerinti osztályozás ugyanis viszonylag egyértelműnek mondható, a hangképző mozgásokat láthatóvá tevő röntgenfelvételek révén. Az alábbiakban mi is a magyar nyelv hangjainak a képzőmozzanataik alapján való osztályozását ismerhetjük meg.

1. A magán- és mássalhangzó fogalma

A hangok osztályozásában az első és ma is kézenfekvőnek tűnő két csoportot, amelyet kialakítottak, ma is használjuk. Ez a két csoport a *magán-*, ill. *mássalhangzók* csoportja. A magánhangzókat vocalisnak (vokális) nevezzük, s *V*-vel jelöljük, a mássalhangzók elnevezése consonans (konzonáns), jelük *C*.

Bár a hangok ilyen felosztása látszólag egyértelmű és minden nyelvre érvényesnek tűnő, a hangtannal foglalkozó szakemberek szerint hasznos ugyan, de nem problémamentes.

A hagyományos kritérium, amely alapján a magánhangzókat elkülönítik a mássalhangzóktól, az akadály megléte vagy hiánya. Ahhoz, hogy ezt a szempontot elfogadjuk vagy elvessük, részletesebben meg kell ismerkednünk a magán- és mássalhangzók képzésével.

A magánhangzók képzésekor a tüdőből kiáramló levegő a gégefőbe jut. Itt beleütközik a zárállásban lévő hangszálakba, megrezegteti őket, s így zenei hang, *zöng*e jön létre. A továbbiakban a levegő akadály nélkül távozik a szájüregből. Mássalhangzók képzésekor a szájüregbe

tóduló levegő különböző akadályokba ütközik, s ilyenkor már nem tiszta zenei hang, hanem *zörej* képződik.

A magán- és mássalhangzók megkülönböztetésének (egyik) szempontja tehát az, hogy a magánhangzók esetében a levegő akadálytalanul jut ki a szájüregből, a mássalhangzóknál ellenben a levegő akadályon át távozik. Ez a szempont ugyanakkor nem kielégítő, mert pl. a *j* hang képzésekor is szinte akadálytalanul távozik a levegő, a *h* hangról nem is beszélve, mégis mássalhangzónak tekintjük őket. Más nyelvekben is vannak olyan, mássalhangzónak tekintett hangok, amelyeknél az akadály léte nem egyértelmű, amelyek viselkedése közelebb áll a magánhangzókhoz, mint a mássalhangzókhoz. Egyes szláv nyelvekben és az angolban ilyen pl. a szótagkezdő *l* hang (*vlk, table*).

A következő szempont, amely közelebb vihet bennünket a magán- és mássalhangzók elkülönítésében, az a zeneiség. A magánhangzók ugyanis köztudottan zöngéhangok, a mássalhangzók azonban zörejhangok: a mássalhangzók képzésekor a szájüregbe tóduló levegő különböző akadályokba ütközik, s ilyenkor nem tiszta zenei hang képződik, mint a magánhangzók képzésénél, hanem *zörej*. Ha azonban a mássalhangzó képzésekor a szájüregben keletkező zörej a hangszalagok zárt állása mellett a gégefőben keletkező zöngével párosul, akkor *zöngés mással-* hangzó jön létre. Ha a gégefőbe jutó levegő a hangszalagokat nyitott állásban találja, akkor csupán a szájüregben keletkező zörejt halljuk. Így képződnek a *zöngétlen mássalhangzók*. Vagyis a zöngés mással- hangzók képzésénél is van zöngé.

Egy másik, laikusok által is ismert és közkezdvelt szempont az ejtés-könnyítő hang megléte vagy hiánya: az általános vélekedés szerint a magánhangzókat önmagukban ejtjük, a mássalhangzókat ellenben, amint azt elnevezésük is mutatja, egy kísérő hanggal együtt. Bár ez a szempont is igaznak mondható alapjában véve, ám el kell ismernünk, hogy nem kizárólagos: a *s, zs, sz, r* stb., mássalhangzónak tekintett han-

gokat szintén ejtethjük kísérő hang nélkül, akárcsak a magánhangzókat.

Egy újabb elkülönítési szempont az, hogy a magánhangzók szótagalkotók, a mássalhangzók ellenben nem. Ám ez a szempont sem fogadható el kiegészítés nélkül. Korábban már említettük is, hogy vannak bizonyos nyelvek (pl. a cseh, a szlovák, a horvát stb.), amelyekben egyes mássalhangzók szótagalkotók. Tehát bár a magyar nyelvre vonatkoztatva igaz, hogy a magánhangzók szótagalkotók, a mássalhangzók pedig nem, általános nyelvészeti szempontból ez nem elegendő a beszédhangok magán- és mássalhangzókra osztásához.

Vagyis bár minden említett szempontban van némi igazság, külön-külön nem alkalmasak arra, hogy minden kétséget kizáróan elkülönítsük segítségükkel a magánhangzókat a mássalhangzóktól. Azt azonban bizonyosan állíthatjuk, hogy az a hang, amely hangzós, szótagalkotó, és képzésekor a szájüregben nincs hangforrásul szolgáló akadály, magánhangzó. Tehát az a hang, amelyre az összes olyan tulajdonság jellemző, amelyet fentebb mint a magánhangzókra jellemzőt említettünk, egészen bizonyosan magánhangzó.

Most pedig nézzük a magyar magán- és mássalhangzók általános tulajdonságait!

A magyar magánhangzókra általánosan jellemző, hogy

- mind tiszta zöngé, képzésükkor a hangszalagok működnek;
- mind szájhang (orális);
- mind nyíláshang, nincs hangforrásul szolgáló akadály;
- mindegyik szótagalkotó.

A magyar mássalhangzók általános tulajdonságai:

- mind akadályhang (a *h* kivételével), az akadályt alkotó szervpár általában hangforrás;
- általában szájhangok, de lehetnek orrhangok (nazálisok) is;
- a zöngé csak kísérő tulajdonságuk, de lehetnek zöngések és zöngétlenek;
- a magyarban nem szótagalkotók.

Amint látjuk, a mássalhangzók csoportján belül nincs olyan szempont, amely kivétel nélkül minden mássalhangzóra érvényes lenne.

Mindezek után próbáljuk meghatározni, mit is értünk az alábbiakban magán-, illetve mássalhangzó alatt.

A magánhangzó (vokális, V) hangszalagrezgéssel ejtett nyíláshang, melynek minőségét a szájüreg nyíltsága és az ajkak mozgása határozza meg.

A magánhangzók definíciója az akadémiai leíró nyelvtan szerint a következő:

“A magánhangzók nyílt szájüreggel és ajakkal, másrészt két szervpár együttes működésével képzett hangok; alaphangjuk a zöngé, mely a garat- és szájüregben már csak színében módosul; a szótagalkotásban általában a szótagmag szerepét tölti be.”

A mássalhangzó (konzonáns, C) hangszalagrezgéssel vagy anélkül ejtett akadályhang, melyet az akadály minősége (a képzés módja) és helye (a képzés helye) jellemez.

A mássalhangzók meghatározása az akadémiai nyelvtanban:

“A mássalhangzók valamilyen akadállyal, de mindig csak egy garat- és szájüregbeli szervpár működésével létrehozott hangok; alaphangjuk a képzésükre szolgáló akadályra jellemző, s ezt a zöngé legfőbb kiegészítően színezi; a szótagalkotásban általában csak kísérői a szótagmagnak.”

A meghatározásokban foglaltakról a továbbiakban bővebben lesz szó.

2. A magyar magánhangzók rendszere

A magyar köznyelvben 14 fonémaértékű (azaz jelentés-megkülönböztető szerepű) magánhangzó van.

A magyar magánhangzók: *a, á, e, é, i, í, o, ó, ö, ő, u, ú, ü, ű*. A fenti magánhangzókön kívül meg szokták említeni az ún. zárt *e* hangot,

amelyet így jelölnek: *ë*. Mi csak a köznyelvi fonémákat tárgyaljuk, a *ë* viszont csak bizonyos nyelvjárásokban, pl. a dunántúli és a palóc nyelvjárásokban fonémaértékű, azaz jelentés-megkülönböztető szerepű, a köznyelvben az /e/ fonéma allofónjának, variánsának tekintjük. Köznyelvi ejtése nem hiba, sőt egyes nyelvvelőők és az akadémiai leíró nyelvtan szerint köznyelvi ejtésének visszaszorulása sajnálatos. Azokban a nyelvjárásokban, ahol fonémaértékű, a magánhangzórendszer tehát nem 14, hanem 15 fonémából áll. Például felállíthatjuk a *mënt–ment* minimális párt, ahol a *ë*-vel ejtett szó a *megy* ige egyes szám harmadik személyű, múlt idejű alakja (*ő ment*), a nem zárt *e*-vel ejtett szó viszont egyes szám harmadik személyű, de jelen idejű formája a ‘*veszélyből, bajból kiszabadít*’ jelentésű igének. A zárt *ë*-t tartalmazó szóval pl. azt a mondatot alkothatjuk, hogy

Sándor iskolába mënt.

A másikkal pedig a következőt:

Egy jó hideg sör néha életet ment.

Ilyen minimális pár még pl. a *hëgyës–hëgyes*, ahol a két *ë*-t tartalmazó szó a hegyes szöget, kést jelöli, a másik pedig a hegyes, dombos vidéket. A köznyelvi beszélők megközelítőleg felénél viszont ez az ejtész különbség nincs meg, több nyelvjárásból is hiányzik ez a hang, többek között az északkeleti nyelvjárástípusból is. A köznyelvben és több nyelvjárásunkban tehát nem is fonémaértékű az *ë* hang, így írásrendszerünk sem jelöli. A magyar magánhangzó-rendszer megfelelő helyein zárójelben tüntetjük fel az *ë*-t.

A magyar magánhangzókat artikulációs (azaz tulajdonképpen fonetikai) szempontból az artikulációban legfontosabb szerepet játszó szerv, a nyelv (1) függőleges és (2) vízszintes irányú mozgása, (3) az ajakműködés, valamint (4) a kiejtés időtartama alapján szokás osztályozni.

A nyelv függőleges irányú mozgása azt mutatja, hogy milyen mértékben emelkedik fel a nyelv háta a szájpaddás irányába, a vízszintes irányú mozgás pedig azt, hogy az elmozdulás hátra (a lágy szájpaddás irányába) vagy előre (a kemény szájpaddás felé) történik. A két irányú

mozgás együtt jár (korrelatív), tehát a nyelv elmozdulása egyszersmind függőleges és vízszintes irányba is megtörténik a magánhangzó képzésénél. Minél magasabbra emelkedik a nyelv, annál határozottabb az előre, ill. hátrafelé irányuló mozgás is.

A nyelv függőleges irányú mozgása adja a képzés módját, a vízszintes irányú mozgás a képzés helyét.

2.1. A nyelv függőleges irányú mozgása

A nyelv függőleges irányú mozgása együtt jár az állkapocs, s ebből következően a szájüreg nyílásszögének változásával is, s ezért időnként nyíltságnak is nevezik ezt a szempontot.

A nyelv függőleges irányú mozgása és az állkapocs nyitásszöge alapján négy fokozatot, s ebből következően négy magánhangzó-csoportot különböztetünk meg: (a) legalsó, (b) alsó, (c) középső és (d) felső nyelvállást. A legalsó nyelvállásnak a legszélesebb állkapocs-állás és a legnyíltabb szájüreg felel meg, az alsó nyelvállásnak a nyílt szájüreg, a középsőnek a félig zárt állkapocs-állás és szájüreg, a felső nyelvállásnak pedig a zárt állkapocs-állás és a legszűkebb szájnyílás felel meg.

A nyelv függőleges irányú mozgása és az állkapocs-működés szerint tehát a magyar magánhangzók csoportjai a következők:

A magyar magánhangzók a nyelv függőleges irányú mozgása szerint

- (a) legalsó nyelvállású, igen nyílt: *á*;
- (b) alsó nyelvállású, nyílt: *a, e*;
- (c) középső nyelvállású, félig zárt: *o, ó, ö, ő, (ë), é*;
- (d) felső nyelvállású, zárt: *u, ú, ü, ű, i, í*.

2.2. A nyelv vízszintes irányú mozgása

A magyar magánhangzók a nyelv vízszintes irányú mozgása alapján előlképzettek (palatálisak) és hátulképzettek (velárisak) lehetnek. A hagyományos magyar nyelvészeti szakirodalom gyakran nevezi az előbbieket magasnak, az utóbbiakat pedig mélynek, ám mi ezt a megnevezést nem használjuk.

A vízszintes irányú nyelvmozgás megváltoztatja a száj- és garatüreg térfogatát. A palatális magánhangzóknál a szájüreg kicsi, a garatüreg nagy, a velárisoknál fordított a mozgás.

Amagyar magánhangzók nyelv vízszintes irányú mozgás szerint:

- (a) előlképzett (palatális) magánhangzók: *i, í, ü, ű, ö, ő, (ë), é, e;*
- (b) hátulképzett (veláris) magánhangzók: *u, ú, o, ó, a, á.*

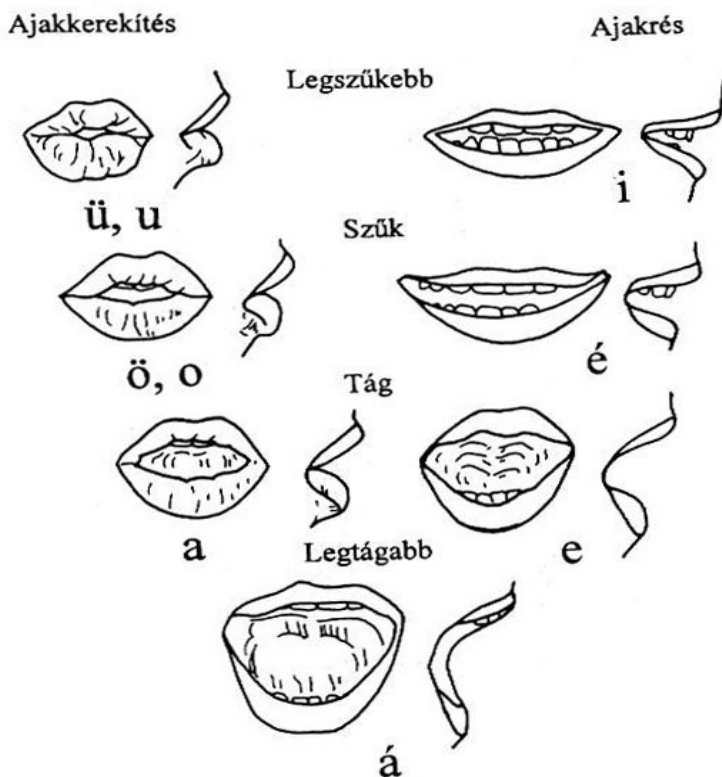
2.3. Az ajakműködés

Az ajakműködés szerint a magyar magánhangzók lehetnek ajakke- rekítések (labiálisok) és ajakrésesek (illabiálisok). Az ajakkerekítéses (labiális) magánhangzók képzésekor az ajkak a nyelvmozgással párhuzamosan előretüremkednek, az ajakréses (illabiális) magánhangzók képzésénél pedig éppen ellenkezőleg: az ajkak széthúzódnak a szájszélek irányába, s ráfeszülnek a fogakra.

A magyar magánhangzók az ajkak működése szerint:

- (a) ajakkerekítéses (labiális) magánhangzók: *a, u, ú, ü, ű,
o, ó, ö, ő;*
- (b) ajkréses (illabiális) magánhangzók: *á, í, é, (ë).*

7. ábra. Az ajakműködés a magánhangzók képzésekor

Forrás: Kiefer szerk. (1994: 611).

A nyelvmagasság változásával (azaz a nyelv függőleges irányú mozgásával) együtt módosul az ajakkerekítés, ill. ajakrész tágassága. A legszűkebb ajaknyílás a felső nyelvállású magánhangzók esetében figyelhető meg, a legtágabb pedig a legelső nyelvállású magánhangzó, az *á* esetében.

2.4. Az időtartam

A magyar nyelvben a magánhangzók mindegyike ejthető röviden és hosszanegyaránt.

Időtartamnak azt a mérhető időközt nevezzük, amely az artikuláció megkezdése és befejezése között eltelik. Eszerint két csoportra osztjuk a magánhangzókat: hosszúakra és rövidekre.

A magyar magánhangzók a kiejtés időtartama szerint:

(a) rövid magánhangzók: *a, e, (ë), i, o, ö, u, ü*;

(b) hosszú magánhangzók: *á, é, í, ó, ő, ú, ű*.

Megkülönböztetünk abszolút és relatív időtartamot. Abszolút időtartamról akkor beszélünk, ha a beszédhangot önmagában vizsgáljuk; függ a beszédtempótól, az érzelmi telítettség fokától, attól, hogy hosszú vagy rövid szóban fordul elő (pl. a *kép* szó *é*-je hosszabb, mint a *képtelenség é*-je). A relatív időtartam a hangok egymáshoz viszonyított képzési idejét jelenti.

A relatív (viszonylagos) időtartam a magyar nyelvben fonémaértékű: a magánhangzó rövid vagy hosszú ejtése alkalmas egyébként teljesen azonos hangalakú szavak megkülönböztetésére. Például a következő minimális párok állíthatók fel: *kor–kór, örült–őrült* stb.

A magyar nyelvben 1982-es mérési adatok szerint a rövid és hosszú magánhangzók kiejtési idejének aránya 1:2,1.

A magyar magánhangzó-rendszerben 7 rövid és ugyanannyi hosszú magánhangzó található. A magyar helyesírási és nyelvészeti hagyomány azt sugallja, hogy a magánhangzók hosszú-rövid párokba rendeződnek. Ezt az állítást csak akkor fogadhatjuk el, ha az egyes párokat megvizsgálva azok tagjai egyetlen képzőmozzanatban, nevezetesen a kiejtés időtartamában térnek el. Ha elvégezzük ezt az ellenőrzést, akkor kiderül, hogy a 14 magyar magánhangzó közül az *i–í, ü–ű, u–ú, ö–ő, o–ó* valóban párt alkot, hiszen az időtartamot kivéve minden képzőmozzanatukban megegyeznek. Az *e–é* és az *a–á* ellenben nem alkotnak párt, mert az időtartam mellett más képzőmozzanatban is különböznek: az *e* alsó, az *é* ellenben középső nyelvállású,

illetve az *a* alsó nyelvállású és ajakkerekítéses, az *á* pedig legalsó nyelvállású és ajakrész. Tehát a magyar magánhangzók közül a kiejtés időtartama szerint az *i–í, ü–ű, u–ú, ö–ő, o–ó* hosszú–rövid párt alkot, az *a, á, e, é* hangoknak ellenben az időtartam tekintetében köznyelvi pár nélküliek. Az *e* hang hosszú párja a nem köznyelvi *e* hang, az *é* rövid párja a köznyelvben nem fonémaértékű *ĕ*, az *a*-nak az *a*ˀ, az *á*-nak a palóc nyelvjárásokban gyakori illabiális *a* hang.

Összefoglalóan tehát azt mondhatjuk, hogy (az *é*-t kivéve) minden felső és középső nyelvállású magyar magánhangzónak megvan az időtartam szerinti párja, az alsó és legalsó nyelvállású magánhangzónak viszont nincs időtartambeli köznyelvi párjuk.

Az *a* és *e* hang nem köznyelvi hosszú párjuk helyett az *á* és *é* hanggal lépnek időtartambeli párhuzamba a köznyelvben. Az *a–á* és *e–é* a köznyelvben úgy váltakozik egymással, mint a tényleges hosszú–rövid párt alkotó magánhangzók, egyes szótövekben úgy viselkednek, mintha csak időtartambeli eltérés lenne közöttük, például *sár–sarat, kéz–kezet* (vö. *víz–vizet, tűz–tüzet, út–utat* stb.).

A magyar magánhangzók képzésében az időtartam és a nyelv vízszintes, ill. függőleges irányú mozgása, valamint az ajakműködés összefüggésben áll egymással. A nyelv vízszintes irányú mozgása úgy függ össze az időtartammal, hogy a hátulképzett magánhangzókat hosszabb időtartammal képezzük, mint a megfelelő előlképzetteket. A függőleges nyelvmozgás és az időtartam összefüggése: minél zártabb az állkapocs nyitásszöge (azaz minél magasabb a nyelvállás), annál rövidebb az időtartam. (Például az *á* relatíve hosszabb, mint az *ű*, bár mindkettő hosszú magánhangzó.) Az ajakműködés úgy korrelál az időtartammal, hogy az ajakkerekítéses (labiális) magánhangzók hosszabbak, mint az ajakrészeselek (illabiálisok).

A hosszú–rövid párok közötti időtartam szerinti eltérés sem egyforma: minél magasabban képzett a magánhangzó-pár két tagja, annál nagyobb közöttük az időtartam szerinti eltérés.

Ugyanannak a hangtípusnak a rövid és hosszú tagja között képzésbeli különbség is van. A rövid magánhangzókat alacsonyabb nyelvállással képezzük, mint a hosszú párjukat, mégpedig annál inkább, minél nyíltabb a magánhangzópár. Például az *ú* 28 %-kal zártabb az *u*-nál, az *ó* 40 %-kal zártabb az *o*-nál. Ennek valószínűleg szervi oka van: a hosszú magánhangzók ejtésekor feszesebb és domborúbb a nyelvhát, a röviddeknél pedig laposabb és lazább. Erre a képzésbeli különbségre utal egy új elnevezés, amely a hosszú magánhangzókat feszeseknek, a rövideket lazáknak nevezi.

A magánhangzók fent áttekintett négy artikulációs tulajdonsága jellemzi az egyes magánhangzókat. Ezen képzésbeli sajátosságok együttesen határozzák meg, milyen magánhangzóról van szó. Az egyes magyar magánhangzók artikulációs jellemzése a fentiek alapján tehát a következő.

A magyar magánhangzók artikulációs jellemzése:

- a* – alsó nyelvállású (nyílt), hátulképzett, ajakkerekítéses, rövid;
- á* – legalsó nyelvállású (legnyíltabb), hátulképzett, ajakréses, hosszú;
- e* – alsó nyelvállású (nyílt), előlképzett, ajakréses, rövid;
- (ë)* – középső nyelvállású (félig zárt), előlképzett, ajakréses, rövid;
- é* – középső nyelvállású (félig zárt), előlképzett, ajakréses, hosszú;
- i* – felső nyelvállású (zárt), előlképzett, ajakréses, rövid;
- í* – felső nyelvállású (zárt), előlképzett, ajakréses, hosszú;
- o* – középső nyelvállású (félig zárt), hátulképzett, ajakkerekítéses, rövid;
- ó* – középső nyelvállású (félig zárt), hátulképzett, ajakkerekítéses, hosszú;
- ö* – középső nyelvállású (félig zárt), előlképzett, ajakkerekítéses, rövid;

- ő* – középső nyelvállású (félig zárt), előlképzett, ajakkerekítéses, hosszú;
- u* – felső nyelvállású (zárt), hátulképzett, ajakkerekítéses, rövid;
- ú* – felső nyelvállású (zárt), hátulképzett, ajakkerekítéses, hosszú;
- ü* – felső nyelvállású (zárt), előlképzett, ajakkerekítéses, rövid;
- ű* – felső nyelvállású (zárt), előlképzett, ajakkerekítéses, hosszú.

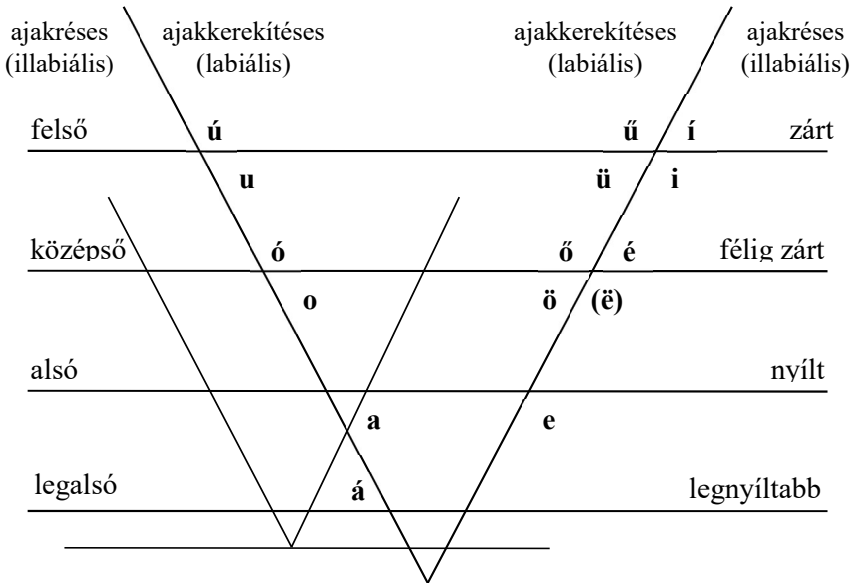
2. táblázat. A magyar nyelv magánhangzórendszere

	Hátulképzett (veláris)				Előlképzett (palatális)			
	Ajakkerekítéses (labiális)		Ajakrétes (illabiális)		Ajakkerekítéses (labiális)		Ajakrétes (illabiális)	
	Rövid	Hosszú	Rövid	Hosszú	Rövid	Hosszú	Rövid	Hosszú
Felső (zárt)	<i>u</i>	<i>ú</i>			<i>ü</i>	<i>ő</i>	<i>i</i>	<i>í</i>
Középső (félig zárt)	<i>o</i>	<i>ó</i>			<i>ö</i>	<i>ı</i>	<i>(ë)</i>	<i>é</i>
Alsó (nyílt)	<i>a</i>						<i>e</i>	
Legalsó (igen nyílt)				<i>á</i>				

Természetesen a 2. táblázat, illetve 8. ábra csak azokat a magánhangzókat tartalmazza, amelyek a köznyelvben fonémaértékűek (kivétel a *ë*). Az itt bemutatott hangok tulajdonképpen főtipusok, elvonatkoztatott kategóriák. A beszédben ezek a hangok számos változatban, variánsban fordulnak elő, amelyek azonban nem szolgálnak szavak, szóalakok egymástól való megkülönböztetésére, azaz nem fonémák.

Hátul képzett (mély, veláris)

Elöl képzett (magas, palatális)

8. ábra. A magyar nyelv magánhangzórendszerének ábrája

A fenti fonémák sajátos változatai például a kettőshangzók (dif-tongusok). A magyar köznyelvben azonban nincsenek diftongusok, csak néhány idegen szóban (pl. *autó*, *augusztus* stb.).

A beszélt nyelvben előfordulhatnak a magánhangzók érzelmi változatai is (emfatikumok), amelyek általában erős érzelmi hatásra jelennek meg, s rendszerint az elnyújtott időtartam jellemzi őket, például *bőzasztó*, *éjnye* stb.³

Helyesírásunk minden magyar magánhangzót egyjegyű betűvel jelöl. A rövid magánhangzókat pont nélküli betűvel, (*a*, *o*, *u*, *e*), a betű fölötti egy (*i*) vagy két ponttal (*ö*, *ü*) jelöljük. A magánhangzók hosszúságát a betű fölé tett egyes (*á*, *ó*, *ú*, *é*) vagy kettős (*ő*, *ű*) ékezzettel jelöljük.

1. feladat Mely magánhangzók az alábbiak?

ajakkerekítéses, alsó nyelvállású, hátul képzett, rövid —

ajakréses, felső nyelvállású, elől képzett, hosszú —

ajakkerekítéses, középső nyelvállású, elől képzett, hosszú—

ajakkerekítéses, középső nyelvállású, hátul képzett, rövid —

illabiális, felső nyelvállású, palatális, rövid —

labiális, középső nyelvállású, veláris, hosszú —

2. feladat Elemezze az alábbi magánhangzókat?

á, ű, e, u, ö, ó, i, ü, ú

3. feladat Gyűjtse össze és csoportosítsa azokat a magánhangzó-párokat, amelyek tagjai csak egy képzőmozzanatban térnek el egymástól!

a) a nyelv vízszintes mozgása szerint:

b) a nyelv függőleges mozgása szerint:

c) az ajakműködés szerint:

d) időtartamuk szerint:

4. feladat Hány képzőmozzanatban térnek el egymástól az alábbi magánhangzó-párok?

a–i, o–e, e–é, á–i,

ó–ű, ö–ú, é–u i–ő

IRODALOM

A magán- és mássalhangzók elkülönítésének kérdéséről lásd Crystal (1998: 195–196), Kassai (1998: 99–100), Benkő–Mucsi (1987: 43–46), Adamikné szerk. (1991: 100–101), valamint Tompa szerk.

(1969: 64–66). A magyar magánhangzórendszeréről Kassai (1998: 100–

111), Benkő–Mucsi (1987: 46–53), Kiefer szerk. (1994: 606–614),

Adamikné szerk. (1991: 101–104) és Tompa szerk. (1969: 67–75) alatt olvashatunk.

3. A magyar mássalhangzók

A magyar köznyelvben 25 mássalhangzót különböztetünk meg.

A magyar köznyelvi mássalhangzók: *b, p, d, t, g, k, r, m, n, ny, v, f, z, sz, zs, s, j, h, l, dz, c, dzs, cs, gy, ty*.

A magyar írásrendszerben meglévő *ly* betű a köznyelvben ma már nem élő fonémát jelöl. Egyes nyelvjárásokban még ma is él, köznyelvi szinten azonban a /j/ fonémavariánsának, allofónjának tekintjük.

A magyar mássalhangzók artikulációs jellemzésénél a következő szempontokat vesszük figyelembe: (1) a képzés módja, (2) a képzés helye és (3) a hangszalagok működése.

3.1. A képzés módja

A képzés módját az artikulációs szervpár működésének módja határozza meg. Eszerint megkülönböztetünk (a) zárhangokat (plozívák), réshangokat (frikatívák) és (c) zár-réshangokat (affrikáták).

A zárhangok úgy képződnek, hogy a toldalékcső valamely pont-ján teljes zár keletkezik, és a levegő ennek a zárnak a feloldásával jut ki a toldalékcsőből. A zárfeloldódás nyomán létrejövő hanghatás a zárhang. A zárhangok képzésében három jellemző mozzanat különíthető el:

- a záralkotás, amikor az akadályt alkotó két szerv közeledik egymáshoz (implosio);
- a zár tartama, amikor az egymáshoz szoruló beszédszervek izomműködése zajlik (occlusio);
- a zár feloldása, amikor az akadály feloldódik, a levegő kiáramlik, s létrejön a zárhang (explosio).

A magyar nyelv 25 mássalhangzója közül 10 zárhang: *b, p, d, t, g, k, r, m, n, ny*.

A zárhangok csoportján belül további alcsoportokat különböztetünk meg: (a) a felpattanó zárhangokat (explozívák), (b) a pergőhangot (tremuláns) és (c) az orrhangokat (nazálisok).

A felpattanó zárhangok képzésekor a szájüreg valamely pontján képzett zárt a kiáramló és a zár miatt a szájüregben torlódó levegő nyomása felpattantja, és a levegő egyszerre jut ki a szájüregből. Ez maga a hangforrás, ez hozza létre a felpattanó zárhangokat.

A magyar felpattanó zárhangok: *b, p, d, t, g, k*.

A pergőhang képzésekor a felfelé görbülő nyelv hegye és a fogíny alkotta akadályt, zárt a levegő úgy oldja fel, hogy pergő mozgásba hozza a nyelv hegyét. A perdület általában többször ismétlődik. A tremuláns hangoztatása folyamatos, a képzés teljes időtartamára kiterjed.

Az egyetlen magyar pergőhang: az *r*.

A magyar mássalhangzók lehetnek szájhangok (orálisok) és orrhangok (nazálisok). Ennek a két csoportnak az elkülönítését az ínnyitorla működése teszi lehetővé. A gégefőből távozó levegő két úton haladhat a toldalékcsőben. Irányát az ínnyitorla (uvula) határozza meg. Ha az artikulációs levegő útját a garat hátsó falához támaszkodó ínnyitorla az orr felé elzárja, a levegő a szájüregbe kerül, amelynek valamely pontján akadályba ütközik. Így keletkeznek a szájhangok (orálisok). A magyar mássalhangzók többsége szájhang.

Ha a mássalhangzó képzéséhez szükséges akadályt az ínnyitorla oly módon alkotja, hogy elzárja a levegő útját a szájüreg felé, és az az orrüregen át távozik, akkor orrhangok (nazálisok) keletkeznek. Az orrhangok képzésénél a szájüreg nem önálló hangforrás.

Az orrhangokat – az orális zárhangokkal szemben – *folyamatos zárhangoknak (okkluzíváknak)* is nevezik. A nazálisok képzése közben a levegő ugyanis nemcsak a zár feloldódásakor, hanem ennek fennállása alatt is folyamatosan távozik. Hangoztatásuk folyamatos, a hang egész tartamára kiterjed.

Az orrhangok besorolása sokáig kérdéses volt a magyar

fonetikában. Egyesek (pl. Horger Antal) réshangnak minősítették az orrhangokat, mások (pl. Laziczius Gyula, Bárczi Géza, Deme László, Kassai Ilona) a zárhangok közé sorolják őket, mert orrhang voltak annak következménye, hogy a szájüregben lévő akadály az orrüreg felé “tereli” a kiáramló levegőt. Mi az utóbbi álláspontot elfogadva a zárhangok egy csoportjaként tartjuk számon a magyar nazálisokat.

A magyar orrhangú zárhangok (nazálisok): *m, n, ny*.

A réshang az a hangjelenség, amely a toldalékcső valamely pontján keletkezett rés jellegzetességeit viseli magán, mivel a képzési levegő áthalad az illető résen. A képzésükhöz szükséges akadályt két beszédszerv közelsége hozza létre, amelyek közötti résen a kiáramló levegő áthalad, súrolva felületüket. Ez a súrlódás maga a hangforrás. A szervpár alkotta rés nem zárja el, csak szűkíti a kiáramló levegő útját. A réshangok képzésekor a hangoztatás folyamatos, a képzés egész tartamán áthat.

A magyar réshangok (a *h* kivételével) szájhangok (orálisok): *f, v, sz, z, s, zs, j, l, h*.

A magyar nyelvben a réshangokat képzésmódjuk alapján további két csoportra osztjuk. Megkülönböztetjük (a) a nyelvközépi, illetve ajkak közötti réshangokat (spiránsok) és (b) a nyelvoldali réshangot (laterális).

A nyelvközépi, illetve ajkak közötti réshangok (spiránsok) a szájcsatorna középvonalában kialakított résben képződnek. Képzésükkor a nyelv és a szájpadlás (a *sz, z, s, zs, j, h* esetében), illetve a felső fogsor és az alsó ajak (a *f* és *v* képzésekor) közelít egymáshoz, de nem alkot zárt. Előbbi esetben a nyelv közepe visszahajlik, s így biztosít rést a kiáramló levegőnek, utóbbi esetben pedig a felső fogsor és az alsó ajak alkotta résen át távozik a levegő.

Nyelvközépi, illetve ajkak közötti réshangok: *f, v, sz, z, s, zs, j, h*.

A nyelvoldali réshangra a szájcsatorna két oldalán kialakított rés jellemző. Létrejöttékor a nyelv valamely területe a szájpadlás valamely pontján zárt alkot, de ugyanakkor a nyelv szélei oldalt elhúzódnak a fogsortól, a nyelv két oldalán rést hagyva így a kiáramló levegő számára.

Ilyen nyelvoldali réshang egy van a magyar köznyelvben: az *l*.

Ugyancsak nyelvoldali réshang volt a magyar nyelvben az a hang, amelyet ma *ly*-nal jelölünk. A mai magyar köznyelvben azonban ez a hang a */j/* allofónja.

A mássalhangzók azon csoportját, amelyek képzésében a zár és réselem összekapcsolódása alkotja az akadályt, zár-réshangoknak (affrikátáknak) nevezzük. A zár-réshang a zárhang és réshang képzésének kombinációja: a képzés időtartama alatt különböző képzőmozgások egyidejű jelenléte figyelhető meg, hol teljes zár alakul ki, hol pedig különböző méretű rés keletkezik, tehát a zár réssé nyílik vagy éppen bezárul. Az affrikáták képzésében a hangképző szervek két jellemző álláson mennek keresztül, amelyek együttesen határozzák meg a hang minőségét. A zár-réshang egy felpattanó zárhang és egy vele azonos helyen képzett réshang jellemző jegyeit mutatja összekapcsolódva.

Kombinált képzésmódjukból eredően besorolásuk vita tárgyát képezte a hangtani szakirodalomban. Többen két külön mássalhangzó kapcsolatának tekintették a zár-réshangokat (pl. $t + s = cs$, $t + sz = c$). Ma azonban (elsősorban Laziczius Gyula kutatásai nyomán) egyértelműen egy hangnak tekintjük az affrikátákat, mégpedig az alábbi érvek alapján:

- a magyarban mássalhangzó-kapcsolat ritkán áll szókezdő helyzetben, az affrikáták többsége viszont lehet szókezdő (*cica, cseresznye, dzsem* stb.);
- egy szótagba soroljuk őket (*bo-dza, ci-ca, lán-dzsa*);
- a műszeres mérések szerint a hangképzés során a beszéd-szervek egyetlen egységes, folyamatos mozdulattal képezik az affrikátákat.

Nem tekintjük viszont affrikátának az elemeik szerint kiejtett, a szavakban véletlenszerűen egymás mellé kerülő $t + sz$, $t + s$, $d + z$, $d + zs$ stb. hangkapcsolatokat (pl. *Margitsziget, drótsáv, vadzab* stb.). A helyesírásban nem jelölt összeolvadások (lásd alább) egy része azonban a kiejtésben affrikáta: pl. *barátság*, ejtve *baráccság* stb.

Vita képezi továbbá a *ty* és *gy* hang besorolását. A hagyományos magyar hangtani szakirodalom a felpattanó zárhangok csoportjába tartozóként kezeli őket, az újabb fonetikai szakirodalom azonban zár-réshangoknak tekinti őket. A műszeres vizsgálatok szerint fonetikailag a résmozzanat kiterjedése és az összidőtartamból való részesedése alapján a *ty* és *gy* közelebb áll az affrikátákhoz, mint a zárhangokhoz.

Mindezek alapján tehát a magyar zár-réshangok a következők: *dz*, *c*, *dzs*, *cs*, *gy*, *ty*.

3.2. A képzés helye

A képzés helye azt jelöli, hogy a toldalékcső mely pontján alakul ki a mássalhangzó képzéséhez szükséges akadály. Az akadályt minden esetben egy szervpár alkotja. A mássalhangzók képzéshely szerinti csoportjai az akadályt alkotó szervpárról kapták nevüket.

Amint azt az alábbiakban látni fogjuk, a magyar nyelv a hangképző csatorna elülső részét használja ki leginkább, a legtöbb magyar mássalhangzó az alveoláris–prepalatális területen jön létre, s a legtöbbjük képzésében a nyelv hegye és az alveoláris terület vesz részt szervpárként. A képzés helye szerint a következő csoportokat különítjük el: (a) ajakhangok (labiálisok), (b) foghangok (dentálisak), (c) szájpادلáshangok (palatálisak) és (d) a gégehang (laringális).

A képzés helyéről szólva pontosabb, ha nem képzési pontról, hanem képzési sávról, területről beszélünk, mert a képzés helye a szomszédos hangok hatására módosulhat.

Az ajakhangok képzésénél az akadályt képező mindkét (*b*, *p*, *m*) vagy egyik (a másik a felső fogsor: *v*, *f*) szervpár az ajak.

A magyar ajakhangok: *b*, *p*, *m*, *v*, *f*.

Az ajakhangokon (labiálisakon) belül megkülönböztetjük a két-ajakkal képzett (bilabiális), illetve az alsó ajakkal és felső fogsorral képzett (labiodentális) hangokat.

Kétajakkal képzett (bilabiális) mássalhangzók: *b, p, m*. Ajakfogh hangok (labiodentálisak): *v, f*.

A foghangok (dentálisak) képzésekor a nyelv hegye az egyik akadályt képző szerv, a másik pedig a felső fogsor mögötti íny.

A foghangok: *d, t, n, l, r, z, sz, zs, s, dz, dzs, c, cs*.

A foghangokon belül megkülönböztetjük az elülső, illetve hátulsó foghangokat. Előbbiek képzésekor a nyelv hegye a felső fogsor mögötti fogmederrel, utóbbiak képzésekor a nyelv hegye a kemény szájpadlással érintkezve alkot akadályt.

Elülső foghangok (alveolárisak): *d, t, r, n, z, sz, l, dz, c*. Hátulsó foghangok (posztalveolárisak): *zs, s, cs, dzs*. A szájpadláshangokat (palatálisakat) ínyhangoknak is nevezik, mert a hangtanban egyes felfogás szerint ínynek nevezik a szájpadlást. Az akadályt képző szervpár a nyelv háta és a szájpadlás.

A szájpadláshangok: *g, k, ny, j, gy, ty*.

A fonetika a szájpadláshangok csoportját is felosztja elülső és hátulsó szájpadláshangokra.

Elülső szájpadláshangok (palatálisak vagy prepalatálisak): *ny, j, gy, ty*. Hátulsó szájpadláshangok (posztpalatálisak vagy palatovelárisak): *g, k*.

A gégehang (laringális) képzésénél az akadályt képző szervpárt a résállásban lévő hangszalagok alkotják. Az egyetlen magyar gégehang (laringális): *a h*.

3.3. A hangszalagok működése

A hangszalagok működése alapján zöngés és zöngétlen mássalhangzókat különböztetünk meg. A zöngétlen mássalhangzókra passzív gégefő jellemző, a zöngésekre aktív.

A zöngés mássalhangzóknál az akadálynak a leküzdése kelti a hanghatást, a zöngéseknél a zöngé csak kísérő jellegű, a zöreje a fő alkotó elem. A zöngétlen mássalhangzók képzésekor nem rezegnek a hang-

szalagok, a zöngéseknél szabályos rezgőmozgást végeznek. A zöngétlen mássalhangzókat feszesebb izomzattal ejtjük, a zöngéseket lazábban.

A magyar hangrendszerben a hangszalagok működése további megkülönböztetéseket tesz lehetővé. Bizonyos hangoknak zöngés és zöngétlen változatuk egyaránt előfordul, s mindkét variánsuk fonémaértékű, azaz jelentés-megkülönböztető szerepű.

A magyar zöngés mássalhangzók: *b, d, g, v, z, zs, dz, dzs, gy, m, n, ny, l, r, j*.

A magyar zöngétlen mássalhangzók: *p, t, k, f, sz, s, c, cs, ty, h*.

A magyar mássalhangzók körében vannak zöngés–zöngétlen párok, olyan zöngés mássalhangzók, amelyeknek nincs zöngétlen párjuk, s egy olyan zöngétlen hang, amelynek nincs zöngés párja.

Zöngés–zöngétlen párok: *p–b, t–d, k–g, f–v, sz–z, s–zs, c–dz, cs–dzs, ty–gy*. Zöngétlen pár nélküli mássalhangzók: *m, n, ny, l, r, j*. Zöngés pár nélküli zöngétlen mássalhangzó: *h*.

3.4. A mássalhangzók időtartama

Képzésük idejét tekintve mindegyik magyar mássalhangzó ejthető hosszán és röviden egyaránt. Hosszú változatukban legtöbbszörükönél maga az egyenes hangoztatás nyúlik meg, a felpattanó zárhangoknál pedig a zár bezáródása és felpattanása közötti idő. Ez a viszonylagos időtartambeli különbség fonémaértékű, azaz szavak megkülönböztetésére is alkalmas, például *tol–toll, hal–hall* stb. A magánhangzókval ellentétben a hosszú és a rövid mássalhangzók között semmiféle képzésbeli különbség nincs.

A röviden és hosszán ejtett mássalhangzók egymáshoz viszonyított időtartama más hangsor belsejében és hangsor végén. Előbbi esetben az átlagos arány 1:2,1, utóbbi helyzetben 1:1,9. Tehát hangsor végén, szünet előtt kisebb a különbség a röviden és hosszán ejtett mássalhangzók között.

A fent ismertetett szempontok alapján a magyar mássalhangzó rendszer tagjai az alábbi módon elemezhetők.

A magyar mássalhangzók artikulációs jellemzése (a hosszú mássalhangzók képzésekor a képzési időtartam nyújtott, a rövid és hosszú változat között artikulációs különbség nincs):

- p* – kétajakkal képzett zöngétlen felpattanó zárhang;
- b* – kétajakkal képzett zöngés felpattanó zárhang;
- t* – elülső foghang, zöngétlen felpattanó zárhang;
- d* – elülső foghang, zöngés felpattanó zárhang;
- k* – hátulsó szájpadlášhang, zöngétlen felpattanó zárhang;
- g* – hátulsó szájpadlášhang, zöngés felpattanó zárhang;
- m* – kétajakkal képzett zöngés orrhangú zárhang;
- n* – elülső foghang, zöngés orrhangú zárhang;
- ny* – elülső szájpadlášhang, zöngés orrhangú zárhang;
- r* – elülső foghang, zöngés pergőhang;
- f* – ajakfoghang, zöngétlen nyelvközépi, ill. ajkak közötti réshang;
- v* – ajakfoghang, zöngés nyelvközépi, ill. ajkak közötti réshang;
- sz* – elülső foghang, zöngétlen nyelvközépi, ill. ajkak közötti réshang;
- z* – elülső foghang, zöngés nyelvközépi, ill. ajkak közötti réshang;
- s* – hátulsó foghang, zöngétlen nyelvközépi, ill. ajkak közötti réshang;
- zs* – hátulsó foghang, zöngés nyelvközépi, ill. ajkak közötti réshang;
- j* – elülső szájpadlášhang, zöngés nyelvközépi, ill. ajkak közötti réshang;
- h* – gégehang, zöngétlen nyelvközépi, ill. ajkak közötti réshang;
- l* – elülső foghang, zöngés nyelvoldali réshang;
- c* – elülső foghang, zöngétlen zár-réshang;
- dz* – elülső foghang, zöngés zár-réshang;

cs – hátulsó foghang, zöngétlen zár-réshang;
dzs – hátulsó foghang, zöngés zár-réshang;
ty – elülső szájpaddalhang, zöngétlen zár-réshang;
gy – elülső szájpaddalhang, zöngés zár-réshang.

A mássalhangzók körében is előfordulnak érzelmi változatok (emfatikumok). Egyik ilyen jellegzetes típus e téren az elnyúló, erősen artikulált szókezdet, például *mmarha*, vagy valamely szóbelseji mássalhangzó átlagosnál hosszabb hangoztatása: *retttenetes*, *borrrzasztó* stb.

Helyesírásunkban a mássalhangzókat egy- (pl. *d, k, f*), két- (pl. *sz, cs, ty*) vagy háromjegyű (*dzs*) betűkkel jelöljük. A *j* kivételével mássalhangzót jelölő betűink mellékjel nélküliek. A mássalhangzók hosszúságát vagy kettőzését a betű kettőzésével jelöljük: *toll, vatta*. A többjegyű mássalhangzók kettőzésénél érvénybe lép az egyszerűsítő írásmód: *reccsen, pottyán, eddzetek* (de elválasztáskor *reccs-csen, poty-tyán, edz-dzetek!*).

3. táblázat. A magyar mássalhangzók rendszere

A képzés módja →		A hangszalagok működése	Zárhang (plozíva)			Részhang (frikatíva)		Zár-részhang (affrikáta)
			Felpattanó (explozíva)	Pergőhang (tremuláns)	Orrhangok (nazális)	Nyelvközépi, ill. ajkak közötti (spiráns)	Nyelvoldali (laterális)	
ajakhang (labiális)	Kétajakkal képzett (bilabiális)	zöngés	b		m			
		zöngétlen	p					
	Ajak-foghang (labiodentális)	zöngés				v		
		zöngétlen				f		
foghang (dentális)	előlső (alveoláris)	zöngés	d	r	n	z	l	dz
		zöngétlen	t			sz		c
	hátsó (posztalveoláris)	zöngés				zs		dzs
		zöngétlen				s		cs
szájpadlászhang (palatális)	előlső (prepalatális)	zöngés			ny	j		gy
		zöngétlen						ty
	hátsó (palatoveláris)	zöngés	g					
		zöngétlen	k					
gégehang (laringális)		zöngés						
		zöngétlen				h		

FELADATOK

1. feladat Melyik mássalhangzóra illik a meghatározás?

*felpattanó zárhang, elülső foghang, zöngés
zár-réshang, elülső szájpadláshang, zöngés
felpattanó zárhang, hátsó szájpadláshang, zöngétlen
nyelvközépi réshang, elülső foghang, zöngétlen
spiráns, laringális, zöngétlen
explozíva, bilabiális, zöngés
nyelvközépi réshang, ajak-foghang, zöngétlen
affrikáta, alveoláris, zöngétlen*

2. feladat Elemezze az alábbi mássalhangzókat!

r, p, t, j, m, s, g, v

3. feladat Töltse ki a táblázatot!

zöngés	b			v		j	z		dzs		g
zöngétlen		t	ty		s			c		h	

4. feladat Gyűjtse össze azokat a mássalhangzókat, amelyek csupán egy képzőmozzanatban különböznek egymástól ____!

a) a képzés módja szerint _____

b) a képzés helye szerint _____

5. feladat Húzza alá a felsorolt szavakban azokat a beszédhangokat, amelyekre illik a meghatározás:

bilabiális zöngétlen zárhang: *kék, hab, zúg, pap;*

nyelvoldali zöngés réshang: *fúj, vág, esik.*

IRODALOM

Erről a kérdésről Kassai (1998: 112–125), Benkő–Mucsi (1987: 53–63), Kiefer szerk. (1994: 617–624), Adamikné szerk. (1991: 104–112) és Tompa szerk. (1969: 76–87) alatt olvashatunk.

IV. HANGSTATISZTIKA ÉS FONOTAKTIKA

Az egyedi beszédhangokból elvben végtelen hosszúságú sor alakítható ki, a gyakorlatban azonban a légzés határt szab a sornak. A két légzési szünet által határolt soron belül a hangok egymáshoz viszonyított elhelyezkedése általában jellemző az egyes nyelvekre. A beszédhangok állománya ugyanis több nyelvben is nagyon hasonló, a hangok egymáshoz viszonyított elhelyezkedése a hangsorokon belül nyelvenként eltérő. A beszédhangok eloszlási jellegzetességeit nevezzük hangsorépítési (fonotaktikai) szabályszerűségnek. A fonotaktikai szabályszerűségek határozzák meg a hangok elrendeződését a hangsorokon belül.

A hangsor egésze szempontjából három pozíciót különböztetünk meg: a hangsor elejét (amit szóeleji pozíciónak nevezünk), a hangsor végét (szóvégi pozíció) és a belsejét (szóbelseji pozíció). A szóeleji helyzet egyben szóelemkezdő (morfémakezdő), a szóvég pedig szóelemvégi pozícióis.

Az egyes nyelvekben átlagosan körülbelül fonéma negyven fonéma van, és ezekből épülnek fel a szavak. Egy-egy szó elvileg akár tíz fonémából is állhat, így matematikailag szinte számtalan kombináció lehetséges, a kialakítható szavak száma tehát milliókra tehető. A létrehozható szavak jelentős része valóban létezik a nyelvben, más részük azonban nem létezik.

A nem létező szavak azonban kétféle módon hiányoznak. Az egyik csoportba azokat a nem létező szavakat "sorolhatjuk", amelyek elvileg létrejöhettek volna, ám "véletlenül" hiányoznak. Ilyen például a magyar nyelvben nem létező *ós szó. Ez a szó elvileg kialakulhatott volna, hiszen semmilyen szabály nem tiltja, hogy két fonémából álló szavak alakuljanak ki nyelvünkben, és az *ó* és az *s* is állhat ilyen szó elején, illetve végén (pl. *ón, ól, Óz*, illetve *és, ős, ás*). Sőt, a két hang a *só* szóban egymással is alkothat ilyen szerkezetet, valamint az *ós* hangkapcsolat sem példa

nélküli, hiszen például a *kóstol* szóban is előfordul. Vagyis a nem létező *ós hangsor *jólformált*, azaz kialakulását nem tiltják hangtani szabályszerűségek, mégsem léteznek. Hiányát véletlen vagy lexikális hiány névenemlegetik.

A másik csoportba azokat nem létező a hangsorokat “sorolhatjuk”, amelyek rendszertanilag nem léteznek, azaz létrejöttüket fonotaktikai szabályok tiltják. Ilyen például a magyarban minden *o*-ra vagy *ö*-re végződő szó; a magyar fonotaktikai szabályok szerint ugyanis (amint arról alább még esik szó) szóvégi helyzetben csak hosszú *ó* és *ő* állhat. A rövid *o*-ra és *ö*-re végződő szavak hiányát *rendszertani hézag*nak nevezik.

Most nézzük részletesebben a magyar magánhangzókra, majd mássalhangzókra vonatkozó fonotaktikai szabályokat!

A magyar magánhangzók gyakorlatilag pozicionálisan nem korlátozottak, azaz szinte mindegyik előfordulhat szókezdő, szóbelseji és szóvégi helyzetben egyaránt. Azonban szókezdő helyzetben ritka az *ű*, szóvégen pedig ritkán áll *u* és *ü*, bár a kiejtésben gyakran fordulnak elő a az *ú* és *ű* helyett (például *ágyú*, *szemű*, kiejtve *ágyu*, *szemü*). Még ritkább szóvégi helyzetben az *í*, s (egy-két idegen- és indulatszót kivéve, pl. *nono*) egyáltalán nem fordul elő szóvégen *o* és *ö*. Azokat az idegen szavakat, amelyeknek az írásképe szóvégen *o*-t vagy *ö*-t tartalmaz (*disco*, *foto Padödö*), *ó*-val vagy *ő*-vel ejtjük. A szóvégi magánhangzók gyakorisági sorrendje a következő: *a, ó, ő, i, e, ú, ú, é, u, á, ü, í*. Ebből úgy tűnik, hogy viszonylag több hosszú magánhangzóra végződő szó van a magyarban, mint rövidre.

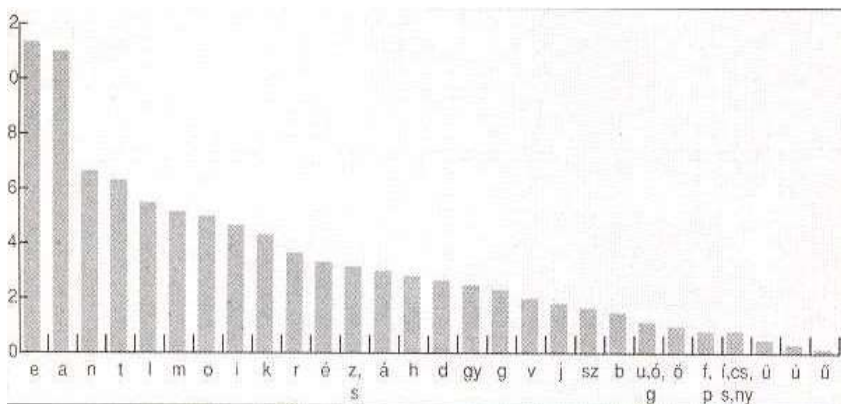
**4. táblázat. Az egyes magánhangzók pozíciótól független
használati gyakorisága a magyar nyelvben**

Forrás: Kassai (1998: 143) alapján.

<i>e</i>	11,22%	<i>ó</i>	0,95%
<i>a</i>	10,09%	<i>ű</i>	0,94%
<i>o</i>	4,82%	<i>ö</i>	0,86%
<i>i</i>	4,69%	<i>í</i>	0,48%
<i>é</i>	3,26%	<i>ü</i>	0,39%
<i>á</i>	2,98%	<i>ú</i>	0,26%
<i>u</i>	0,96%	<i>ő</i>	0,18%

Néhány mássalhangzónk pozicionálisan korlátozott. Például a *dzs*, *dz* és *ty* szókezdő helyzetben meglehetősen ritka. A Magyar Értelmező Kéziszótárban például egyetlen *dz*-betűvel kezdődő szó sincs, tehát a *dz* egyáltalán nem állhat szókezdő helyzetben, esetleg személynevekben (pl. *Dzurják*). 21 olyan szó található a kéziszótárban, amely *dzs*-vel kezdődik, a *ty*-vel kezdődő szavak köre pedig a *tyuhaj* és *tyű* indulatszón kívül csak a *tyúk* szóra és annak származékaira (pl. *tyúkol*, *tyúktojás* stb.) terjed. E hangok korlátozott szóeleji előfordulása és viszonylagos ritkasága azzal magyarázható, hogy a magyar nyelvben relatíve új hangok. A *dz* és *dzs* például szinte kivétel nélkül idegen szavakban fordul elő. Hosszú mássalhangzóval nem kezdődhet szó a magyar nyelvben. Szóbelseji helyzetben mindegyik magyar mássalhangzó előfordul. Szó végén a rövidek közül mindegyik állhat, a hosszúak közül azonban nem fordul elő a *v*:, *dz*:, *h*:, *z*:, *dzs*:

Újabb mérések szerint leggyakoribb mássalhangzóink az *n* és a *t*. Hat mássalhangzó (*n*, *t*, *l*, *k*, *r*, *m*) teszi ki a használt mássalhangzók kb. felét. Másik fele a többi 21 mássalhangzóra marad, de természetesen itt sem arányosan. Legritkább mássalhangzóink: *zs*, *ty*, *c*, *dz*, *dzs*, a leggyakoribbak: *n*, *t*, *l*, *m*, *k*, *r*, *z*, *s*, *h*, *d*.

9. ábra. A hangok előfordulásának gyakorisága a magyar nyelvben

Forrás: Gósy (1997: 86).

A magyarban átlagban 100 hang közül 42 magánhangzó, 58 mássalhangzó. Mivel azonban a magánhangzó-fonémák száma jóval kisebb, mint a mássalhangzóké, a magánhangzókat gyakrabban használjuk. A magánhangzók közül a használatban kb. 80% rövid, s 20% hosszú. A rövid-hosszú mássalhangzók használati aránya 96%, ill. 4%. A zöngés mássalhangzók előfordulása csaknem kétszerese a zöngétlenekének. A képzés módja szerint zárhang, réshang, nazális, affrikáta a sorrend.

A magyar szavak átlagosan 4,5 hangból állnak. Egy szóalakon belül közvetlenül egymás mellett maximum 6 magánhangzó (*fiaiéi, fiaiéiért*) és 4 mássalhangzó állhat (*absztrakt*). Háromnál több azonos magánhangzó és kettőnél több azonos mássalhangzó nem állhat egymás mellett.

1. Az írás

1.1. A magyar ábécé

Említettük, hogy a hangtan elsősorban azokkal a hangokkal foglalkozik, amelyeknek nyelvi szerepük van, azaz a fonémákkal, s azt is megjegyeztük, hogy a betűk a fonémákat jelölik. A fenti magán- és mássalhangzókat jelölő betűkből áll össze a magyar ábécé, kiegészülve néhány más írásjeggyel (pl. *q, x, y, w*).

A teljes magyar ábécé: A, a, Á, á, B, b, C, c, Cs, cs, D, d, Dz, dz, Dzs, dzs, E, e, É, é, F, f, G, g, Gy, gy, H, h, I, i, Í, í, J, j, K, k, L, l, Ly, ly, M, m, N, n, Ny, ny, O, o, Ó, ó, Ö, ö, Ő, ő, P, p, Q, q, R, r, S, s, Sz, sz, T, t, Ty, ty, U, u, Ú, ú, Ü, ü, Ű, ű, V, v, W, w, X, x, Y, y, Z, z, Zs, zs.

Amint látjuk, a hosszú mássalhangzók nem szerepelnek az ábécében. A magyar ún. kettős ábécé, ahol kis- és nagybetűk egyaránt előfordulnak.

Mielőtt azonban kialakult volna a hangalakjelölő írás, hosszú időnek kellett eltelnie, az írásnak számos fejlődési fokozaton (képírás, fogalomírás, szótagírás stb.) kellett átmennie.

Bár a mai magyar helyesírásról azt mondjuk, hogy hangalakjelölő, ám a fonetikában a kiejtés pontos jelölésére nem alkalmas. Ezért a fonetikusok olyan írásrendszereket dolgoztak ki, amelyek segítségével elvileg minden nyelv hangjai átírhatók a kiejtésnek megfelelően.

A legelterjedtebb fonetikai írásrendszer (transzkripció) az Association Phonétique Internationale (Nemzetközi Fonetikai Társaság) által 1889-ben kidolgozott, legutóbb 1993-ban módosított és APhI vagy IPA néven ismert írásmód, melynek használati szabályait külön kiadvány rögzíti (The Principles of the International Phonetic Association, 1949). Egy másik, a magyar nyelvre is gyakran alkalma-

zott írásmódot a finn Setälä dolgozta ki 1901-ben. Ezt a finnugor nyelvtudományban vezették be. A magyar nyelvészetben 1949 óta használatos a Magyar Egyezményes Hangjelölés, amelyet a nyelvjárási leírások egységesítése érdekében fogadtak el az Első Magyar Nyelvész-kongresszuson. Ennek alapja a magyar helyesírás. A legújabb magyar átírási, hangjelölési rendszert Nádasy Ádám és Siptár Péter dolgozta ki, melynek kiindulópontja a modern fonológiai kutatásokban általánosan használt amerikai átírási rendszer.

A fonetikus átírásban szögletes zárójelbe tesszük a hangokat/hangsorokat, pl. [u], [ka:ve:], a fonematikus átírásban ferde zárójeleket használunk, pl. /u/, /ka:ve:/.

Az átírás kapcsán szólnunk kell a transzkripció mellett a transliterációról, átbetűzésről is. Ezt a nem latin betűs (pl. cirill, görög, grúz, arab, héber) szövegek átírásakor használjuk.

10. ábra. A magyar nyelvre (is) alkalmazott fonetikai átírási rendszerek

Forrás: Kassai (1998: 38–39) alapján.

Gyakorlati írás	Magyar egyezményes hangjelölés	Setälä átírás	IPA átírás	Nád-Sip átírás
a	á	a	ɔ	a
á	á	ā	a:	a:
e	e	e	ɛ	e
e	ë	e	e	e
é	é	ē	e:	e:

i	i	i	i	i
í	í	ī	i:	i:
ö	ö	ō	ø	ö:
ő	ő	ö	ø:	ü:
ü	ü	ü	y	o:
ú	ú	o	y:	o:
o	ó	o	o:	u:
ó	o	ō	o:	u:
u	u	u	u:	p
ú	ú	ū	u:	b
p	p	p	p	t
b	b	b	b	d
t	t	t	t	k
d	d	d	d	g
k	k	k	k	f
g	g	g	g	v
f	f	f	f	sz
v	v	v	v	z
sz	sz	s	s	s
z	z	š	ʃ	zs
s	s	ž	ʒ	h
zs	zs	h	h	h (lehet)
h	h	H	ɦ	h, ch (doh, jacht)
h (lehet)	H	χ	x	h, ch (ihlet, pech)
h, ch (doh, jacht)		χ	χ	j, ly
h, ch (ihlet, pech)		χ	χ	j (kapj)
j, ly	j	χ	ʧ	c
j (kapj)	χ	χ	ʧ	dz
c	c	ʧ	ʧ	cs
dz	dz	ʧ	ʧ	dzs
cs	cs	ʧ	ʧ	ty
dzs	dzs	ʧ	ʧ	gy
ty	ty	ʧ	ʧ	m
gy	gy	ʧ	ʧ	m, n (hamvas, honvéd)
m	m	ʧ	ʧ	n
m, n (hamvas, honvéd)	m	ʧ	ʧ	n (hang, tank)
n	n	ʧ	ʧ	ny
n (hang, tank)	n	ʧ	ʧ	l
ny	ny	ʧ	ʧ	r
l	l	ʧ	ʧ	
r	r	ʧ	ʧ	

Új ábécék a régiből

A korai ábécé kialakulása és néhány modern betűírás kapcsolata.

főnyciai	óhéber	korai görög	klasszikus görög	etruszk	korai latin	modern latin	görög		cirill	héber	
							forma	név		forma	név
Κ	ק	Α	Α	Α	Λ	Aa	Αα	alpha	Аа	א	'aleph, 'alei
Ϟ	ב	Β	Β	Ϟ	Β	Bb	Ββ	beta	Бб	ב	béth
Ϛ	ג	Γ	Γ	Ϛ	Ϛ	Cc	Γγ	gamma	Вв	ג	gimel
ϛ	ד	Δ	Δ	ϛ	ϛ	Dd	Δδ	delta	Дд	ד	dáleth
Ϝ	ה	Ε	Ε	Ϝ	Ϝ	Ee	Εε	epsilon	Ее	ה	hé
ϝ	ו	Ϝ	Ϝ	ϝ	ϝ	Ff	Ζζ	zeta	Ее	ו	vav, waw
Ϟ	ז	Ϝ	Ϝ	Ϟ	Ϟ	Gg	Ηη	eta	Ёё	ז	zayin
ϟ	ח	Θ	Θ	ϟ	ϟ	Hh	Θθ	thêta	Жж	ח	heth
Ϡ	ט	Ι	Ι	Ϡ	Ϡ	Ii	Ιι	iota	Зз	ט	teth
ϡ	י	Κ	Κ	ϡ	ϡ	Jj	Κκ	kappa	Ии Йй	י	yod, yodh
Ϣ	כ	Λ	Λ	Ϣ	Ϣ	Kk	Λλ	lambda	Кк	כ	kâph
ϣ	ל	Μ	Μ	ϣ	ϣ	Ll	Μμ	mu	Лл	ל	lâmedh
Ϥ	מ	Ν	Ν	Ϥ	Ϥ	Mm	Νν	nu	Мм	מ	mêm
ϥ	נ	Ξ	Ξ	ϥ	ϥ	Nn	Ξξ	xi	Нн	נ	nûn
Ϧ	ס	Ο	Ο	Ϧ	Ϧ	Oo	Οο	omicron	Оо	ס	samekh
ϧ	ע	Π	Π	ϧ	ϧ	Pp	Ππ	pi	Пп	ע	'ayin
Ϩ	פ	Ρ	Ρ	Ϩ	Ϩ	Qq	Ρρ	rhô	Рр	פ	pê
ϩ	צ	Σ	Σ	ϩ	ϩ	Rr	Σσς	sigma	Сс	צ	sade, sadhe
ϫ	ק	Τ	Τ	ϫ	ϫ	Ss	Ττ	tau	Тт	ק	qôph
Ϭ	ר	Υ	Υ	Ϭ	Ϭ	Tt	Υυ	upsilon	Уу	ר	rêsh
ϭ	ש	Φ	Φ	ϭ	ϭ	Uu	Φφ	phi	Фф	ש	sin
Ϯ	ת	Χ	Χ	Ϯ	Ϯ	Vv	Χχ	chi, khi	Χχ	ת	shin
ϯ	ת	Ψ	Ψ	ϯ	ϯ	Ww	Ψψ	psi	Цц	ת	tâv, tâw
ϰ	ת	Ω	Ω	ϰ	ϰ	Xx	Ωω	omega	Чч		
						Yy			Шш		
						Zz			Щщ		
									Ъъ		
									Ьь		
									Ыы		
									Ээ		
									Юю		
									Яя		

11. ábra. Néhány ismert régi és új ábécé

Forrás: Crystal (1998: 256).

FELADATOK

1. feladat Készítsen hangstatisztikát az alábbi szövegből! Rendezze a hangokat csökkenő gyakoriság szerint! Mennyire egyezik meg a magyar nyelv gyakorisági tendenciáival?

Az apa elgondolkodott. Eszébe jutott szép fiatalága. De sokszor lesett darura. De sokszor feküdt egész éjjelen át a vízparton. Egyszer lőtt is egyet. De azt is elvitte a víz. De azért nem szólt, mert úgy szokta elmondani, hogy ő hozta haza. Pedig két hétig ázott a sás között, amíg meglelte. Aztán pipára gyújtott és szomorúan tömögette. Arra gondolt, hogy keserves lesz ez a mai délután itthon.

2. feladat Gyűjtsön szavakat, amelyekben magánhangzókból álló kételemű kapcsolatok (VV) vannak a szó elején, a szó belsejében és a szó végén!

szó elején

szó belsejében

szó végén

3. feladat Gyűjtsön szavakat, amelyekben három (VVV), illetve négy és négynél több (VVVV-VVVV...) magánhangzó található a szó belsejében, illetve a szó végén!

4. feladat Gyűjtsön szavakat, amelyekben mássalhangzókból álló kételemű kapcsolatok (CC) vannak a szó elején, a szó belsejében és a szó végén!

szó elején

szó belsejében

szó végén

5. feladat Gyűjtsön szavakat, amelyekben három (CCC) mássalhangzó található a szó elején, a szó belsejében és a szó végén!

6. feladat Írjon példát tükörkombinációra! (pl. trafik-part)

7. feladat Írja le saját vezeték- és keresztnévét ukrán nyelven előbb fonetikus átírással, majd pedig átbetűzéssel!

8. feladat Írja át az alábbi szövegeket előbb a transliteráció (átbetűzés), majd pedig a transzkripció (fonetikus átírás) módszerének segítségével!

a) magyarról ukrán nyelvre betűzze át, majd pedig írja át fonetikusan

A pap tegnap gyönyörű beszédet mondott a vasárnapi misén. A gyülekezet szájtátva hallgatta az ígét olvasó és magyarázó atya beszédét.

b) ukránról magyar nyelvre betűzze át, majd pedig írja át fonetikusan

Це може привести до того, що угорська менишина, не володіючи українською мовою, це зможе приймати участь в громадському, економічному і політичному житті країни і тим самим сегрегується.

9. feladat Készítsen hangstatisztikát az alábbi versszakból! Rendezze a hangokat csökkenő gyakoriság szerint!

*Este van, este van: kiki nyúgalomba!
Feketén bólingat az eperfa lombja,
Zúg az éji bogár, nekimegy a falnak,
Nagyot koppan akkor, azután elhallgat.
Mintha lába kelne valamennyi rögnek,
Lomha földi békák szanaszét görögnek,
Csapong a denevér az ereszt sodorván,
Rikoltoz a bagoly csonka, régi tornyán.*

10. feladat Egy újonnan feltalált tárgyat elnevezhetünk-e magyarul úgy hogy *tzozrukbna* vagy *bbétö*, esetleg *lokoro*?

IRODALOM

A fonotaktikáról, a beszédhangok sorozatáról bővebben lásd Kassai (1998: 135–167) és Bolla (1995: 303–325). Beszéd és írás kapcsolatáról, az írástípusokról Kassai (1998: 31–39), Benkő–Mucsi (1987: 21–27) és Tóth–Vass (1994: 41–57) alatt, valamint a fonetikus átírási rendszerekről bővebben Bolla (1995: 21–56)-ben olvashatunk.

V. A HANGOK ROKONSÁGI (KORRELATÍV) RENDSZERE

Minden hang azonos képzőszervek működése útján jön létre, több vagy kevesebb azonos képzőmozzanat kombinációja. Vagyis a különböző beszédhangokat ugyanazokkal a beszédszervekkel képezzük. Természetesnek tekinthetjük tehát, hogy az egyes hangok között kisebb-nagyobb hasonlóság állapítható meg. A képzésbeli hasonlóság, illetve eltérés mértéke alapján a hangokat különböző csoportokba sorolják.

Mivel a beszédhangokat a képzési mozzanatok egyezése és eltérése alapján (is) csoportosítják, leginkább azok a hangok hasonlíthatnak egymásra, amelyek csak egyetlen képzőmozzanatban térnek el egymástól, a legnagyobb különbség pedig nyilván azon hangok között van, amelyek minden lényeges artikulációs mozzanatban eltérnek egymástól. Az egymástól csupán egy-egy képzési mozzanatban eltérő hangok a magyar nyelvben általában szoros kapcsolatban (korrelációban) vannak, párokba rendeződnek. Az ilyen, képzési mozzanatok alapján létrejövő párok sorozatát a magyar hangok korrelatív rendszerének nevezzük. A korrelatív hangpárok kialakítását a fő képzési mozzanatok határozzák meg.

A *b* hang például mint mássalhangzó rokona valamilyen szinten minden mássalhangzónak, mint felpattanó zárhang rokona minden felpattanó zárhangnak, mint ajakhang, az összes ajakhanggal kapcsolatban áll, és végül zöngés mássalhangzóként valamennyi zöngés mássalhangzóhoz kapcsolódik. Egyéni hanggá az teszi, hogy a felsorolt képzési jegyek a *b*-t együttesen jellemzik, a többi hangnál azonban ezeknek csak némelyike található meg. Minden beszédhang önálló egyed tehát, amelyet az artikulációs mozzanatok, képzési jegyek együttese határoz

meg. Ezen képzési jegyek ugyanakkor összekötik a beszédhangot a többi hanggal.

Az artikulációs mozzanatok alapján egyes hangok tehát közelebbi, mások távolabbi rokonai egymásnak. A rokonság tényét és fokát az egyező képzőmozzanatok száma határozza meg. Az egymástól csak egy képzőmozzanatban eltérő hangpárokat rokonsági típusokba illeszthetjük, egy-egy hang köré pedig az egyetlen képzőmozzanatban eltérő hangokból rokonsági csoportokat rendezhetünk. Azt a rendszert, amelyet a rokonsági típusok alkotnak, korrelatív (rokonsági) rendszernek nevezzük.

1. A magánhangzók rokonsági viszonyai

Mínthogy a magyar magánhangzókat négy képzési jegy alapján osztályozzuk, a magyar nyelv magánhangzói között négyféle rokonsági viszonyt különböztetünk meg. Magánhangzóink a nyelv függőleges, illetve vízszintes irányú mozgása, az ajkak működése, valamint az időtartam alapján szervezhető rokonsági párokba.

A nyelv függőleges irányú mozgása szerint egy képzőmozzanatban eltérő minden olyan hang, amely a vízszintes irányú nyelvmozgás, az ajakműködés és időtartam tekintetében megegyezik. Ilyen tekintetben rokonsági párba sorolható az *u–o*, *o–a*, *u–a*, *ú–ó*, *ü–ö*, *ű–ő*, *i–e*, *i–é*, *(e–ë)*, *(i–ë)*.³

---

³ Több leíró nyelvtani munka, így például az akadémiai leíró nyelvtan hangtannal foglalkozó fejezete vagy Benkő–Mucsi (1987: 66) is saját definíciója ellenére, mely szerint rokonsági párokba azok a hangok szerveződnek, amelyek egy képzőmozzanatban különböznek, a magánhangzók között az *u–a* és *i–e* párokat nem tekintik rokonsági párnak, abból kiindulva, hogy bár egyetlen nyelvemelkedési fokban térnek el (az *u* és *i* felső, az *a* és *e* alsó nyelvállású), de két zártsági fokban különböznek: az *u*, *i* zárt, az *a*, *e* nyílt. Ez valóban így van. Mi viszont, figyelembe véve, hogy az állkapocs nyitásszöge irreleváns jegy, amely nem fonematikus, hanem a függőleges nyelvmozgással együtt járó kísérő jegy, természetesen rokonsági párnak tekintünk minden egyetlen lényeges (releváns) képzőmozzanatban eltérő hangot, így a fent említett *u–a* és *i–e* párt is.

A nyelv vízszintes irányú mozgása szerint rokonsági párba állíthatók azok a hangok, amelyek csak abban térnek el, hogy egyikük palatális, másikuk veláris. Ilyen párt alkotnak a következő hangok: *u–ü, ú–ű, o–ö* és *ó–ő*.

Mivel a hátulképzett (veláris) magánhangzók között (az *á*-t kivéve) csak ajakkerekítések vannak, az ajakműködés szerint csak az előlképzett (palatális) magánhangzók között találunk rokonsági párokat: *ü–i, ű–í, ő–é, (ö–ë)*.

A képzés időtartama alapján a magyar magánhangzók közül azok alkotnak rokonsági párt, amelyek rövid–hosszú párba rendeződnek, hiszen csak ezek a hangok térnek el egymástól kizárólag az időtartam tekintetében. Ezek a magánhangzókat a következők: *u–ú, o–ó, ü–ű, i–í, ö–ő, (ë–é)*. Mint korábban említettük, az *a, á, e, é* nem rendelkezik a köznyelvben időtartam szerinti párral. A nyelv azonban képes korrelatív szempontból egymáshoz rendelni fonetikailag egymástól nagyon is eltérő hangokat. Fonológiai szempontból például irreleváns, hogy az *a* és *á* között három fokú képzésbeli eltérés van (az időtartamon kívül a nyelv vízszintes irányú mozgása és az ajkak működése szempontjából is különböznek), az *e* és *é* között pedig kettő (az időtartam és a függőleges nyelvmozgás), így a nyelvi szerep tekintetében mégis rokonsági párt alkotnak. Ezt példázzák az olyan morfológiai alakpárok, mint pl. a *nyár–nyarat, madár–madarak, tél–telet, kenyér–kenyeres* stb.

A felsorolt rokonsági párok mellett egy-egy hang köré rokonsági csoportok is rendezhetők az egymástól egyetlen rokonsági fokban eltérő magánhangzók egymás mellé állításával. Az *ü*-nek például az *ö* a nyelv függőleges irányú, az *u* vízszintes irányú mozgása alapján, az *i* az ajakműködés, az *ű* pedig időtartam szerint rokona.

A magánhangzók ezen rokonsági kapcsolatai alapján érthető meg a leginkább az olyan alakváltozatok léte, mint például a *lábuk/kezük, látniuk/látniok, lábos/lábas, süket/siket, csenget/csönget, kerék/kerek* stb.

Rokonsági sorok is összeállíthatók olyan magánhangzókból, ahol a szomszédos hang csak egy képzőmozzanatban különbözik a következőtől. Például: *u-ú-ű-ü-ö-o-a* stb.

2. A mássalhangzók rokonsági viszonyai

A magyar mássalhangzók a következő szempontok alapján alkothatnak rokonsági párokat: a képzés helye, a képzés módja és a hangszalagok működése.

A képzés módja szerint azok a mássalhangzók állíthatók rokonsági párba, amelyek csak a képzés módjában térnek el egymástól, megegyeznek ellenben a képzés helye és a hangszalagok működése tekintetében. Ilyen rokonsági párba állítható például a *b-m*, *ny-j*, *sz-c* stb. A képzés helye alapján rokonsági párt alkot például a *z-zs*, *c-cs*, *p-t* stb. A hangszalagok működése tekintetében pedig minden zöngés–zöngétlen pár rokonsági párt alkot, nincs ellenben ilyen szempontból rokoni kapcsolata azoknak a mássalhangzóknak, amelyeknek nincs zöngétlen (*m*, *n*, *ny*, *r*, *j*, *l*) vagy zöngés (*h*) párjuk.

A mássalhangzók esetében is kialakíthatók rokonsági csoportok. A *d* hangtól csak a képzés módjában tér el a *r*, *n* stb., a képzés helyében a *b*, *g*, a hangszalagok működése szerint pedig a *t*.

Rokonsági sorok is összeállíthatók olyan mássalhangzók sorozatából, amelyek csak egyetlen képzőmozzanatban térnek el egymástól. Például: *b-d-g*, *d-r-n-z-l-dz* stb.

A mássalhangzók korrelációs rendszere hozzájárul az olyan történeti hangváltozások jobb megértéséhez, mint például hogyan jöhetett létre a *kedig*-ből a *pedig*, hogyan függ össze a köznyelvi *szappan* a nyelvjárási *szappany* alakkal stb.

FELADATOK

1. feladat Csoportosítsa az alábbi hangpárokat aszerint, hogy egy, két, három, vagy négy képzőmozzanatban térnek el egymástól:

- a) *ó-ö, ö-ő, ő-u, u-ú, ú-ü, ü-ű, a-e, ú-ű, ó-u, ö-ú, ő-ű, u-ű, a-i, á-í, e-o, é-ó, i-ö, í-ő, o-u, ó-ú, ö-ü, ő-ű, a-í, á-o*
- b) *e-ó, é-ö, o-ü, é-u, i-ú, í-ü, o-ű, a-ö, á-ő, e-u, é-ú, i-ü, í-ű, a-ő, á-u, a-u, é-ű, á-ü, e-ű, a-ü, á-ű*
- c) *a-ű, a-á, á-e, e-é, é-i, i-í, í-o, a-é, á-i, á-é, e-i, é-í, i-o, í-ó, o-ö, ó-ő, ő-u, ő-ú, u-ü, e-í, é-o, i-ó, í-ö, o-ő, ó-ó*
- d) *a-o, á-ó, i-ő, í-u, o-ú, a-ú, ó-ü, e-ö, é-ő, i-u, í-ú, ö-ű, a-ó, á-ö, e-ő, e-ú, é-ü, i-ű, á-ú, e-ü, ó-ű*

2. feladat Gyűjtse össze azokat a mássalhangzó párokat, amelyek egy, két és három képzőmozzanatban különböznek egymástól!

z-sz, zs-f, t-h, l-n, c-cs, t-j, b-f, g-gy, dzs-b, r-h, m-ny, r-sz, p-d

3. feladat Írjon egy legalább 25 mássalhangzóból álló rokonsági sort!

4. feladat Írjon egy legalább 25 magánhangzóból álló rokonsági sort!

5. feladat Mely hangok rokonai az *i*-nek a) időtartam, b) ajakműködés, c) a nyelv vízszintes és d) a nyelv függőleges irányú mozgása szerint?

6. feladat Írja le a *t* hang a) képzés helye, b) képzés módja, illetve c) zöngéesség szerinti rokonait.

7. feladat Írja fel az alábbi hangok rokonsági csoportját!

<i>a</i>	<i>e</i>	<i>i</i>	<i>o</i>	<i>ő</i>	<i>ü</i>	<i>á</i>
<i>b</i>	<i>t</i>	<i>z</i>	<i>v</i>	<i>gy</i>	<i>m</i>	<i>h</i>

IRODALOM

A témáról lásd Kassai (1998: 241–244), Benkő–Mucsi (1987: 65–70) és Tompa szerk. (1969: 88–93).

VI. A HANGOK EGYMÁSRA HATÁSA A BESZÉDBEN

A hangok a nyelvben nem önállóan, hanem szóelemekbe, szavakba szerveződve fordulnak elő. A szavakban egymás mellé kerülő különböző hangok az artikuláció megkönnyítése érdekében gyakran hatnak egymásra. Az egymás mellé kerülő hangok különbségeit az artikuláció során igyekszünk minél jobban kiküszöbölni. De természetesen a hangok képzési mozzanatainak egymáshoz közelítése nem haladhat meg egy bizonyos határt, hiszen a beszédben az érthetőség legalább olyan lényeges szempont, mint az artikuláció gazdaságossága. Minél nagyobb a képzésbeli különbség a szomszédos hangok között, annál nagyobb fokú a kölcsönös alkalmazkodás.

De mit is jelent ez a kölcsönös alkalmazkodás? Azt, hogy artikulációs szempontból a hangsor elemeinek képzéséhez szükséges mozzanatok közelednek egymáshoz. Azt a rendszert, amelyet a hangok egymásra hatása folytán bekövetkező módosulási típusok alkotnak, a beszédhangok asszociatív rendszerének nevezzük.

Íránya szerint a hangok egymásra hatása, egymáshoz igazodása lehet előreható (progresszív) és hátraható (regresszív). Előreható akkor, ha a sorban előbbi elem hat a később következőre, hátraható pedig akkor, ha a sorban későbbi hat vissza az előbb állóra.

1. A magánhangzók egymásra hatása

A magánhangzók egymásra hatásának a következő törvényszerűségeit tárgyaljuk:

- a) hangrendi harmónia,
- b) illeszkedés,
- c) magánhangzó-kivetés
- d) és mássalhangzó-betoldás.

1.1. A hangrendi harmónia

Az eredeti magyar tőszavak és alapszavak vagy csupa palatális, vagy csupa veláris magánhangzót tartalmaznak. Előbbiket magas, utóbbiakat mély hangrendűeknek nevezzük. A két típus alkotja a tiszta hangrendű szavak csoportját. A jövevényszavakban és idegen szavakban, valamint az összetételekben ez a tendencia nem érvényesül: ezekben vegyesen is előfordulhatnak palatális és veláris magánhangzók. Az ilyen szavakat vegyes hangrendűeknek nevezzük. A magyar szavaknak fent ismertetett tulajdonságát hangrendi harmóniának nevezzük. A magyar magánhangzó-rendszer ezen törvényszerűsége a magyar nyelv ősi tulajdonsága, valószínűleg már az uráli alapnyelvben is ható tendencia volt. A magyar mellett több más finnugor nyelvben (például a finnben) is hat.

A hangrendi harmónia szabálya szerint tehát a magyar szavak hangrendjük szerint háromfélék lehetnek:

- magas hangrendűek, pl.: *fecske, gyökér, idő*,
- mély hangrendűek, pl.: *anya, háló, kutya*,
- és vegyes hangrendűek, pl.: *kígyó, gyertya, fiú* stb.

A vegyes hangrendű szavak két csoportra oszlanak aszerint, hogy milyen a palatális magánhangzójuk. Az *i, í, e, (ë), é* hang (vagyis minden illabiális palatális) ugyanis a hangrend szempontjából semlegesnek minősül. Az *ü, ű, ö, ő* (vagyis a labiális palatálisok) azonban harmonikusak, s az olyan tövek, amelyekben veláris magánhangzókkal együtt fordulnak elő, vegyes hangrendűek.

A csak semleges magánhangzókat tartalmazó töveket semleges hangrendűnek tekintik.

1.2. Az illeszkedés

Az illeszkedés törvénye tulajdonképpen nem más, mint a hangrend kiterjesztése a tőn kívül a toldalékokra is. Az illeszkedés abban áll, hogy a toldalékok magánhangzói rendszerint illeszkednek a szótó hangrendjéhez.

Az illeszkedésnek megfelelően a magas hangrendű tőhöz magas (palatális) magánhangzót tartalmazó, a mély hangrendű tőhöz mély (veláris) magánhangzót tartalmazó toldalék kapcsolódik. Például *szék+ben*, *kerék+re*, de *asztal+ban*, *Ottó+nak*. A magyar toldalékok többségének az illeszkedés szabályának megfelelően két alakjuk van: egy magas (palatális) és egy mély (veláris) magánhangzót tartalmazó: *-ba/-be*, *-ban/-ben*, *-nak/-nek*, *-ról/-ről*, *-tól/-től*, *-va/-ve*, *-ul/-ül* stb.

Vannak azonban olyan toldalékok is a magyar nyelvben, amelyek nem két, hanem három alakban élnek, pl. *-hoz/-hez/-höz*, *-dos/-des/-dös*, *-szor/-szer/-ször*, *-kodik/-kedik/-ködik* stb. Ezek a toldalékok ugyanis nemcsak hangrend szerint, hanem az ajakműködés szerint is illeszkednek. Három változatuk közül ugyanis egy mély magánhangzót tartalmaz, kettő pedig magasat, amelyek közül az egyik ajakkerekítéses (labiális), a másik ajakréses (illabiális) magánhangzót tartalmaz. Ennek megfelelően mély hangrendű (utolsó szótagjában mély, vagyis veláris magánhangzót tartalmazó) tőhöz a mély magánhangzót tartalmazó alak kapcsolódik. A magas hangrendű (az utolsó szótagjában palatális magánhangzót tartalmazó) tőhöz az ajakműködés szerint is illeszkednek a toldalékok: ha a tő ajakkerekítéses palatális magánhangzót tartalmaz, akkor az ajakkerekítéses magánhangzót tartalmazó toldalék járul a tőhöz, ha pedig ajakréses magánhangzók találhatók a tőben, akkor az ajakréses változat: *tép+des*, *szék+hez*, *négy+szer*, de *köp+dös*, *főnök+höz*, *öt+ször*.

A két- és háromalakú toldalékok mellett olyan szuffixumok is vannak a magyar nyelvben, amelyeknek csak egyetlen változatuk van: *-ig*, *-kor*,

-féle, -ért stb. Ezek a toldalékok nem vesznek részt az illeszkedésben. A tő hangrendjétől függetlenül kapcsolódnak a tőhöz: *öt+ig* és *hat+ig*, *kenyér+ért* és *hús+ért* stb.

Az illeszkedés szerint a toldalékok egy-, két- és háromalakúak lehetnek. Az egyalakúak nem illeszkednek, közömbösek az illeszkedés szempontjából, a kétalakúak hangrend szerint illeszkednek, a háromalakúak pedig hangrend és ajakműködés szerint.

A semleges (illabiális palatális magánhangzóból álló) tövek egy része az illeszkedés szempontjából magas, más része mély hangrendűként viselkedik, pl. *kereke*, *vízbe*, *késsel*, de *dereka*, *hidra*, *célnak* stb. A látszólagos szabálytalanságot nyelvtörténeti tények magyarázzák. A magyar nyelvtörténet korábbi korszakaiban voltak a magyar magánhangzórendszernek veláris illabiális magánhangzói is, amelyek kivesztek ugyan, de a toldalékolás őrzi a nyomukat.

A egyes hangrendű tövek is különféleképpen toldalékolódnak. Az alábbi szabályszerűségek ragadhatók meg:

- ha a egyes hangrendű tővégi (utolsó) magánhangzó veláris, akkor az illeszkedő toldalék is veláris: *békával*, *csikónak*;
- ha a tővégi (utolsó) magánhangzó palatális labiális, akkor az illeszkedő toldalék magánhangzója palatális: *sofőrrel*;
- ha a tővégi (utolsó) magánhangzó palatális illabiális, akkor a toldalék magánhangzója ingadozik, mégpedig annál inkább, minél alacsonyabb nyelvállású a magánhangzó; pl. *i*, *í* után általában veláris toldalék következik (*kocsiban*), az *é* után már erősebb az ingadozás (*takarékban*, ill. *konkrétan/konkréten*), ha pedig *e* a tővégi (utolsó) magánhangzó, az ingadozás a legerősebb (*fotelben/fotelban*, *noteszben/noteszban*, *farmerben/farmerban*). A legújabb kutatások szerint az ilyen tövekben a távolabbi és közelebbi hangkörnyezet is befolyásolja a toldalék illeszkedését. Ha például a egyes hangrendű szó előtt magas hangrendű szó áll, gyakrabban

toldalékolunk magas hangrend szerint: *Ebben a farmerben jól nézel ki*. Ugyanakkor fordított esetben más az arány: *Abban a farmerban nem mehetsz moziba*. Az akadémiai leíró nyelvtan szerint az ingadozó todalékolású szavakban a nyelv szokás a palatális todalékolást támogatja. Ezzel szemben a nyelv-művelés az *e* hang erős megterheltségére hivatkozva inkább a mély hangú todalékokat ajánlja.

Az összetett szavak todalékolását a sorrendben utolsó főszóelem hangrendje szabja meg: *ablakkerethez, szépségápolás*.

“A jelen idő alanyi ragozásának egyes számú 1. személyében a mély hangú igék is magas hangú todalékot (*-nék*) kapnak, vagyis nincs illeszkedés az ilyen alakokban: *adnék, tudnék, várnék* stb. Helytelen, pongyola tehát az illeszkedett todalék használata: (én) *adnák, tudnák, várnák* stb.” – olvashatjuk azonban a nyelv-művelő kézikönyvben (I: 626). Vagyis feltételes mód, jelen idő, alanyi ragozásban, egyes szám 1. személyben a mély hangrendű igékhez nem illeszkedik a feltételes mód jele. Az illeszkedő todalék használata – amint az a Nyelv-művelő kézikönyvből idéettekben is kitűnik – erősen stigmatizált, a nyelv-művelés által megbélyegzett, az úgynevezett nem-sztenderd magyar egyik jellemző jegye. Az illeszkedés alóli kivétel oka, hogy az illeszkedő (én) *tudnák* alak egybeesik a feltételes mód, jelen idő, tárgyas ragozás, többes szám 3. személyű (ők) *tudnák* alakkal. Az a beszélő, aki például

Tudnák én jobban is dolgozni, ha akarnák-ot

mond, betartja a magyar nyelv egyik legősibb szabályát, az illeszkedés törvényét, ugyanakkor megsérti a sztenderd magyar nyelv-változat normáit. A sztenderd változat, a nyilvános köznyelvi érintkezés normái szerint ugyanis a következő formában helyes:

Tudnék én jobban is dolgozni, ha akarnék.

Formális nyilvános érintkezésben, például ünnepi beszédben, tanári előadásban, olyan helyzetekben, amikor a sztenderd nyelv-változat

használata a helyénvaló, az iménti első példában lévő, nem illeszkedő formákat használjuk. Ez azonban nem jelenti azt, hogy helytelen lenne a második példamondatban bemutatott változat használata akkor, ha szűkebb családi, baráti körben például nyelvjárásban vagy más nem-sztenderd változatban beszélünk.

1.3. A magánhangzó-kivetés (elisio)

A szomszédos magánhangzók általában nem befolyásolják egymást, az egymás mellé kerülő magánhangzókat rendszerint változatlanul, eredeti jellegük megtartásával ejtjük. Ám vannak esetek, amikor az artikuláció könnyítésének céljából több egymás mellé kerülő magánhangzó közül az egyik kiesik. Így jött létre a *gazdaasszony*-ból a *gazdasszony*, a *viceispán*-ból a *vicipán* stb. Ma ez a szabály a *-halma*, *-földe*, *-háza*, *-falva*, *-telke* és utótagú helynevek *-i*-képzős alakjában és az *-i* végű helynevek *-i* melléknévképzős alakjában hat. Előbbi helynevekből az *-a*, *-e* rag, utóbbiakból az *i* hang esik ki: **nyíregyházai*, **pannonhalmi* helyett *nyíregyházi*, *pannonhalmi*, illetve **mezővárii*, **helsinkii* helyett *mezővári*, *helsinki*.

1.4. A mássalhangzó-betoldás vagy hiátus

A magánhangzó-betoldás vagy hiátus törvénye valójában átvezető törvényszerűsége mássalhangzó-törvények felé, amennyiben két szomszédos magánhangzó úgy hat egymásra, hogy egy mássalhangzót toldunk be közéjük. Például a *fiaié* szó a kiejtésben [fjajjé].

?????

FELADATOK

1. feladat Gyűjtsön háromalakú toldalékokat, és szavakhoz illesztésükkel bizonyítsa szükségességüket!

2. feladat Gyűjtsön egyalakú toldalékokat! Hogyan viselkednek ezek a toldalékok a különböző szavakhoz történő illeszkedéskor?

3. feladat Az illeszkedésnek melyik fajtája érvényesül az alábbi szavakban? Mindegyik szónál indokolja a toldalékolást!

Földben, földhöz, földről, földön, földig

Tollal, tollhoz, tollért, tollból

Lábbal, lábon, lábtól, lábíg,

Vízzel, víztől, vízben, vízhez

Vassal, vashoz, vasban, vasnak,

Körből, körhöz, körnél, körön

4. feladat Illessze az alábbi toldalékokat az alábbi főnevekhez!

-val/-vel, -nak/-nek, -tól/-től, -n/-on/-en/-ön, -hoz/-hez/-höz, -ban/-ben

tyúk, László, József, notesz, derék, tollbetét, hegycsúcs,

oszlop, törülköző, hanglemez, szél, virág, kakadu, kakaó

5. feladat Gyűjtsön olyan szavakat, amelyeknél ejtéskönnyítő mássalhangzót toldunk be!

6. feladat Milyen magánhangzótörvények érvényesülnek az alábbi szavakban?

Diókat, kétszer, nyíregyházi, tizenötször, kapkodás, lány,

árbocról, tiedből, rúdhoz, háladás, tízesekből, fotelben,

május elseji, kocsival, unottan, csiga, cipőkefe.

7. feladat A szövegrészlet minden szavához írja le az ott található magánhangzótörvényeket!

A fiú alig várta, hogy beesteledjen. Már két napja volt a fűzfa árnyékának biztonságában, már két napja bujdosott a csendőrök elől. Az eledele nem volt más, mint a szomszéd lánya által finoman elkészített és feltálalt disznócsülök, marhapörkölt és egyéb ingyencségek.

8. feladat Illessze az alábbi toldalékokat az alábbi főnevekhez!
-val/-vel, -nak/-nek, -tól/-től, -n/-on/-en/-ön, -hoz/-hez/-höz, -ban/-ben

fotel, kávé, mágnes, koncert, Ágnes, honvéd, férfi

IRODALOM

Erről lásd Benkő–Mucsi (1987: 71–75), Tompa szerk. (1969: 94–98) és Adamikné szerk. (1991: 119–122). A magánhangzó-harmóniáról lásd még Kontra–Ringen–Stenberger (1989).

2. A mássalhangzók egymásra hatása

A mássalhangzók egymásra hatásának a következő eseteit vesszük szemügyre:

- a) igazodás,
- b) hasonulás,
- c) összeolvadás,
- d) hangkiesés,
- e) rövidülés,
- f) nyúlás.

A mássalhangzó-törvények morféma- és szóhatáron át is érvényesülhetnek.

2.1. Az igazodás (*accomodatio*)

Igazodásról (*accomodatio*) akkor beszélünk, amikor két szomszédos mássalhangzó közül az egyik a másik hatására úgy módosul, hogy az eredeti hang alfofónja, fonémavariánsa jön létre (vagyis a módosulás belül marad az illető beszédhang társadalmilag elfogadott ejtési sávján), mert a beszélőszervek a következő hang képzéséhez szükséges pozícióhoz közelítenek. Igazodás eredménye például a *harang*, *inka* szóban ejtett *n* hang változata, az előlképzett (palatális) *i* hatására a szokásosnál előrébb képzett *k* a *kicsi*, illetve a hátulképzett (veláris) *u* hatására a megszokottnál hátrébb létrejött *k* a *kutya* szóban, vagy a zöngétlen *j* a *kapj*, *dőff* stb. szavakban stb.

2.2. A hasonulás (assimilatio)

Ha két különböző mássalhangzó kerül egymás mellé, akkor a köztük fennálló különbséget a nyelv gyakran oly módon oldja fel, hogy képzésüket úgy közelíti egymáshoz, hogy az illető beszédhang kilép a társadalmilag elfogadott ejtési sávból. Ezt nevezzük hasonulásnak (assimilatio). Ha a hátrébb álló mássalhangzó hat az előzőre, akkor hátraható (regresszív) hasonulásról beszélünk, ha pedig az elől álló hat az utána következőre, akkor előreható (progresszív) hasonulásról.

A hasonulás lehet részleges és teljes.

Részleges hasonulás esetén a mássalhangzó a vele szomszédos mássalhangzóhoz egy képzőmozzanatban alkalmazkodik. A részleges hasonulást a helyesírás nem jelöli, csak a kiejtésben megy végbe. Mindig hátraható (regresszív).

A részleges hasonulás lehet zöngésség szerinti és képzéshely szerinti. A zöngésség szerinti részleges hasonulásra általában jellemző, hogy mindig a hátrébb álló mássalhangzó hat az előtte állóra, azaz a zöngésség szerinti részleges hasonulás mindig hátraható (regresszív), illetve hogy a hasonuló hang minden esetben egyetlen képzőmozzanatban, zöngéssége tekintetében módosul.

A zöngésség szerinti részleges hasonulásban belül megkülönböztetjük a zöngétlenedést (amikor zöngés mássalhangzóból zöngés lesz a kiejtésben az utána következő zöngétlen mássalhangzó hatására) és a zöngésedést (az előbbi fordítottja: zöngétlenből lesz zöngés mássalhangzó).

Zöngétlenedésre példa: *dobtam, rád teszem, néztük* stb. Zöngésedés megy végbe az alábbi szavakban: *tépdés, őszbe, rakd* stb.

A zöngésség szerinti részleges hasonulásban a zöngés–zöngétlen párt alkotó mássalhangzók vesznek részt, kivéve a *v* hangot, amely zöngétlenedik az utána álló zöngétlen mássalhangzó hatására (pl. *év-*

kezdet), de ő maga nem hasonít (pl. *hetven*). A hangszalagok működése szerint pár nélküli mássalhangzók közül a *h* csak zöngétleníthet, de nem zöngésedik, mert nincs zöngés párja. A zöngétlen pár nélküli zöngés mássalhangzók közömbösek a zöngéesség szerinti részleges hasonulás iránt.

A zöngéesség szerinti részleges hasonulás folyamatában való részvételük szerint tehát a magyar mássalhangzók négy típusba sorolhatók.

A magyar mássalhangzók a zöngéesség szerinti részleges hasonulásban való részvételük szerint:

- a) hasonítanak és hasonulnak: *p, b, t, d, ty, gy, k, g, f, sz, z, s, zs, c, dz, cs, dzs*;
- b) hasonul, de nem hasonít: a *v*;
- c) hasonít, de nem hasonul: a *h*;
- d) nem hasonítanak és nem hasonulnak: *l, r, m, n, ny, j*.

Ha a szomszédos mássalhangzók csak a zöngéesség szerint térnek el egymástól, akkor eredményét tekintve a zöngéesség szerinti teljes hasonulás olyan, mintha teljes hasonulás lenne, mivel az utóbbi mássalhangzó teljesen hasonlóná teszi az előzőt, pl.: *aggkor, népbíróság*.

A képzéshely szerinti részleges hasonulás során az egymás mellett álló különböző mássalhangzók közül a második képzéséhez szükséges képzőszeri állást már az első hang képzésekor felveszik a hangképző szervek, a képzési hely tekintetében közelebb hozva ezzel egymáshoz a két mássalhangzót. A képzéshely szerinti részleges hasonulás elsősorban a zárhangok elé kerülő orrhangokra jellemző, például: *kénpor, konty, ellenben*. A *kénpor* és az *ellenben* szóban a kétajakkal képzett *p* és *b* hatására az elülső foghang *n* helyett szintén bilabiális *m*, a *konty*-ban pedig az elülső szájpaddlášhang *ty* hatására az *n*-hez legközelebb álló elülső szájpaddlášhang, *ny* jön létre. További példák: *azonmód, kelen-gye, színpad* stb.

Teljes hasonulásnak a hasonulás azon formáját nevezzük, amely során az egymástól több képzőmozzanatban eltérő mássalhangzók egyike

teljesen hasonul a másikhoz, s rendszerint annak hosszú változata jön létre úgy, hogy a hasonult hang egyszerre több képzőmozzanatban módosul.

A teljes hasonulásnak két fő típusát különböztetjük meg:

- a hangtanikötöttségű
- és alaktani kötöttségű teljes hasonulást.

A hangtani kötöttségű teljes hasonulás általában rokon hangok között jön létre, s rendszerint olyan esetekben, amikor a rokonság ellenére több képzőmozzanatnyi eltérés van a mássalhangzók között. Ilyenkor az egyik hang több változási mozzanaton megy át. A *házsor* szóban például a képzés helye és a hangszalagok működése szempontjából egyaránt eltérő *z* és *s* találkozásakor a *z* zöngétlenné válik, majd a képzési helye is megváltozik, s a kiejtésben így jön létre a *hássor*. Hangtani kötöttségű teljes hasonulás zajlik le például a következő szavakban: *anya*, *hegycsúcs* stb. A hasonulás e típusa általában hátraható (regresszív), de előreható (progresszív) is lehet. Hátrahatók: *község*, *hallja*, *száraz zsömle* stb. Előrehatók: *hagya*, *bátyja* stb.

Az alaktani kötöttségű teljes hasonulások csak meghatározott alaktani helyzetben jönnek létre.

Az alaktani kötöttségű teljes hasonulás eseteit a következőképpen foglalhatjuk össze:

- a) a *-val/-vel* és *-vá/-vé* határozóragok *v* eleme teljesen hasonul a tövégi mássalhangzóhoz: *kard+val* – *karddal*, *szép+vé* – *széppé*;⁴

---

⁴ A hasonulások ezen típusának alaktani kötöttségét kitűnően igazolja, hogy ha nem a *-val/-vel* és *-vá/-vé* határozóragok, hanem például a *-va/-ve*, *-ván/-vén* járul a mássalhangzóra végződő tőhöz, nem megy végbe az alaktani kötöttségű teljes hasonulás: *kér+ve* – *kérve*, *néz+vén* – *nézzén*.

- b) az *az*, *ez* mutatónévmás ragos alakjai teljes hasonulással jönnek létre úgy, hogy a mutatónévmás *z* eleme teljesen hasonul a toldalék kezdő mássalhangzójához: *ez+nek – ennek*, *az+hoz – ahhoz* (a *-t* tárgyrag kivételével: *azt*, *ezt*),⁵
- c) a *-s*, *-sz*, *-z*, *-dz*, *-st* és *-szt* végű igékhez járuló *-j* felszólító mód jele teljesen hasonul a tövégi mássalhangzóhoz: *mos+j – moss*, *halász(ik)+j – halássz*, *néz+j – nézz*, *edz+j – eddz*. Az *-st* és *-szt* végű igékben a tövégi *t* kiesik a hasonulást megelőzően: *fessük*, *fosszuk*.

Az alaktani kötöttségű teljes hasonulást a helyesírás is jelöli.

5. táblázat. A hasonulás (asszimiláció) típusai

Hasonulás (asszimiláció)				
Részleges (iránya szerint mindig hátraható (regresszív), írásban nem jelölt)		Teljes (iránya szerint előre- és hátraható is lehet)		
Zöngéesség szerinti		Képzéshely szerinti	Hangtani kötöttségő (írásban jelöletlen)	Alaktani kötöttségő (írásban jelölt)
Zöngésedés	Zöngétlenedés	ellenben, kénpor, konty, kelengye	község, bátyja, anyja, házsor, hegycsúcs	a) <i>-val/-vel, -vá/-vé:</i> <i>székkal, péppé</i>
<i>tépdés, őszbe</i>	<i>dobtam, néztem</i>			b) <i>az, ez</i> mutatónévmás: <i>azzal, ebben</i>
				c) <i>s, sz, z, dz, szt, st</i> végű ige + <i>j</i> felszólító mód jele: <i>moss</i>
				d) <i>s, sz, z, dz</i> végű ige + <i>j</i> -vel kezdődő T/1–3. személyő tárgyas igei személyrag: <i>mossuk, nézzük, másszuk, eddzük</i>

⁵ Az *az*, *ez* mutatónévmás *z* eleme nemcsak hasonulhat, hanem hasoníthat is, s a helyesírás által is jelölt alaktani kötöttségű teljes hasonulás előző pontjába is tartozhat: *azzal, ezzel*, de az *avval, evvel* alak is előfordulhat.

2.3. Összeolvadás (kollízió)

Két különmemű mássalhangzó ellentéte az összeolvadásban úgy olódik fel, hogy egy harmadikban egyesülnek, vagyis mindkét hang megváltozik, s egy olyan hang jön létre, amely egyikkel sem azonos. Az összeolvadásnak is két típusát különböztetjük meg:

- a) a hangtani kötöttségű és
- b) az alaktani kötöttségű összeolvadást.

A hangtani kötöttségű összeolvadás rendszerint zárhang és réshang kapcsolatából jön létre. A hagyományos magyar hangtani szakirodalom ahangtani kötöttségű összeolvadásnak két típusát különbözteti meg. Ez a két típus a palatalizációs és az affrikációs hangtani kötöttségű összeolvadás.

A palatalizációs hangtani kötöttségű összeolvadás akkor következik be, amikor t , d , n után j következik, s a $t+j$, $d+j$, $n+j$ hangkapcsolat hosszú ty , gy , ny hanggá olvad össze⁶. Például: *botja*, *adja*, *nénje* stb.

A hangtani kötöttségű affrikációs összeolvadás akkor következik be, ha t , d , ty , gy után sz , s áll. Az így kialakuló összeolvadás eredménye affrikáta: *barátság*, *látsz*, *vadság*, *adsz*, *nagyság*, *nagyszerű* stb.

Az alaktani kötöttségű összeolvadás a $-t$ végű igék felszólító módú alakjaiban következik be, s kizárólag erre az alaktanilag meghatározott esetre terjed ki. Két típusát különítik el: az s -ezőt és a cs -zöt.

Az s -ező alaktani kötöttségű összeolvadás a t végű igék⁷ azon csoportjában következik be, ahol a t hangot rövid magánhangzó előzi meg, s a felszólító mód j jele a t -vel (történeti fejlődés eredményeképpen) ss -sé olvad össze: *fuss*, *arass*, *nyiss*. Ide tartozik kivételképpen három olyan t végű ige is, amelyekben a t -t hosszú magánhangzó előzi

---

⁶ Ne feledjük: a hagyományos magyar hangtani szakirodalom a gy , ty hangot a felpattanó zárhangok közé sorolja (lásd feljebb), ezért lehetséges, hogy a $t+j=ty$ és $d+j=gy$ összeolvadást palatalizációnak (jésítésnek) tekintik, nem pedig affrikációnak. Emellett azt is vegyük figyelembe, hogy a ty és a gy felpattanó zárhangként is palatális (szájpadlášhang).

⁷ Az $-st$ és $-szt$ végű igék, amint arról korábban már volt szó, nem tartoznak ide, hiszen azokban a $-j$ felszólító mód jele a t kiesése után teljesen hasonul a tövégi mássalhangzóhoz.

meg: a *lát*, a *bocsát* és a *lót-fut*. Ezeknél is *s*-ező összeolvadás következik be: *láss*, *bocsáss*, *lósson-fusson*. Az *s*-ező alaktani kötöttségű összeolvadást a helyesírás is jelöli.

A *cs*-ző alaktani kötöttségű összeolvadás esetében a szóvégi *t*-t hosszú mássalhangzó előzi meg, s a *t* és a felszólító mód jele *cs*-vé olvad össze: *félts*, *gyűjts*, *javíts*, *márts* stb. A *cs*-ző alaktani kötöttségű összeolvadás csak a kiejtésben megy végbe, a helyesírás nem jelöli.

6. táblázat. Az összeolvadás (kollízió) típusai

Összeolvadás (kollízió)			
Hangtati kötöttségő		Alaktani kötöttségő	
Palatalizációs	Affrikációs	Csak a <i>-t</i> végű igék felszólító módjában (kivéve <i>-st</i> és <i>-szt</i> végű igék!)	
<i>t, d, n + j</i>	<i>t, d, ty, gy + s, sz</i>	<i>s</i> -ező	<i>cs</i> -ző
<i>bojja, adja, nénje, látja</i>	<i>barátság, látsz, vadság, nagyszerő</i>	<i>fuss, arass, nyiss, láss, bocsáss</i>	<i>félts, márts, bánts, győjts, javíts</i>

2.4. Hangkiesés (elízió)

A kiesés a mássalhangzó-torlódás feloldásának egyik módja. A kettőnél több egymással érintkező mássalhangzó egyike, rendszerint a középső *d, t* a kiejtésben kiesik, például: *rakd le, mosd ki, most pedig, rántgat, mindnyájan, jelentkezik, röntgen* stb.

2.5. Rövidülés

Kettőzött (hosszú) mássalhangzók más mássalhangzó szomszédságába kerülve a kiejtésben megrövidülnek: *varrta, benn van, jobbra, karddal, otthon* stb.

2.6. Nyúlás

A nyúlás (ikerítődés) főként magánhangzók között következik be, pl. *bakkancs, kissebb, asszimetria, esső* stb.

A fenti mássalhangzó-törvények természetesen nem elszigetelten, hanem csoportosan is jelentkezhetnek. Például a *kösd meg* szerkezet *közs meg*-ként hangzik a kiejtésben, ahol a zöngés *d* zöngésség szerinti részleges hasonulással zöngésítette a zöngétlen *s*-t, majd a *m* elé kerülve kiesett.

A környezetre leginkább függetlenül a hangsor első tagja valósul meg. Ez azzal magyarázható, hogy a képzés nyugalmi helyzetből indul, a hangsor eleji hang tehát csak az utána következő hangok hatását szenved el. A hangsor első elemének nagyobb fokú függetlensége a magyar nyelv első szótagbeli hangsúlyával is magyarázható, a hangsúly ugyanis markánsabb hangképzést idéz elő. A hangkörnyezethez természetesen a hangsor belsejében található hangok alkalmazkodnak a leginkább, hiszen rájuk mindkét irányból hatnak a hangsor elemei. Az egyes beszédhangok egyébként a hangsor egészének a függvényében valósulnak meg, mégpedig úgy, hogy bizonyos artikulációs mozgások más artikulációs mozzanatok függvényeként mennek végbe. Figyeljük meg például az *n* ejtését előbb a telefon, majd a telefonkönyv szóban. A második esetben az *n* ejtésékor már felkészültek a hangképző szervek a következő hang képzésére. Ezt nevezik a Globális Programozás Elvének.

A magán- és mássalhangzók egymásra hatásának típusai közül a beszédben némelyik kötelezően végbemegy, mások viszont csak a beszédtempó gyorsulása, a beszélőnek a beszédére irányított figyelmének lazulásakor stb. A kötelező változások elmaradásakor beszélünk betűejtésről. Betűejtés, *s* a kiejtésben jelentkező hiba például az összeolvadás elmaradása a barátja, a hasonulás elmaradása a bátyja szóban stb.

A beszédtempó gyorsulásának, illetve a beszélő saját beszédére irányított figyelmének függvényében megy végbe vagy marad el például a hangtani kötöttségű teljes hasonulás az alábbi mondatban:

A kis Szandi aranyos kislány.

Ha a fenti mondatot gyors beszédtempóval ejtjük, vagy nem figyelünk az artikulációra, akkor a kis Szandi jelzős szerkezet egyetlen hangsorként valósul meg, ahol végbemegy a hasonulás, s a kiejtésben /kisz:andi/ hangzik. Ha azonban a beszédtempó természetes, és figyelünk arra, hogyan beszélünk, ez a hasonulás nem megy végbe.

FELADATOK

1. feladat A hasonulás melyik fajtái fordulnak elő az alábbi szavakban?

Ravaszság, eléggé, fűzfa, homokdűne, bátyja, rázkódik, hangya, szénbánya, ezzel, feljebb, anyja, akkor, házsám, részből, egészség, gyöngy, sával, szagtalan, távfutó, virággal

2. feladat Milyen mássalhangzótörvények érvényesülnek az alábbi szavakban?

kabátja, kanállal, hoztam, bánja, kontyos, kalappal, vétség, röntgen, lakkcipő, gallyal, szalag, látsz, biztos, mereng, kakukk, olts, pimaszság, lökdös, ébresztgesd, rontják, egyéb, fonja, bátorrá, harang, kéztől, csavarral, eldugta, donga

3. feladat Lásza el az alábbi szavakat a *-val*, *-vel* toldalékokkal!

szék, szebb, Bálint, doh, bal, busz, sakk, könyv, düh, bölcs, toll, potroh, méh

4. feladat Lásza el az *ez* és *az* mutató névmásokat a következő járulékelemekkel!

-ból/-ből, -tól/-től, -féle, -fajta, -val/-vel, -nak/-nek, -kor, -hoz/-hez/-höz, -vá/-vé, -ban/-ben, -on/-en/-ön, -ig

Csoportosítsa a szavakat a hasonulás irányára szerint!

5. feladat Milyen mássalhangzótörvények érvényesülnek az alábbi szavakban toldalékoláskor, összetétel határán és szótalálkozáskor!

- a) látja, tudja, kútja, hagysz, fáradtság, vétség,
- b) vegyszer, holdsugár, útjavító, hadjárat, kétsoros, hétszámra
- c) szabad sajtó, nagy szerelem, öt szótag, Svéd Sándor, Két jövevény, tudod jól

6. feladat Az alábbiakban kiejtésük szerint írtuk le a szavakat. Írja le az írásmódjuk szerint a szavakat!

<i>ejtés</i>	<i>írás</i>
hortuk	
jelenkezik	
monták	
örventek	
halazgat	
vézs be	
rentartás	
elkülte	
ragaz meg	

7. feladat Milyen mássalhangzótörvények érvényesülnek az alábbi szavakban? Egy szóban több törvényszerűség is előfordulhat!

Csüggedtté, tetszik, halasztgasd, fonjuk, gombból, döfj, beljebb, senki, érettségi, avassák, ponty, viruljon, szegfű, rögtön, önfeledtté, örvendtem, csúszda, mártsd bele, lánccal, fogadsz, egység, olcsóbban, hasson, fenje, kinja, rázogatsz

8. feladat Írjon 4-4 példát az írásban nem jelölt és az írásban is jelölt (*s*-ező és *cs*-ző) összeolvadásra!

IRODALOM

A témáról lásd Benkő–Mucsi (1987: 75–81), Adamikné szerk. (1991: 122–132) és Tompa szerk. (1969: 98–106). A hasonulásról Kálmán–Nádasdy (1999: 40–41) alatt olvashatunk.

VII. A SZÓTAG (SZILLABA). A SZÓTAGOLÁS

A szavakat nemcsak hangokra, hanem szótagokra is tagolhatjuk. A szótag azonban tudományos szempontból eléggé megfoghatatlan eleme a nyelvnek, nem is nyelvi jel. Léte azonban vitathatatlan, hiszen a szótagolásnak nagy szerepe van a verstanban, az olvasástanításban stb.

A szótag a beszédnek a beszédhangnál magasabb, a szónál alacsonyabb szintű egysége, amely egy vagy több hangból áll, jelentéssel nem bír, saját nyelvi funkcióval nem rendelkezik, formai jellegű akusztikai és ritmikai egység. A folyamatosság megtörése nyomán keletkezik. A szótag csak a beszédben, a nyelv hangzó részében érvényesül.

A szavak szótagokra bontása nem önkényes. A magyar szótagolást három alapelv határozza meg:

- a hangzósság;
- a hangnyomás;
- és a hagyomány, ill. szóelemzés.

1. Az erősség és hangzósság (szonoritás)

Minden beszédhang képzéséhez bizonyos izommunkára van szükség. Minél zártabb artikulációval hozzuk létre a hangot, annál nagyobb fokú izommunkára van szükség, s annál erősebb a hang. A zöngétlen hangok feszítettebb ejtésűek, mint a megfelelő zöngések, tehát kevésbé erős izommunka szükséges képzésükhöz. A képzési erő szerint rangsorolni lehet a beszédhangokat. A legerősebb hang a teljes zárral képzett *p*, a leggyengébb pedig a teljesen nyílt *á*.

A magyar beszédhangok erősségi rendje a következő:

1. zöngétlen zárhangok
2. zöngétlen réshangok
3. zöngés zárhangok
4. zöngés réshangok
5. nazálisok
6. laterális
7. pergő
8. felső nyelvállású magánhangzók
9. középső nyelvállású magánhangzók
10. alsó nyelvállású magánhangzók
11. legalsó nyelvállású magánhangzó

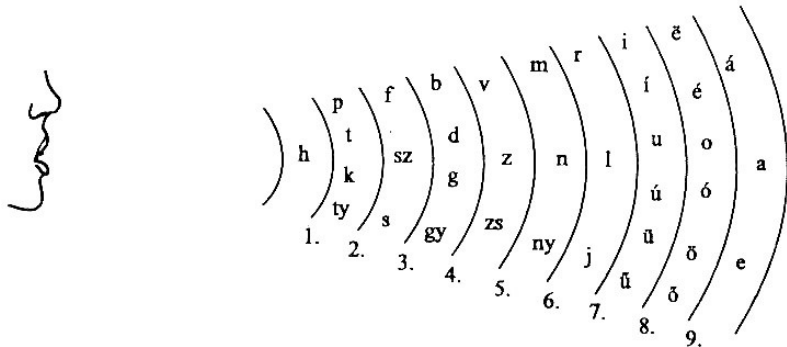
A beszédhangok azonban nemcsak képzési erejükben különböznek, hanem hallhatóságukban, hangzóságukban is. A hangzóság (szonoritás) a hangnak az a tulajdonsága, hogy azonos hangerővel történő képzés mellett egyes hangok nagyobb, mások kisebb távolságra jutnak el. Alapja a relatív hangosság. Ez annak a függvénye, hogy mennyire akadálytalanul, mennyi energiavesztéssel jut ki a hang a szájüregből. Minél kisebb akadályt kell leküzdenie, annál kisebb energiavesztéssel áramlik ki a beszédhang, s annál hangzósabb.

A hangzóság szoros összefüggésben van a hangszalagok működésével, vagyis a zöngésséggel, ill. a kiáramló levegő útjával. A zöngéhangok (a magánhangzók és a zöngés mássalhangzók) messzebbre hallatszanak, mint a zöreijhangok, illetve mivel a magánhangzók képzésére nem jellemző az akadály, tehát a levegő akadálytalanul jut ki a szájüregből, a magánhangzók hangzósabbak a mássalhangzóknál. A magyar beszédhangok hangzósági rendszere vagy zengősségi hierarchiája a következő ábrán látható.

7. táblázat. A magyar beszédhangok hangzóssági rendje

Forrás: Kassai (1998: 127).

Érték	Hangtípus	Hangok
1	Gégehang	<i>H</i>
1,5	Zöngétlen affrikáták	<i>C, CS</i>
2	Zöngétlen zárhangok	<i>P, T, K, TY</i>
3	Zöngétlen réshangok	<i>F, SZ, S</i>
3,4	Zöngés affrikáták	<i>DZ, DZS</i>
4	Zöngés zárhangok	<i>B, D, G, GY</i>
5	Zöngés réshangok	<i>V, Z, ZS</i>
6	Orrhangok	<i>M, N, NY</i>
7	Likvidák („folyékony” hangok)	<i>L, R, J</i>
8	Felső nyelvállású magánhangzók	<i>U, Ú, I, Í, Ü, Ő</i>
9	Középső nyelvállású magánhangzók	<i>O, Ó, Ö, Í, É</i>
10	Alsó és legalsó nyelvállású magánhangzók	<i>A, E, Á</i>

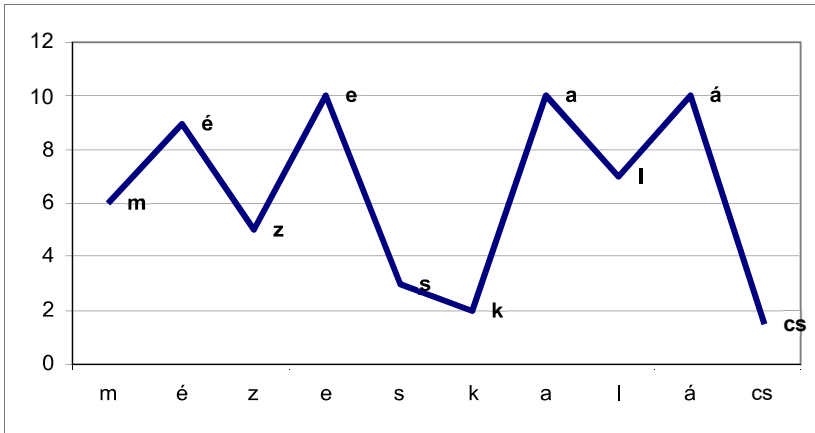
A zár-réshangok hangzóssági foka szökő jellegű. A zöngétleneké (*c, cs, ty*) az 1) fokon kezdődik és a 2)-on ér véget, a zöngéséké (*dz, dzs, gy*) a 3)-tól a 4)-ig tart.

Az erősségi és hangzóssági skála összefüggése nyilvánvaló: minél erősebb egy hang, annál kevésbé hangzós.

Minden egyes szónak megrajzolható a hangzóssági foka a benne szereplő hangok hangzóssága szerint.

12. ábra. A mézeskalács szó hangzósági skálája

(az egyes hangokat vonallal kötjük össze; állítólag minél nagyobb a változatosság, vagyis a völgyek és csúcok közötti kontraszt, annál kellemesebb hangzású a szó; eszerint pl. a *mézeskalács* szó nagyon szép hangzású)

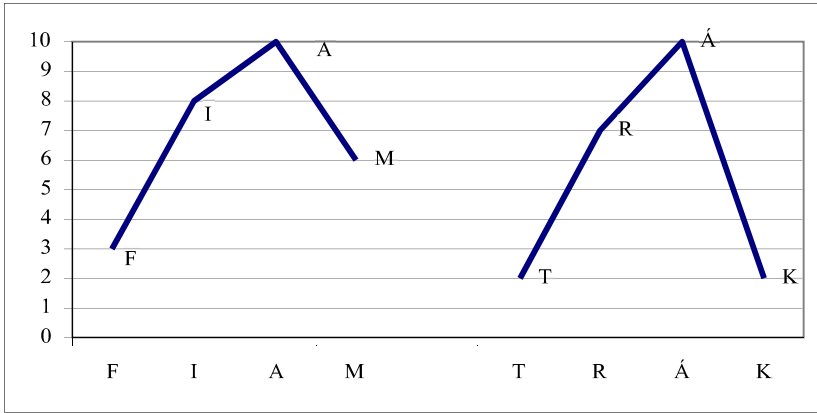
Jól látható, hogy a magánhangzók kiemelkednek hangzóságuk szerint a szóban. A szótag magja mindig a leghangzósabb hang; a magyarban ez mindig a magánhangzó, sok nyelvben (cseh, horvát, szlovák) a likvidák és nazálisok is lehetnek szótagmagok. A szavak szótagokra bontása a hangzósági skála alapján történik: a leghangzósabb hang a szótagmag. Egy hangsort annyi akusztikai egységre bonthatunk, ahány nagyobb hangzóságú hang van benne: *mézeskalács*. A szótag tehát akusztikai szempontból egy nagyobb hangzóságú hang és a hozzá kapcsolódó kisebb hangzóságú hangok kapcsolata.

A hangzósági elv alapján általában meghatározható, hogy hány szótagból áll egy szó. De a szótaghatárok meghúzése nem oldható meg csak a hangzósági elv szerint.

Sőt, a szótagszám megállapítása sem mindig egyértelmű csupán a hangzósági elv figyelembevételével. Vegyük pl. a *fiam* és a *trák* szavakat. A hangzósági elv szerint a *fiam* szóban két kiemelkedő hang van, tehát két szótagból áll. De ha a *trák* szót vesszük, akkor abban is azt találjuk, hogy két kiemelkedő hang van, erre mégis azt mondjuk, hogy egyetlen szótagból áll.

13. ábra. A *fiam* és a *trák* szavak hangzósági skálája

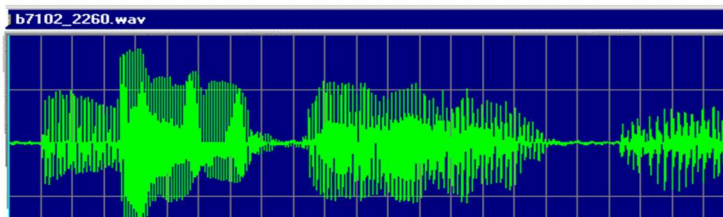
Ahhoz, hogy biztonsággal eldönthető legyen, hány szótagból áll egy szó, ill. hol vannak a szótaghatárok, nem elég a hangzósági elv, figyelembe kell vennünk további tényezőket is.

2. A hangnyomás

Ilyen például a hangnyomás. A hangnyomás az az energiaingadozás, mellyel a hangok képzéséhez szükséges levegő periodikus rezgőmozgása létrejön. Ha a beszédkor kiáramló levegő nem ütközik akadályba, akkor nagyobb erejű, ha akadályba ütközik, akkor kisebb erejű. Hangnyomás nélkül nem keletkezhet beszédhang.

A szótagolás szempontjából minket nem is a hangnyomás, hanem annak a szón belüli ingadozása érdekel. Mivel a kiáramló levegő útjába kerülő akadály csökkenti a hangnyomást, nyilvánvaló, hogy a magánhangzók hangnyomása lesz az erősebb, s a magánhangzóknál a hangnyomás csúcsosodik, a mássalhangzóknál csökken. A hangnyomás megmutatja a mássalhangzó és a magánhangzó közötti különbséget. A szó tehát annyi szótagból áll, ahány hangnyomási csúcs, vagyis ahány magánhangzó található benne.

A 14. sz. ábrán a *kirámol* szó kiejtése közben látható a hangnyomás. Jól kivehető, hogy három kiemelkedő, nagyobb nyomással ejtett része van a három szótagú szónak.

14. ábra. A *kirámol* szó kiejtésének hangképe

A szótagszám már meghatározható. De vajon hol van a szótaghatár? Az kiderült, hogy kizárólag fizikai alapon lehetetlen a szótaghatárok megállapítása, hiszen ilyen alapon a világ minden nyelvében azonos helyen kellene a szótaghatárokat kijelölni.

3. A hagyomány elve

A szótaghatárok meghatározásánál a harmadik elvhez, a hagyomány elvéhez fordulunk. Tudjuk, hogy ahány magánhangzó, annyi szótag. A magánhangzó környezetében elhelyezkedő mássalhangzók vajon milyen elvek alapján kerülnek ebbe vagy abba a szótagba? Ebben a kérdésben a hagyomány, ill. a szóelemzés dönt.

A szótaghatárok megvonása, azaz a szótagolás tehát a kialakult szokás, gyakorlati elvek, a szóelemzés alapján történik, ill. néhány hangtani természetű szabály is segít benne.

A szótagolásnak leginkább a szavak elválasztásában van szerepe. Éppen ezért kell ismernünk a szótagolás, azaz tulajdonképpen az elválasztás szabályait. Az elválasztás alapja ugyanis a szótagolás. Csak az összetett szavak elválasztása esetében térünk el a szótagok szerinti elválasztástól.

4. A szótagolás legfontosabb szabályai

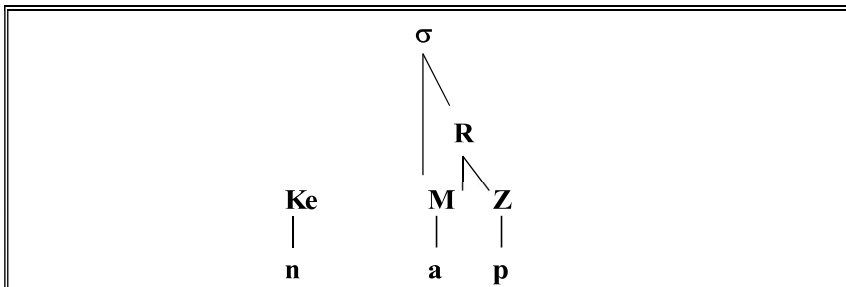
- A szóban annyi szótag van, ahány magánhangzó; a szót annyi részre lehet elválasztani, ahány magánhangzót tartalmaz.
- Egy magánhangzó egymagában is alkothat szótagot, mássalhangzó csak magánhangzóval együtt. Minden szótagban egy magánhangzó van, amelyhez vagy nem csatlakozik mássalhangzó, vagy egy vagy több kapcsolódik: *fi-ú, lab-da, kli-ni-ka*.
- Ha a szóban két magánhangzó áll egymás mellett, akkor az első az előbbi, a második a következő szótagba kerül: *ki-ál-lí-tás, fi-a-tal-ság*.
- Mindig csak egy mássalhangzó kerül a következő szótagba: *var-jú, ost-rom, lajst-rom*.
- Az egy magánhangzót tartalmazó szavakat nem lehet elválasztani, mert csak egyetlen szótagból állnak: *ír, föld, szab*.
- A kettőzött mássalhangzót tartalmazó szavakat úgy választjuk el, hogy az egyik egynemű mássalhangzó az első, a másik a második szótagba kerül: *var-rás, ket-tő, tol-lal, rob-ban*.
- A kétjegyű kettőzött mássalhangzókat is hasonlóan választjuk el, ám itt az egyszerűsítő írásmódot nem alkalmazzuk, tehát teljesen kiírjuk a kétjegyű mássalhangzót: *asz-szony, haty-tyú, pogy-gyász*.
- A *dzs, dz* többjegyű betűk (akárcsak az *sz, zs, ty, cs* stb.), így az elválasztás szabályai rájuk is ennek megfelelően alkalmazandók. A *dzs* és *dz* egy hangot jelölnek, tehát egy szótagba kerülnek, nem választjuk el őket: *bo-dza, e-dzés, lán-dzsa*. Ha kettőzve fordulnak elő, akkor is úgy viselkednek, mint a többi kétjegyű mássalhangzó, az egyszerűsítő írásmód rájuk is vonatkozik: *eddzél, fogóddzatok*. Elválasztásnál azonban itt is teljes egészében kiírjuk őket: *edz-dzetek, fo-gódz-dzatok*.

- A szótaghatárok nem állandóak, eltolódhatnak. A *ház*, *nyolc*, *pénz* stb. például egyszótagú szavak. Am hatoldalék kapcsolódik hozzájuk, akkor már többszótagúakká válnak. Elválasztásuknál azonban nem marad meg az eredeti szótaghatár, tehát nem úgy választjuk el őket, hogy leválasztjuk a töről a toldalékot, hanem a szótagolás szabályai szerint: *pén-zért*, *nyol-cig*, *há-zak*, *né-zem*. Ehhez hasonlóan: *cu-kor*, *ko-vács*, de: *cu-ko-rért*, *ko-vá-csol*.
- Az összetett szavakat nem a szótagok határán, hanem az összetétel határán választjuk el: *rend-őr*, *vas-út*, *autó-sze-relő*. Ha az összetétel elő- vagy utótagját akarjuk elválasztani, és nem az összetétel határán választjuk el a szót, akkor a szótagolás szabályai érvényesülnek: *vál-lalatvezető*.
- Az elhomályosult összetételeket nem az összetétel határán, hanem a szótagolás szabályai szerint választjuk el: *Csong-rád*, *Viseg-rád*. (A *vasút* szónak kétféle elválasztása is lehetséges: *va-sút*, *vas-út*.)
- Az idegen szavakban előforduló *ch*, *x* betűket az elválasztás során egy hangként kezeljük, így a *ch* két betűjét nem választjuk el: *Mün-chen*, *pszi-cho-ló-gi-a*; az *x* elválasztása: *Me-xi-kó*, *pra-xis*.
- Az elválasztás és szótagolás nem a kiejtett (fonetikai), hanem a leírt (fonológiai) szótag alapján történik. Tehát a *kard* + *val/vel* szóalak elválasztása nem *kar-dal*, hanem *kard-dal*.

5. A szótag szerkezete

A szótag (szillaba) maga is összetett szerkezetű. Jele a görög szigma betű: *s*. A szótag egy kötelező központi fonéma és nem kötelező, ún. szegélyfonémák együttese. Szerkezete a következőképpen épül fel. Megkülönböztetjük a szótagkezdetet (Ke), amely az a mássalhangzó,

amellyel a szótag kezdődik, s amely előfordulása fakultatív: vagy megvan, vagy elmarad: *ab-lak*. Itt az első szótagban nincs szótagkezdet, a másodikban van. A szótagkezdet után következő rész a rím (R). A rím további két részre oszlik: a szótagmagra (M) és a szótagzár (kódára), amelyet vagy Z-vel vagy Kó-val jelölnek. A szótagmag a szótagban található magánhangzó. A szótagzár vagy kóda a szótagmagot követő egy

15. ábra. A szótag szerkezete

vagy több mássalhangzó, amelynek léte szintén fakultatív. A szótag szerkezete tehát a következő.

A rím lehet nem-elágazó (ha csak magot tartalmaz) és elágazó (ha mag és kóda egyaránt van benne).

A szótag szerkezete szerint lehet nyílt és zárt. Nyílt szótagról beszélünk, ha a szótag magánhangzóra végződik: *ma-ma*. Zárt a szótag, ha mássalhangzóra végződik, vagyis ha van zárata: *bar-lang*.

Ha a szótagban nincs magánhangzó (ez a magyar nyelvben elvileg nem fordulhat elő, de lásd ugyanakkor pl. a *pszt!* szót), akkor a szótagmag szerepét a leghangzósabb mássalhangzó, rendszerint a *l, r, j* hangok egyike töltibe.

A szótagok időtartamát (rövid vagy hosszú) morában mérjük, s a Rím moraszáma határozza meg. A rövid magánhangzóra végződő nyílt szótag rövid, egy morás, a hosszú magánhangzóra végződő nyílt szótag, valamint az összes zárt szótag hosszú, két morás. A verselésnek minden nyelvben alapja a szótag, a szótag időtartamának különösen jelentős

szerepe van az időmértékes verselésben, ahol a verslábak hosszát szintén morában mérik. A legismertebb alapvető verslábak a következők:

- jambus: egy rövid és egy hosszú szótag (3 mora): $\check{C}$ _
- trocheus: egy hosszú és egy rövid szótag (3 mora): _ $\check{C}$
- anapesztus: két rövid és egy hosszú szótag (4 mora): $\check{C}\check{C}$ _
- daktilus: egy hosszú és két rövid szótag (4 mora): _ $\check{C}\check{C}$
- spondeus: két hosszú szótag (4 mora): __
- pirrichius: két rövid szótag (2 mora): $\check{C}\check{C}$

Ezek a verslábak szolgálnak alapul az összetettebb szerkezeteknek. A magyar nyelvben a következő szótagtípusok ismertek.

8. táblázat. A magyar nyelv szótagtípusai

Forrás: Kassai (1998: 200).

Típus	Szótag (σ)						
	Kezdet (Ke)			Rím			
				Mag (M)	Zárlat (Z)		
	(C)	(C)	(C)	V	(C)	(C)	(C)
V				ɪ			
VC				ɪ	z		
VCC				i	r	t	
VCCC				E	N	SZ	-t
CV			l	ó			
CVC			g	a	z		
CVCC			p	a	r	t	
CVCCC			k	a	r	sz	t
CCV		t	r	é			
CCVC		d	r	ó	t		
CCVCC		s	p	o	r	t	
CCCVC	s	p	r	é			
CCCVC	s	t	r	á	f		
CCCVC	sz	t	r	á	j	k	

A magyar nyelv szótagtípusai szón belül a következőképpen foglathatók össze.

9. táblázat. A magyar nyelv szótagtípusai szón belül

Típus	Egytagú szóban	Többtagú szóban		
		Első szótagban	Belső szótagban	Utolsó szótagban
V	í	á-tok	di-a-dal	fi-ú
VC	én	en-gem	el-en-ged	le-ány
VCC	árt	And-rás	ki-ált-va	ki-ált
CV	te	te-ve	te-ke-reg	macs-ka
CVC	fiz	ter-jed	a-ján-dék	har-col
CVCC	márt	temp-lom	ala-bást-rom	pa-lást
CVCCC	pénzt	vurst-li	–	–
CCV	zrí	tré-fa	–	–
CCVC	drót	fröcs-kől	–	–
CCVCC	sport	klast-rom	–	–
CCCVC	stráf	spric-cel	–	–
CCCVCC	sztrájk	sztárjk-ban	–	–
CCCV	–	stró-fa	–	–
CC	cs!	–	–	–

A magyarra a CV és a CVC típus a legjellemzőbb. A magánhangzós szótagkezdet szókezdő helyzetben gyakori. A magyarban minimálisan 1 szótag képvisel egy szót, maximálisan 9 szótag. Az átlagos szótagszám 2.

FELADATOK

1. feladat Szótagolja az alábbi szavakat!

- prüszköl, kiabál, ostrom, Veszprém, Móriczék, morzsa, kedvtelen, alvadásgátló, gallyal, takarodó, loccsan, merengő, rendőr, istráng, katona, pióca, lajbi, pondró, ingadozik, lajstrom, párizsi, irdatlan, lámpa, Csongrád*
- országút, Széchenyi, tepertő, megdobálja, Rousseau, őserdő, távíró, befogadja, legelőre, színarany, bauxit, Shakespeare, nyelviskola, München, Szathmáry, Kossuth, technikum, közellátás, megajándékoz, kirabol, archívum, felajánl, Eötvös, maharadzsa*

c) *Mexikó, lámpás, pszichológia, katonadolog, bátorság, lándzsa, peddze, ággal, madzag, megint, kilogramm, számítógép, Wardhaugh, táska, pattan, imádság, akaraterő, teljesítmény, cserépkályha, elemlámpa*

2. feladat Milyen szótagtípusok találhatók az alábbi szavakban?
asztal, csavargó, kátrány, elvarázsolható, ügyetlen, tea, fiaié

3. feladat Írjon egy-egy példát a következő szótagtípusokra!
CVC, VC, CV, CCV, CCCV, CCCVC,

4. feladat Sorolja betűrendbe a következő szavakat!

a) *kacsa, paprika, makaróni, imaház, lámpa, yard, katlan, elmaradhatatlan, ellenzék, xilofon, kérlelhetetlen, csibe, cickafark, liba, olvasás, zsebkendő, borsó, játék, kamara, lábfék, féktelen, dió, cserép, menü, nadrág, sas, nád, kerék, ing, bolt, sapka, konyha, lakodalom, fenyeget, opera, víz, sánta, katona, menekült, perzsa, bála, fen, cél, bál, tál, ypszilon*

b) *kiabál, keresgél, kitalál, kutat, kertel, kacsa, ki, kés, kamara, korhad, kártya, kút, kapa, kár, köröm, karom, károm, katona, kimegy, kendő, kandalló, kihagy, kijárat*

5. feladat Sorolja betűrendbe csoportjának (évfolyamának) névsorát!

6. feladat Tegye ábécé-sorrendbe az alábbi szavakat!

a) *kenyér, teve, illemhely, asztal, molnár, zsák, ütleget, szabó, jég, három, béget, nap, család, orgona, savanyú, gesztenye, pap, tyúk, liba, cica, robot, vak, étlap, nyúl, zakó*

b) *orgona, papucs, tekercs, omladék, paprika, paradicsom, osztály, tilos, teremtés, omlett, terem, paradicsom, takarmány, tészta, oltár, püspök, tulok, piros, oltári, otthon, tű, park*

c) *mar, Mihály, menyecske, miben, máris, molnár, megtud, mutatvány, méhecske, mén, Máris, menyét, mikor, mokaszin, marha, maradvány, ma, méz, minden, merül, méter, motor, Madagaszkár, majom, motel, mű, mókus, modem, Mikszáth, merengő, madár*

IRODALOM

A szótagról Benkő–Mucsi (1987: 83–90), Kassai (1998: 191–202), Tompa szerk. (1969: 107–114), Adamikné szerk. (1991: 132–135), Durand–Siptár (1997: 67–79), É. Kiss–Kiefer–Siptár (1998: 355–360) alatt olvashatunk, ez utóbbi két helyen fonológiai megközelítésben. A hangzósságról lásd még Kiefer szerk. (1994: 630–632).

VIII. SZUPRASZEGMENTÁLIS HANGJELENSÉGEK

A beszédnek is vannak zenei elemei, ritmusa, dallama, hiszen minden nyelv a periodikus fizikai hangrezgés tulajdonságaiból: hangerőből (intenzitás), a rezgés szaporaságából (frekvencia) és időtartamából nő ki. A hang frekvenciájának a hangmagasság, a hangerőnek a hangosság, a rezgés kezdetétől a végéig terjedő időnek a szubjektív időtartam felel meg. A szupraszegmentális terminus a beszéd prozódiai jellemzőinek összefoglaló neve. Ezeket az elemeket elsősorban a zöngés hangok hordozzák.

Mindegyik zenei funkciónak az alapvető szerepe a beszédben a tagolás, amely úgy realizálódik, hogy az értelmileg vagy szerkezetileg szorosabban összetartozó részek között az aktuális tagoló tulajdonság kisebb mértékben jelentkezik, mint máskor. Például a tagmondatok között rendszerint hosszabb szünetet tartunk, mint a mondatrészek között. Például az alábbi mondatot szupraszegmentális elemek nélkül gyakorlatilag lehetetlen egyértelműen értelmezni, hiszen több olvasata lehetséges, amelyeket az alábbi két példában foglaltunk össze.

*A királynőt megölni nem kell félnetek jó lesz ha mind
beleegyezik én nem ellenzem.*

*A királynőt megölni! Nem kell félnetek. Jó lesz. Ha mind
beleegyezik, én nem ellenzem.*

Illetve:

*A királynőt megölni nem kell! Félnetek jó lesz! Ha mind
beleegyezik, én nem. Ellenzem!*

Vagy ha azt olvassuk, hogy

A pincér az ételt melegen ajánlja.,

akkor azt is gondolhatjuk, hogy előszeretettel kínálja, de azt is, hogy melegen ajánlatos fogyasztani. Továbbá két, azonos szófajú elem között a hangsúllynak és a hanglejtésnek a segítségével ki tudjuk fejezni a mellérendelést vagy alárendelést. Például: *MAGas és KÖvér emberek* (magasak is és kövérek is), ill. *MAGas és kövér emberek* (egyszerre magasak és kövérek).

A prozódiai elemek azt is jelzik, mennyire kell szó szerint venni a szó jelentését. Az alapjelentést kell értenünk, ha a prozódiai elemek megerősítik a logikai jelentést, de az ellenkezőjét, ha a prozódiai elemek ellenkező értelmet közvetítenek. Ha például Sanyika jelest hoz az iskolából, édesanyja méltán mondja azt, hogy *Nagyszerű!* De ha 10 perc múlva ugyanaz a Sanyika magára és a fehér abroszra önti a paradicsomlevest, édesanyja ismét azt mondhatja, hogy *Nagyszerű!*, de ezt már egészen más hangsúllyal teszi.

A hangerő a beszédhangnak egyik olyan tulajdonsága, amely egész beszédünk folyamán érvényesül. Amint arról a beszédhang tulajdonságai kapcsán szóltunk, bizonyos hangerő minden hang képzéséhez szükséges.

A hangsúly bizonyos szótagokra eső hangerőtöbblet, nyomaték, vagyis egy-egy szótagnak a többihez képest nagyobb hangerővel való ejtése⁸. A nagyobb hangerővel ejtett szótagot hangsúlyosnak, az átlagos hangerejű többi hangsúlytalannak nevezzük. Kiemelhetjük a hangsornak mindig ugyanazt a sorszámú szótagját. Ebben az esetben kötött hangsúlyról van szó. Változhat is a hangsúly helye szavanként is, ekkor szabad hangsúlyról beszélünk. A magyar a kötött hangsúlyú nyelvek közé tartozik, mert (normális közlési körülmények között) a magyar szavaknak mindig az első szótagja viseli a hangsúlyt. Szintén kötött hangsúlyú még például a francia nyelv, ahol a hangsúly mindig az

---

⁸ A magyar hangsúly elnevezés (amely 1835-ből, a nyelvújítás korából ered) is utal a nyomatékra.

utolsó szótagon van, vagy a lengyel, amelyben mindig az utolsó előtti szótagot ejtjük nagyobb hangerővel, tehát ez a hangsúlyos. A szabad hangsúlyú nyelvek egyik jellegzetes példája az orosz nyelv, ahol a hangsúly helye szavanként változik, sőt egyes szavaknál a hangsúly változásának jelentés-megkülönböztető szerepe van (pl. *замок* ‘zár, lakat’ és *замок* ‘vár’).⁹ Az angol nyelvben is vannak olyan szavak, amelyek csak a szótag helye tekintetében térnek el egymástól a kiejtésben, pl. *content* ‘elégedett’ és *content* ‘tartalom’. Ezekben a nyelvekben tehát önálló szóhangsúly van. A kötött hangsúlyú nyelvekben (amilyen pl. a magyar) nem beszélhetünk önálló szóhangsúlyról. Az ilyen nyelvekben a hangsúly magasabb szintű nyelvi egységeknek, a szakasznak vagy a mondatnak van alárendelve (a szakasz-, illetve mondathangsúlyról és a logikai hangsúlyról a mondatanon belül esik majd szó).

Említettük már korábban, hogy minél szaporábban rezegnek a hangszalagok, annál magasabb a hang. A beszédbeli hangmagasság változását hanglejtésnek, dallamnak, illetve intonációnak nevezzük. Ha a beszéd hanglejtése egy ideig viszonylag állandó, beszélhetünk *magas*, *közepes* és *mély hangfekvésről*. Mindegyik hangfekvésben lehet a *hanglejtés* (vagy *dallammenet*) *iránya*, vagyis a hangmagasság-változás iránya (a hangmenet) ereszkedő, szinttartó (lebegő) és emelkedő, illetve ezek gyorsabb időbeli lefutású változatai: *eső* és *szökő*. Ezek egymással kombinálódva különböző dallamsémákat hoznak létre: emelkedő-eső, emelkedő-ereszkedő, szinttartó-ereszkedő, ereszkedő-emelkedő stb. Ereszkedő hangmenetről beszélünk, ha egyre mélyebb lesz a hangmenet, szinttartóról (lebegőről) akkor, ha megközelítőleg egy magaságban marad, illetve emelkedőről akkor, ha egyre magasabb lesz.

Ha a dallamminták egy szón belül jellemzőek, vagyis minden szónak

---

⁹ Persze ez utóbbi esetben a szó kiejtése is megváltozik, mert az orosz nyelv egyik fonetikai szabálya szerint a hangsúlytalan o a kiejtésben a lesz.

megvan a maga önálló dallamképlete, amelyhez önálló jelentés társul, akkor *tonális (politon)* nyelvről beszélünk. Ha viszont a szó hanglejtése valamely magasabbrendű nyelvi egységnek (szószerkezetnek, mondatnak) van alárendelve, akkor *monoton* nyelvről beszélünk. Tonális (politon) nyelv az európai nyelvek közül a litván, a svéd, a norvég stb. Például a norvég nyelvben a *kokken* hangsor emelkedő dallammal ejtve azt jelenti, hogy ‘szakács’, ereszkedő-emelkedő dallammal ejtve pedig azt, hogy ‘főzni’. A tonális nyelvek klasszikus példái a délkelet-ázsiai nyelvek. Például a kínai nyelv mandarin változatában a *ma* lexéma négy különböző hanglejtésmintával ejtve négy eltérő jelentést hordoz:

ma (magas szinttartó): ‘anya’ *ma* (magas emelkedő): ‘kender’

ma (eső-emelkedő): ‘ló’

ma (eső): ‘szid, házsártos’.

A tonális (politon) nyelvekben a hanglejtés a szó szintjén önálló nyelvi tényezőként, jelentés-megkülönböztető elemként működik. A monoton nyelvekben (és ilyen a magyar nyelv is) a hanglejtésnek a mondat szintjén van igazán funkciója, tehát egy szó hanglejtése elsősorban attól függ, hogy milyen típusú mondatban, annak mely pontján és milyen mondattani szerepben áll éppen.

A beszéd szupraszegmentális elemei között tartjuk számon a beszédtempót is. A beszédtempót az egy időegységre jutó beszédhangok, szótagok, ritkábban szavak száma fejezi ki. A beszédtempó egy nyelvközösségen belül jellemzően állandó jellemző, bár természetesen az egyéni beszédtempók között lehetnek eltérések, sőt egyazon beszélő beszédtempója is változhat a lelkiállapota, mondanivalója stb. függvényében.

Kassai Ilona mérései szerint a mai magyar nyelvben az átlagos beszédtempó 14 hang másodpercenként.

FELADATOK

1. feladat Tagolja az összes lehetséges módon az alábbi szavakat!
gépelem, barométer, legelőre, felül, örömet, megint, hatalmasok, pártakaró, autósoknak, meg akarom

2. feladat Hangoztassa az alábbi mondatokat a megadott érzelem szerint!

a) *Már megint itt vagy. (! ?) – nyugodt megállapítással
bosszankodással*

örömmel

gúnnyal

b) *Hazajöttél? –*

érdeklődéssel

elmarasztalással

számonkéréssel

bizakodással

c) *Nyár van. (! ?) –*

örömmel

bánatosan

kétkedve

bizonygatva

3. feladat Fejezze ki különböző hangmagassággal (1-20-ig terjedő skálán) az alábbi érzelmeket! Rajzolja fel egy grafikon segítségével a kapott görbét!

öröm, ujjongás, bánat, csalódás, kedvtelenség, szerelem, boldogság, letargia, hétköznapiság, idegesség, félelem

4. feladat Hallgassa meg az alábbi személyek beszédét, és hangjuk alapján döntse el, hogy hány éves, milyen nemű lehet az alábbi adatközlő!

IRODALOM

Erről lásd Tompa szerk. (1969: 115–119), Kassai (1998: 203–231), Kiefer szerk. (1994: 646–663), Benkő–Mucsi (91–116), Nyelvművelő kézikönyv (I: 755–784, 785–792), ill. Adamikné szerk. (1991: 136–141). A hangsúly mibenlétéről lásd Kálmán–Nádasdy (1999: 60–61).

IX. A MAGYAR HANGRENDSZER FONOLÓGIAI SZEMPONTÚ OSZTÁLYOZÁSA. A RELEVÁNS ÉS IRRELEVÁNS KÉPZÉSI JEGYEK

Tudjuk, hogy a hangtan nyelvi hangtannak is nevezett ága, a fonológia nyelvi funkciójuk szerint vizsgálja a hangokat. A fonológia a fonetikával szemben nem veszi figyelembe a hangok összes képzési jellemzőjét, hanem csak azokat, amelyek nyelvi szempontból relevánsak, lényegesek, azaz amelyeknek szerepük van az egyes fonémák elkülönítésében. Amíg a fonetika a beszédhangok elkülönítésében a képzési mozzanatokat használja, a fonológia a fonémák megállapításában a releváns jegyeket veszi figyelembe, amelyeket megkülönböztető (disztinktív) jegyeknek is neveznek. A fonetikai elemzéssel ellentétben, amely a fonémát, a beszédhangot tekinti a nyelv legkisebb, tovább már nem osztható elemének, a fonológiai ennél kisebb elemeket tart számon, a megkülönböztető (disztinktív) jegyeket, amelyek nyalábjai, összege adja a fonémát. A megkülönböztető jegyeken felüli jegyeket, amelyek a fonetika számára érdekesek, kísérő jegyeknek nevezzük.

A fonetika például különbséget tesz a képzés helye szerint a *p*, *b*, *m*, illetve *f*, *v* hangok között, előbbieket bilabiálisoknak, azaz kétajakkal képzetteknek, utóbbiakat labiodentálisoknak, azaz ajakfoghangoknak definiálva. Ez fonetikailag lényeges szempont, fonológiailag viszont ezeknek a hangoknak mint fonémáknak az elkülönítésében nem játszik szerepet az, hogy bilabiálisok vagy labiodentálisok. Csak az számít, hogy ajakhangok, ugyanis nem csak az említett egyetlen jegyben térnek el egymástól, hanem több más jegyben is. Az *f*, és *p* zöngétlen, illetve a *p* zárhang, az *f* pedig réshang.

Fonológiai szempontból a magyarban tehát nem releváns, irreleváns (lényegtelen), hogy egy mássalhangzó bilabiális vagy labiodentális, csak az releváns (lényeges), hogy labiális, vagyis ajakhang.

A hangoknak fonológiai szempontból tehát vannak releváns (lényeges) és irreleváns (lényegtelen) tulajdonságaik. A fonéma – ami a fonológia terminusa – ilyen értelemben olyan hangok osztálya, melyek releváns tulajdonságaikban megegyeznek és jelentésmegkülönböztető szereppel bírnak. Azok a hangok azonban, amelyek csak irreleváns tulajdonságaikban térnek el egymástól, egyazon fonémához tartoznak, egyetlen fonéma variánsai, allofónjai.

A zöngétlen *j* hang pl., amely a *lépj* szóban fordul elő, csak irreleváns tulajdonságaiban tér el a többi *j* hangtól, a zöngéesség tekintetében, a *j* esetében a zöngéesség pedig irreleváns jegy, hiszen nincs zöngétlen fonéma-párja, tehát a zöngétlen *j* nem különböztethet meg egymástól két szót, így nem külön fonéma.

A fonémavariáns vagy allofón tehát egy fonéma változata. Megkülönböztet a hangtan kötött (kombinatorikus) és szabad (fakultatív) változatokat. A kötött (kombinatorikus) változatok előfordulására bizonyos hangkombinációk előfordulása során, bizonyos hangtani környezetben kerül sor. Ilyen kombinatorikus variáns pl. a *munka* szó *n* hangja, amely a hangkörnyezet hatására változik. A szabad (fakultatív) változat elnevezése némileg megtévesztő. A hagyományos felfogás szerint ezeknek a változásoknak az előfordulása mintegy véletlenszerű, nem hangtani, hanem nyelven kívüli okokkal magyarázható, de nem állíthatjuk, hogy abszolút véletlenszerűen fordulnak elő. A hagyományosan szabad változatoknak tekintett változatoknak ugyanis társadalmi szerepük lehet. A szociolingvisztika azt vallja, hogy szabad változatok nem léteznek, legfeljebb a nyelvészek még nem tudták felfedni a változatok előfordulásának szabályait. A szociolingvisztikai kutatások egy része éppen ezeknek a szabályoknak a feltárásával foglalkozik.

A szabad változatokat tovább osztályozzuk.

10. táblázat. Szabad (fakultatív) fonémaváltozatok

Szabad változatok		
Nyelvi funkció nélküli változatok	Sajátos funkciójú változatok	
Szociolingvisztikai változók: a társadalmi rétegződés függvényében jelentkeznek	Evokatív változatok: a környezetet felidéző változók, pl. a palóc nyelvjárási <i>a</i> hang, a raccsolós (uvuláris) <i>r</i> hang.	Emfatikus változatok: érzelmi változatok, pl. <i>Hát ember ez? Szép gyerekek, okos gyerekek!</i>

Most pedig lássuk, hogyan osztályozza a fonológiai a magyar magán- és mássalhangzókat releváns jegyeik alapján!

11. táblázat. A magyar magánhangzók fonológiai osztályozása

Magánhangzók						
Nyelvállás ↓	Elülső				Hátulsó	
	Réses		Kerek			
	Rövid	Hosszú	Rövid	Hosszú	Rövid	Hosszú
Felső (zárt)	i	í	ü	ű	u	ú
Középső			ö	ő	o	ó
Alsó (nyílt)	e	é			a	á

A 2. táblázat a 11. táblázattal összevetve látható a fonetikai és fonológiai osztályozás közötti különbség. A hátsó magánhangzók elkülönítésében fonológiai szempontból csak kísérő, irreleváns jegy, hogy a magánhangzó labiális vagy illabiális, mert csupán az, hogy milyen nyelvállású, ill. rövid vagy hosszú, megkülönbözteti egymástól a hátsó magánhangzókat. Láthatjuk, hogy fonológiai szempontból szükségtelen továbbá négy nyelvállást felvenni, elég a három, mert az, hogy fonetikai szempontból az *á* legelső nyelvállású, nem lényeges. Fonológiailag lényegtelen továbbá, hogy időtartam tekintetében az *a-á*, *e-é* nem alkot párt egymással.

12. táblázat. A magyar mássalhangzók fonológiai osztályozása

Mássalhangzók								
	Zörejhangok (obstruensek)						Zengőhangok (szonoránsok)	
	Zárhangok		Részhangok		Affrikáták		Orrhangok	Folyékonyak (likvidák)
	-Zön	+Zön	-Zön	+Zön	-Zön	+Zön		
Labiálisok (Ajakhangok)	p	b	f	v	–	–	m	–
Dentálisok (Foghangok)	t	d	sz	z	c	dz	n	l, r
Palatálisok (Szájpadlás)	ty	gy	s	zs	cs	dzs	ny	j
Hátulsók	k	g	h	–	–	–	–	–

A 3. és 12. táblázat közötti eltérések is szembeötlők. Az orrhangok és likvidák esetében például irreleváns, azaz kísérő jegy a zöngesség, hiszen nincs zöngés párjuk. A fonológiai osztályozás szerint a zárhangok és részhangok csoportján belül is fölösleges további alcsoportok elkülönítése, mert a képzés helye alapján világosan elkülönülnek egymástól az egyes fonémák. Fonológiailag négy képzési hely felvétele elégséges, szemben a fonetikai osztályozással, ahol (az alcsoportokkal együtt) hét képzési helyet tüntettünk fel.

A 3. táblázatbeli kategóriákhoz képest új mássalhangzó-csoportokat is találunk a 12.-ben. A fonológia például két nagy csoportra osztja a mássalhangzókat: a zörejhangok (obstruensek) és a zengőhangok (szonoránsok) csoportjára. Előbbiek arról kapták a nevüket, hogy képzésük közben a szájüreg valamely pontján (a *h* esetében a hangszalagok között) valamilyen zörej keletkezik. Az utóbbiak képzése során nem keletkezik zörej, a magánhangzókhoz hasonlóan zengenek.

A zörejhangok (obstruensek) úgynevezett *igazi* mássalhangzók, amelyek képzése során zörej képződik. A zengőhangok (szonoránsok) *félúton vannak a magán- és a mássalhangzók között*, mert képzésük nem jár igazi zörejjel (a magyarban: *m, n, ny, j, l, r*). A zörejhangok

lehetnek zöngések és zöngétlenek, de a zöngéhangok között csak zöngéseket találunk (ide tartozik minden olyan magyar mássalhangzó, amelynek nincs zöngétlen párja).

Új csoport a folyékony hangok (likvidák csoportja). A likvida az *r, j* és *l* közös neve. Közös tulajdonságuk, hogy hosszan, “folyékonyan” ejthetők.

Ismert még a mássalhangzók fonológiai osztályozásában a szibilánsok (sziszegő hangok) csoportja. Ez az affrikáták, valamint az *s, zs, sz, z* réshangok közös neve azon az alapon, hogy a képzési levegő sziszegésre, susogásra emlékeztető hangot kelt.

A mássalhangzók képzésében fonológiailag az időtartamot nem tekintjük megkülönböztető jegynek az olyan minimális párok figyelembe vételével sem, amelyek csupán egy mássalhangzó időtartamában térnek el egymástól. A fonológia szerint ugyanis, ha a lehetséges minimális párok köréből kizárjuk azokat, amelyek:

- (a) alaktanilag/fonológiailag levezetettek (*agy–aggy* = adj, *vasal–vassal* = vasval);
- (b) hangutánzó, hangulatfestő vagy indulatszavak (*csat–csatt*);
- (c) tulajdonnév vagy tulajdonnévi jellegű melléknevek (*Bereg–berreg, lap–lapp*);
- (d) jövevényszavak, rövidítések, mozaikszavak (*sok–sokk, kasza–kassza*),

akkor legfeljebb tucatnyi olyan minimális párt találunk, ahol a hosszú mássalhangzóknak megkülönböztető szerepük van. Ezek a következők: *ép–épp, fed–fedd, megy–meggy, var–varr, len–lenn, fen–fenn, meny–menny, hal–hall, ál–all, kel–kell, szál–száll, tol–toll*. Mindent egybevetve a hosszú–rövid mássalhangzó-szembenállás főként a toldalékolás és szóösszetétel révén áll elő, azaz a mássalhangzó-hosszúság megkülönböztető szerepe a szókincs elhanyagolható töredékére korlátozódik (vö. Kiefer

szerk. 1994: 184–189). Másik érv a mássalhangzó-hosszúság megkülönböztető jegyként való felvétele ellen, hogy a hosszú mássalhangzók pozicionálisan korlátozottak: szókezdő helyzetben hosszú mássalhangzó nem fordul elő. Az sem elhanyagolható érv, hogy ha egy nyelv mássalhangzórendszere leírható 25 fonémával, akkor mi értelme van a mássalhangzókészlet megduplázásának, azaz 50 mássalhangzófelvételének.

A magyar nyelvben tehát az újabb vélemények szerint a mássalhangzó-hosszúság megkülönböztető szerepe funkcionálisan kevésbé terhelt, így csak másodlagos. Ennek értelmében főlegesen a hosszú mássalhangzók fonémaként való feltüntetése a rendszerben.

A hosszú mássalhangzó kategóriájának bevezetése helyett sokak szerint hasznosabb kettőzött mássalhangzókról (geminátákról) beszélni. A hosszú mássalhangzók vagy gemináták némileg eltérően viselkednek aszerint, hogy két magánhangzó között állnak-e, vagy abszolút szóvégen. A hangzóközi helyzetben állók szótagoláskor két szótagba kerülnek, például *ol-ló*. Szóvégen viszont egy szótagba tartoznak, például *makk-kal, barokk*.

FELADATOK

1. feladat Mit értünk releváns és irreleváns képzési jegyek alatt?

2. feladat Releváns-e a magyar nazálisok szempontjából a zöngéség mint képzési jegy?

IRODALOM

A fonológiai fogalmáról, tárgyáról lásd Telegdi (1984: 132–139), Durand–Siptár (1997: 7–9, 15–33), É. Kiss–Kiefer–Siptár (1998: 293–296). A fonológiai iskolákat, irányzatokat, módszereket ismerteti Kiefer szerk. (1994: 25–41), Kassai (1998: 235–252). A magyar magánhang-

zók fonológiai szempontú osztályozása megtalálható É. Kiss–Kiefer–Siptár (1998: 297–298)-ban, a mássalhangzóké ugyanott a 326–328. oldalon. Lásd még Adamikné szerk. (1991: 113–119), illetve Bolla (1995: 327–336). A zörejhangok (obstruensek) és zengőhangok (szonoránsok) csoportjáról lásd Kálmán–Nádasdy (1999: 53–55).

IRODALOM

- Adamikné Jászó Anna szerk. 2004. *A magyar nyelv könyve*. Budapest: Trezor Kiadó.
- Bolla Kálmán 1995. *Magyar fonetikai atlasz*. Budapest: Nemzeti Tankönyvkiadó.
- Crystal, David 2003. *A nyelv enciklopédiája*. Budapest: Osiris.
- Dr. Benkő László – Dr. Mucsi Józsefné 1987. *Leíró magyar nyelvtan I. Hangtan*. Budapest: Tankönyvkiadó.
- Durand, Jacques – Siptár Péter 1997. *Bevezetés a fonológiába*. Budapest: Osiris.
- É. Kiss Katalin – Kiefer Ferenc – Siptár Péter 1998. *Új magyar nyelvtan*. Budapest: Osiris.
- Elekfi László 1992. *A hangkapcsolódások fonetikai és fonológiai szabályai*. Budapest: MTA Nyelvtudományi Intézet.
- Gósy Mária 1989. *Beszédészlelés*. Budapest: MTA Nyelvtudományi Intézet.
- Gósy Mária 1997. A beszédhangok. In: *Pannon Enciklopédia. Magyar nyelv és irodalom*, 86–87. Budapest: Dunakanyar 2000 Kiadó.
- Jakobson, R. – Halle, M. 1972. Fonológia és fonetika. In: R. Jakobson, *Hang – Jel – Vers*. Budapest: Gondolat.
- Kálmán László – Nádsdy Ádám 1999. *Hárompercesek a nyelvről*. Budapest: Osiris Kiadó.
- Kassai Ilona 1998. *Fonetika*. Budapest: Nemzeti Tankönyvkiadó.
- Kiefer Ferenc szerk. 1994. *Strukturális magyar nyelvtan 2. Fonológia*. Budapest: Akadémiai Kiadó.
- Kontra Miklós – Ringen, Catherine O. – Stemberger, Joseph P. 1989. Kontextushatások a magyar magánhangzóharmóniában. *Nyelvtudományi Közlemények* 90: 128–142.
- Laziczius Gyula 1979. *Fonetika*. Budapest: Tankönyvkiadó (3. kiadás).

- Nyelvművelő kézikönyv I.* Budapest: Akadémiai Kiadó, 1983.
- Telegdi Zsigmond 1984. *Bevezetés az általános nyelvészetbe.* Budapest: Tankönyvkiadó (3. kiadás).
- Tompa József szerk. 1969. *A mai magyar nyelv rendszere I.* (1969). Budapest: Akadémiai Kiadó.
- Tóth Szergej – Vass László 1994. *Pápuáktól a Pioneerig.* Szeged: Generalia.

ÁBRÁK JEGYZÉKE

1. ábra. A beszédszervek	19
2. ábra. A gégefő keresztmetszete	20
3. ábra. Az emberi hang altípusai	24
4. ábra. A férfihang alaprezgésszámának változása a kornak megfelelően	25
5. ábra. Az emberi hallás- és fájdalomküszöb	26
6. ábra. A fül szerkezete	29
7. ábra. Az ajakműködés a magánhangzók képzésekor	41
8. ábra. A magyar nyelv magánhangzórendszerének ábrája	46
9. ábra. A hangok előfordulásának gyakorisága a magyar nyelvben	63
10. ábra. A magyar nyelvre (is) alkalmazott fonetikai átírási rendszerek	65
11. ábra. Néhány ismert régi és új ábécé	67
12. ábra. A <i>mézeskalács</i> szó hangzósági skálája	96
13. ábra. A <i>fiam</i> és a <i>trák</i> szavak hangzósági skálája	97
14. ábra. A <i>kiráamol</i> szó kiejtésének hangképe	98
15. ábra. A szótag szerkezete	101

TÁBLÁZATOK JEGYZÉKE

1. táblázat. A beszéd és a mindennapok hangjainak egymáshoz viszonyított (relatív) hangerőssége	27
2. táblázat. A magyar nyelv magánhangzórendszere	45
3. táblázat. A magyar mássalhangzók rendszere	58
4. táblázat. Az egyes magánhangzók pozíciótól független használati gyakorisága a magyar nyelvben	62
5. táblázat. A hasonulás (asszimiláció) típusai	87
6. táblázat. Az összeolvadás (kollízió) típusai	89
7. táblázat. A magyar beszédhangok hangzóssági rendje	95
8. ábra. A magyar nyelv szótagtípusai	102
9. táblázat. A magyar nyelv szótagtípusai szón belül	103
10. táblázat. Szabad (fakultatív) fonémaváltozatok	113
11. táblázat. A magyar magánhangzók fonológiai osztályozása	113
12. táblázat. A magyar mássalhangzók fonológiai osztályozása	114

